Eugen Evu • Carte cu aripi deschise

EUGEN EVU

CARTE CU ARIPI DESCHISE

Editura Destine Literare

Eugen Evu

Carte cu aripi deschise

Consilier editorial: Alexandru Cetățeanu
Tehnoredactarea: Valentin Pițigoi

Explicații foto:• coperta I – **Autorul, la Densus**.
• coperta IV – **Saltul...** *(Fiul mezin al lui Eugen Evu, Remus Septimiu Evu... Stabilit definitiv la Londra... Autofotografiere – 2009.)*

Editura Destine Literare
978-0-9920329-3-7
Montreal-Canada
2013

Eugen Evu

Carte cu aripi deschise

Jurnal de creație

Editura DESTINE LITERARE
Montreal, Canada

„Ştiinţa fără religie e schiloadă. Religia fără ştiinţă e oarbă.”

Albert Einstein
(*„Science, Philosophy and Religion: a Symposium”*, 1941)

„...Starea neliniştii poetice, esenţială, a omului, este pragul inefabilului... Iar pragul este cheie bolţii, aşa cum nadirul conţine latent orizontul de mâine... Străluciul Sinelui nostru, uneori, se prefiră în incinta Nopţii eterne şi atunci auzim muzica sferelor... Cuvintele pot fi răni ale firului de nisip penetrând molusca, eventual rostololesc vreo perlă... Sinele – sau Sinea murmură atunci cum ecoul thalazic, în cochilii...”

Mimmo MORINA

„noi demonstrăm că poeţii nu sunt nişte simpli visători, aşa cum sunt frecvent consideraţi, ci că vieţile lor lor sunt complicate în moduri cruciale, foarte critice şi, uneori, chiar fatale în lupta lor pentru o politică umanum şi efortul lor de a eleva calitatea Existenţei umane în scoietate. Pentru mine, poezia reprezintă solemnitate, uneori reprezintă extaz, alteori îmi amintesc doar că – în cea mai mare măsură – Ea reprezintă nelinişte.”

Faber est quisque fortunae

„Materia brută m-a ţinut întotdeauna închis într-un prizonierat ce se lovea dureros de pereţii ei şi perpetua în mine, fără sens, bizara aventură de a fi om…”

Max Blecher

„Căutarea gloriei izvorăşte din frica de a muri singur, din dorinţa de a te distruge în public. Numai cei fericiţi în această glorie au degradat-o în vanitatea absurdă. Nu sunt gelos pe o formă de glorie: să fi fost celebru în ochii înaintaşilor dar nu a contemporanilor sau a posterităţii. Nimic nu mă poate mângâia că Iisus n-a auzit de mine.”

Emil CIORAN
(*Un apolide metafisico*)

Inscripţie despre minţire

„A minţi nu implică sensul tăgăduirii adevărului, nici al neatârnării lui.

Cu cât e mai absurdă minciuna, cu atât prestigiul ei sporeşte. Omul nu minte când porneşte cu gândul hotărât al minciunii. El minte şi cu sinceritate, minte din naivitate, minte din sminteală, minte din imitaţie şi din inconştienţă. Omului îi place să se mintă şi să fie minţit şi când nu-l mai minte nimic şi nimeni, se dezorganizează.”

Tudor Arghezi
(1880-1967)

Biblioteca lui Umberto. Apocrifele de la Marele Mort Bolşevic

** „Suntem un proces pe care nu îl controlăm, sau pe care îl dirijăm doar în parte.”*

Carl Gustav Jung

** „Frica ne înjoseşte şi lupta nu mai e un lung poem eroic. O frică animalică, o muşcătură fără sens din viață...fără speranță la marginea ființei. Noi, hrană pentru spațiu, reacție în lanț...nu mai vedem nimic cu ochii noştri…”*

Hans Andreus

** ”Singura diferență între un nebun şi eu însumi, este aceea că eu– eu nu sunt nebun.”*

Salvador Dali

** „Dar asta e. Urăsc domnia burghezilor, domnia copoilor şi-a popilor. Dar mai presus de toate îl urăsc pe pe cel ce nu urăşte ca mine...”*

Paul Eluard

** „Masca sunt eu!”; „Am un cult al prieteniei sinucigaş.”*

Nicolae Breban

Despre omul care scrie liric

Motto:
„Cerul înstelat deasupră-ne,
şi legea morală în noi!”

În curând ating 70 de ani. Prin vârste, am rămas „înrăit” cititor al altora – români de-ai mei, sau traduşi –, începând cu fascinantele cărți de călătorii, descoperiri, istorie şi suind în amonte, spre Muntele Cunoaşterii ce ne atrage pe toți, care-cum, cu acel Dor inefabil de a reface legătura (Re-ligio), cu divinitatea.

În sfera patrimoniului de carte-istorie, m-au intrigat şi „pus pe gânduri” scrierile esențiale, începând cu Mitologia lui Nicolae Densusianu – eu, din străbuni şi părinți, fiind născut – crescut – de prin „partea locului”, dar şi marii scribi-filosofi –, gânditori, istorici ai Neamului, între care Mircea Vulcănescu, Mircea Florian, Mircea Eliade, Anton Dumitriu, Lucian Blaga, Emil Cioran, şi ceilalți... Şcolile se succed, vin şi sunt resorbite de REAL, iar transcedentalul face Legea fără a se poticni de artefacte, măsluiri, patologii grafomaniacale etc. – toate suferințe, în fond, ale Sufletului şi eventual simptome ale absenței Conştiinței... Ar fi de parafrazat o „critică a rațiunii Impure”, însă aceasta încerc să o fac şi eu, mai ales prin poezia mea.

M-au intrigat, zic, şi continuă a nu-mi da „pace” ***subiectivismul*** unora, mai ales intruziunnile alogenice dar şi „interior”, mercenariatul ciclic propagandistic, descalificant, ca lucrare „educațională”, recte efectele malefice ale unor falsuri destinate Memoriei colective. Galaxia Gutenberg, iată, e-n agonie, tehnologizarea induce şi o TEHNOLOGICĂ (sic, n) care, deja, precipită un fenomen cu previzibil efect uzurpator al id–entităților de Neam şi Patrie, acum reiterat de sintagma (paradigma zoon politikon şi a „căderii în lume”) – mai ales, Istoria Românilor, a lui ***A.D. Xenopol***, operă academică antebelică, în 3 masive volume – în egală măsură dar şi alte două cappo’d-opere ale culturii Române: Mitologia monumentală a lui ***Nicolae Densusianu*** şi Istoria Literatuii române de la origini până în prezent, a lui ***George Călinescu***, „Noi, tracii” a lui ***Iosif Constantin Dragan***, iar În cazul lui Xenopol, odată în plus, gematric oarecu! –, existența ad literam,în chiar numele său, evident grec, a etinomului (onomastic)

XENO: mi-am spus că poate şi de aici vine cuvântul XENO-FOBIE citeşte „frica, fobia faţă de elementul străin, alogen, aşadar. (la români). Numai că românii sunt cel mai primitor Neam dintre toate! Conceptul este unul determinativ, justificat din milenii (!), la un popor ce suie scarat din istoria-i multi-milenară, necontenit încercat de Condiția indusă din situarea Sa într-un spațiu al interferențelor mereu tendențios– expansive, ale Imperiilor ce s-au succedat tinzînd şi reuşind temporar, să înghită – ca Fiinţă şi Teritoriu, acest Neam indoeuropean. E de regîndit şi opera, niciodată superior-obiectivă (!) a unor geniali din acest spațiu: Lazăr Şeineanu (mitologia sa), Pîrvan, Iorga, Eminescu, Blaga..., H. Daicoviciu, Mircea Vulcănescu, Legionarii, Iosif C. Drăgan, Eugen Barbu, ÎPS I. Ploscaru, Napoleon Săvescu ş.a. Scrutând retro-capitulativ perindarea unor atari persoane – cheie ale teoriei existențiale – cu o întreagă cohortă de şcoli ce s-au arătat şi s-au estompat în memoria colectivă a Românilor remanenți (!) – constaţi că acel substantiv, al xenofobiei, este de facto un reflex condiționat, al instinctului originar-genomic (sic,) – însă corupt de factorii conjucturali ai Istoriei, cu toți deviaționişti (!) – paradoxal tocmai dinspre... alogeni! Doctrinele, utopiile, dogmele, sunt un summum al acestui, vorba lui marin Sorescu, Triajului (v. poemul „Dreptatea liniilor", vol. Tuşiți). Instinctul legitimității revendicative, resurect prin veac, al legitimității obsesional, ca paradigmă a Fiindului, oricât răsună de preţios! Originismul, vs asaltul cumva precesiv –, al veneticilor; prin substituire, prin cuceriritemporare, prin violență sau viclenie...". Viclenia cea din mitul grecesc. „Timeo Danaos et dona ferente"? Sau una şi mai oribilă: viclenia pan-slavică, de unde inoculatul morb al

amalgamului de după retragerea Aureliană şi tot ce a urmat! Un egregor, un „ciclotron" ce pare complice (sic, al duplicității ca „raționament" al supraviețuirii) – prin stigma prea-răbdării, sau a toleranței ca dictatură (v. Francis Dessart, Noua Reconquista...). Suntem un Neam vechi, ci nu bătrân (v. G. Călinescu, care afirma el însuşi, surescitat, „Eu sunt grec!") Iar trăsătura de a tolera spre a continua, ne este şi ea o determinare din afara ființei originare, genomice! Extremele (atitudinale), se ating în spectrul „misterios" al acestei re-deveniri – redefinitorii, cum ar spune Mircea Eliade. Dumnezeul nostru, Zamolxis (Zeul Moş), sau Iisus, este CEL din interior, sau nu va fi deloc! Fobia existențialistă nu ne poate scoate din Dilemateca (sic, n) ceea ce pare a fi id/entitatea Fiindului * v. Heidegger/întreaga – ne străbatere în spațiul-timp ACUM. Acelui Dumnezeu din NOI se cere a ne închina, fără a ne târî, ci cu starea perenității transcedentale şi imuabile, a Noastră, cât anume ne vom recunoaşte cu limpezime în EA.

Cartea-memorial? Experiența visului
Dorul românesc?

Cred – ştiu că Poetul ştie – este, ca OM, cel ***mai neînseninat, triadic şi dantesc*** în cetate, glosând experimentul propriu dar condiționat de cel al mulțimii – spre a lăsa ceva de zestre noilor generații; preparator – DECANTOR al memoriei colective – ancestrale ce anume a fost real şi ce s-a falsificat, ab origine (?), în ramurile Neamului său: de aici, oarecum testamentar şi ÎNNEBUNITOR – („boala profesională a poetului este

alienarea" – scria Nichita Stănescu) – este şi se deduce PROFETIC (sic) iminența a ceea ce va mai fi.

Cartea – obiect de cult – recte cultură!

Apolinici sau dionisiaci, captivi acestui binom – dualişti, suntem ştiind ori neştiind, mercenarii acelei Entități Unice, de care scriau orbii Homer, sau Borges ori Ernesto Sabbato? Cărți – ofrande? Energii defulate care vor deveni zei? „Între imortalitatea homerică, fondată pe experiența visului şi experiența dionisiacă, fondată pe dedublarea personalității în orgii, diferența dintre apolinici şi dionisiaci... – remember Nietszche! – ne vor fi de folos dacă le reînțelegem, ne înțelegem pe noi înşine? Onoare celor chemați şi repudiere falşilor profeți!

...Chakre. Ale desituării, ale abisalului, ale fugii zig-zag spre roşu, printre semafoarele memoriei lungi, telurice. Cândva, vreodată, ca niciodată, altundeva, altceva, acolo... Cohortele de chimere, meduze gorgone, ventriloci, satyri, hyistrioni, sconcşi, almee, jumătăți-de-om-pe jumătăți-de iepuri şchiopi. Mutația şi vânatul care devine vânător. Cel terorizat, va teroriza. Precum în ins, aşa şn istorie. Fii şi fiice ale Învinuirii, ale traumei, ale incestului. Cifre mărunte care tind a le înghiți pe cele mai mari. Încifrare întru descifrare. Textul gravid de sine-şi. Black Sevice Inteligence. Şi acum imfomaniacii, voila! Damele sterpe, sterpezite cu al lor simptom al uterului supărat. Anorgamicele şi tandropauzații întru Semyaza, al semioticii magna. Cum Laudae, cum fraudae, her Freud! Siicidari cu

încetinitorul, vai vouă, ai prea răbdării şi laşităţii. Ca să se adeverească CE, mă?!? „Lasă astrul să străpungă/ glonte-n pieptu-mi, desenând/ urmă roşie prelungă/ de bolnav şi de visând” (citat din antimemorie). Atlazuri înăsprite, ale nirvanei, pansament de ocru viermănos, puah! Urlet melodiindu-şi moartea. Morţile, zgrebănând porţile. Republici ale fluturilor cap-de-mort, mimesis noiesis– poiesis? Prin aceea că „ne naştem bătrâni”, cum blandaiana-n orgasm lamentându-se că nu a fost primită în organizaţia de pionieri. Mutaţia, cloneria, clauneria. Şi nicio speranţă, ci doar pietre îngândurate, Snopi de particule ionizate! Starea, deocamdată, a poheziei rrromâne.

I. Singur printre psihologi. Poeseuri şi însemnări

UROBOUROS, melc melc codobelc...

Parafrazând o carte a lui D.R. Popescu, fiind, după zodiac, în anul şarpelui de apă, voi exprima metaforic, ca penultim romantic ce mă ştiu, gândul matinal al zilei de 1 Iulie, ziua Copilului.

Din copilăria mea pe Strei, cumva magică, pe Valea Streiului sacru, ştiu că şarpele nu muşcă fiind în apă: s-ar îneca! Căutând peşti la răgălii, am scos uneori şi şerpi: gâtuiți, oricum, se înfăşurau convulsiv pe braț, dar nu muşcau! Brățările dacice din aur au forma şarpelui, spirala universală, semnificând Eternitatea şi ciclicitatea ştiută încă de milioane de ani!

UROBOUROS. Cred – ştiu că Urobouros, Marele Şarpe Cosmic – semnificând Timpul, nu va muşca „oul dogmatic" numit Terra-necum să-l înghită, cum amenință Gaura Neagră a astrofizicienilor!

Aici, în Fractalia fiind, doar Proporțiile ne pot (eventualmente!) – resorbi înainte de ora hărăzită: un paradox (ne) este că cifrele mici au tendința de a înghiți cifrele mari, iar ZERO-ul este un fel de Leviathan care înghite totul, ciclic, la precesiunile cosmice cunoscute de ştiința cea a Memoriei Lungi, mitologice şi mito-

sofice. Cum-necum, poeții dintotdeauna ştiu ceea ce sistematic află descoperitorii... Nu există inventatori, ci descoperitori: prin revelație, prin Intuiție, forța cea mai misterioasă a Fiindului.

Dintre miliardele de contemporani, Poetul, când e autentic, este înzestrat şi cultivă empiric, (imperios şi imperial!) – Cuvântul, ca scânteiere din apheironicul Logos. Unica nelinişte îmi este dacă EL, poetul Verbului POIEION (creație), este un plagiator şi al cui anume, al Rebelului intrus Demirug-Lucifer, sau al altei Entități, întrebare de rostit doar dacă avem DORUL de adeverire şi continuitate a umanului, fără a distruge, întru re-ciclare-prin sacrificare („plăcută Domnului"?) – ceea ce ne este esență, unicul real mister: FIINȚA devenitoare. Cigito, ergo sum, sumum!

Melc-melc-codobelc!

Adaos / Rostogolul din abatajele „noii culturi"

Mercenariatul criticii este nu un simptom, ci un sindrom. Determinarea este dinamica reciprocă, mercurialul face şi desface destinul comunicării.

Editorii boutiquari de după căderea (în sine!) a dictaturii în România, au înțeles ce va să zică „minima Moralia" (ipocrizia dlui Andrei Plesu), deoarece proxima moralia e utopie pură, curat-murdar cum dixit Caragiali.

Criteriile valorii literare sunt eludate sub presiunea de a „fi sau a nu mai fi", aşa că majoritatea celor ce-şi publică, pe bani chinuiți sau murdari, inepțiile, sunt de fapt victime: ale vanității lor grafomaniacale, în

„complicitate” penibilă cu editorul intrus: orb la orb nu-şi scoate ochii. Paguba? Vorba veche „în ciuperci”.

A cultiva ne este verbul, ***cultual/cultural***, al Grădinarului cel post-edenic, dar mai tinereşte zicând, al lui Tagore, dar şi ikebanic, iar altfel spus, al grădinii Caracatiței. Ceea ce saltă acum spectaculos prin tehnicizarea mijloacelor, inductibile automatic şi în gândire – pe principiul interconexiunii neuronale, vezi „Creierul lui Broca”. Avem a ne cultiva, autocultiva, interconectați angrenajelor virtual-rotative ale ***tehno-mului,*** în acest psot-tofflerian şoc al viitorului deja resimțit, trepidant, în finele secolului trecut şi precipitând avalanşa informatizării, pentru generația mea, cel puțin, a nesperatelor avantaje, însă şi riscuri. Am comparat metaforic noua” maşină de scris” (sintagma lui Alex Ştefănescu) – a noii generații tehno, cu un motor de căutare cu tiraj forțat. S-au construit prin veac, în cazurile marile spirite revelatorii, opere sanctuarice sau catedralice, „recenții” Shakespeare, Goethe, Eminescu, Brâncuşi, parțial Blaga. Opere – incinte sacre, multele rămânând neterminate ca intenție integrum, ca rezultate ale „damnării” încremenirii în proiect, cum defineşte careva dintre psihologii neamului. Opere semi ratate, fie ale geniului.

*

Suntem, ca români, într-un spațiu-timp ai culturii ce nu mai poate „stagna” în mitologia fundamentală, a originismului cu dezavuatul protocronism, excelent combătut critic de Nicolae Manolescu. Protocronismul resurect „mai nou” prin Napoleon Săvescu ş.a... – pe bună dreptate –, a fost (este) confiscabil propagandistic, devenise cureaua de transmisie a proletcultismului şi

mai apoi infernal angrenaj – concasor de capete-sparte – citește dedublare, neantizare, masificare –, al activismului manipulator ceauşist.

„Orbitor”? „Rezistența prin cultură”? Violența prin limbaje? „Agonismul”?

Cred ce văd: toate operele izvodite din vanitate, aroganță, obsesii maniacale definite demult de știința medicală, de patologia „experimentului Piteşti” din iadul spitalelor de nebuni (Socola – Iaşi, şi câteva alte zeci din teritoriu, – din sentenționismul pseudo socratic, sunt sortite eşecului, însă cât sunt forțate ca teze – modele tipologii etc. – uzurpă din interior nu sistemul asupritor, totalitar, ci sinele auto destructiv, disimulat paradoxal în... constructivismul perenității (sic).

Mărturisire: patologia creației, artelor, sau sublimul Ființei?

Ca mentor al unei zbuciumate – sub cenzura totalitară, al unei recunoscute mişcări literare din regiunea mea, am înțeles că marea noastră problemă, cea patologică – psihologică, a ***creativilor*** – aparține riscului rupturii, paradoxale, de Realitate, de Rațiune, de Cogito – fie prin mistificare de tip religiosus – (cum le-au definit românii M. Florian, Dumitriu, Cioran, sau Eliade...) – fie, ca sociologie şi psihologie a mulțimii (v. Gustave le Bon).

Fiind o vreme şi sociolog, (psihologia muncii) – mi s-a confirmat ceea ce documentasem, cvasi – em-

piric, practicianist! – în ce constă, care ne este acest RISC – al paranoizării, al schizofreneticii delirante: toate vin din istoria literaturii însăşi, pe nenumăratele „mistificări" ale colateralelor: toate! au NATURA revoltei ID-ului contra tendinței de MASSIFICARE exercitate agresiv de Puterile Monstrului Istoric...

Esențiali pentru mine, după Eminescu, Caragiale, Ionescu, Blaga..., în acest sens, au fost, inițial Freud (Mecanica visului ş.a.) – şi din lungul şir ce a urmat, Carl Gustav Jung („Cartea roşie" etc.). Acum ştiu însă că era o cale de urmat mai degrabă în EXISTENȚIALISMUL francez...

Istoriile literaturilor sunt însoțite de spectrul patologic al „creației" prin demolarea din temelii; exact ca în domeniul industrial. Numai că a demola astfel, este ucigaş, furibund şi ...orbitor, vorba exaltatului parafrazist eclectic Mircea Cărtărescu. Omul vechi este cel ancestral. Utopia omului nou, neo-mensch-ul, cu varianta marxist-leninistă, (extremele se ating) – aparține patologiei maniacal/obsesionale. Nu accept că disperarea este sursa şansei de a mai spera, nu cred în ***pălăvrăgeala*** unor critici de la revista lui H.R. ***Patapievici***, ID-eiOLOGUL propriei uri de sinele irațional... Merde!

Criza id-ului nu e extensibilă unui curent, unor națiuni, mai ales că ea este a celui adoptat de o patrie, este un soi de frustrare ca stare de fond, forțând paradigme şi colaterale... fascistoide egal comuniste (coincidența oppositorum!) –, aşadar ***schizoidice: riscul „profesional" al Marilor Suflete. Da. Cum fratele meu poetul Ioan Evu zise, ale „preaiubirii"... Versus „Urii de sine la români"!(???), cum a scris alogenul Horia Roman Patapievici. Estem!***

Dualismului străpuns? Sociologia neoprotestantă? (Între Industria Cărnii şi Industria Cărții?)

...A treia vârstă ne este fie una chinuită apriori de spectrul Despărțirii de ai noştri, de Familie, (în legea arbor-genealogicii) ...fie, cum tot mai frecvent vedem în această precipitare apocaliptică – rău prevestitoare, ***„profetică”*** – (...) a Crizei Umanului Global, ...a ***Spai (S)melor de tip escatologic*** – motivate tot mai tragic de Convulsiile induse din Crize: crize ale ENERGIILOR fosile, – crize ale ENERGIEI COSMICE sublunare... (Ubicuie?), poate o criză ciclic – repetitivă COSMIC a Inteligenței ce o atribuim din milenii DIVINULUI... A câta vârstă, aşadar, este cea a Planetei şi a PLANETO-MULUI Actual? Suntem în KALI YUGA!

Şi CUM va Transcende NEAMUL UMAN, în legea „devenirii” cea revelată de ***Geneticienii Interstelari***? * Cei deja venerabili cu minţile, oarecum cruțați de suferințele demenței senile, sau celei oribile, agresive, cei care scriu cu aiuritul nume de „Scriitori” (scribi, autori etc.) ...au Starea lui Ioan din Peşteră (v. şi Platon), stare sociologic-mistică: starea apocaliptică, (cei tragici-demenți), ori cea mesianică-apostolică (v. Mircea Eliade) – a Testamentului către urmaşi... Un fel de notariat al justiției în trendul descendenței: tot astfel şi în Istorie, nu? * „Adam a cunoscut-o pe Eva şi au născut fii şi fiice”... (V.T.). Verbul „a cunoaşte” asta este: penetrare-împreunare-organică-prin-starea biochimiei divine ce o numim ***Orgasm***, a cunoaşte întru a naşte, poetic zicând a renaşte... Unii cunosc o stare extatică – creatoare de ***Orgasme-cascade***... * Numim ***destin*** ceea ce ni s-a spus dintotdeauna, testamentar-

apocaliptic – ceva implacabil, „menit a fi”... (v. Mantica în Sumer etc). Altfel spus o condiție – programare genetică (genomică) – fatalmente condițională, ***impro-prie*** vrerii celor ce ne-au născut – părinții, (pre-destinul țintă fiind perpetuarea specific umană – pereche-neamuri – popoare). Pre-destinarea este efectul (sumum) câtorva generații din istoria unei familii, înrămurite şi în inevitabila confruntare cu bio-degenerarea din mediu, fie prin contaminări, fie din sorginte ereditară... de unde spaima şi teroarea extincției Neamului. * Suntem în două timpuri (TIMPI) – cel Interior (subconştient, programat genetic), cel din lume, al duratei vârstelor, pre-scris, destinat genomic în CONFLICT cu cel interior, Marele Timp (ANU), care tinde spre resorbire în Eternitate... În a treia vârstă fiind, am o stare accentuat chinuitoare, (cioraniene insomnii?) privind ce depinde de mine şi soție (de părinții a trei urmaşi) – starea fiind de terror mentis: Conştientizată matinal, la trezire, cumva patologic-obsesional... ÎN SOMN sunt(em) în ALT TIMP, în afara DURATEI, care e doar o Buclă de timp-etern; noi suntem semințele luminii timpului, cele ce întrerup, ca spicele, Eternitatea... (prețios zic, inevitabil, eventual consolator). * Asuprirea genomului, diferențierea lui orb-selectivă (?), „stigmatică”, pedepsitoare, este o determinare-pedepsitoare, cu scop definit indubitabil de către Dumnezeul biblic, după Cădere: „Duhul meu nu va rămâne veşnic în om, căci din țărână este şi în țărână se întoarce”... este extra-umană, a unei condiționări genetice, cenzoriale şi declarat a fi întru SALVGARDAREA SPECIEI, ci nu a INDIVIDului despre care delirează de secole cohorta de „geniali” cărturoşi, recte pseudo-misionariştii Vanității maimuțărindu-i pe cei

Vechi…: Omul-creatură, ca operă divină ce se perpetuează sub semnul restrictiv al Sentinţei Divin+, fie în mereu tragica istorie multi– milenară a Individului. Oarecum între Bărbat şi Femeie – metaforic zicând, are loc dintotdeauna un război; cucerirea fiind (ideal), facerea de fiu, nemurirea-prin-din-Neam... * Acest jurnal se va RESCRIE, căci asta facem, ca devoalare de stihial şi expulzare din subcortical, EPIFANICĂ, enteleheică, eventual separatoare de bântuiri, mântuitoare... * Facem dependenţe: poate dilema eminesciano-saphică, a „învăţării de-a muri" (sic, n) – ne este şi EA – ***protectiv şi reductiv în Durate-Trei şi un adaos rece, agonic... de Vârste***); facem dependenţe şi riscul cel mare este al denaturării noastre, al Rupturii prin tehnologizare (act recuperatoriu – revolut, neodemurgic (?Intrus, „luciferic")... Cyborgizarea, clonarea etc. Or... Inteligenţa Ubicuă din Univers... gândim că nu are cum fi captată de Individ sau Societăţi, în doze care pot primejdui Misterul Însuşi al Devenirii Fiinţei. Deşi, remember, LUXFERRIS asta înseamnă „Purtător de Lumină". Lucifer... (La români avem Luceafărul de Seară, şi Luceafărul de dimineaţă...).

Precum în Metatext, aşa şi în Text

* Răzbunare, numea Moşul risipirea şi înseninarea cerului, după furtună. * A răzbuna, a îmbunătăţi, a sereniza: iată ce pot face cuvintele în mod „magic". * Zeiţa soarelui şi a furtunii, la japonezi: AMATERASU (zeitatea şintoistă al soarelui) era bărbat şi nu femeie, cum spunea tradiţia. * Toate par a fi refacere, facere prin desfacere. * Bizarul zeu ALA

(ĂLA) din sudul şi Nordul Dunării, amintind de ALLAH. * Mitul lui Manole... Ctitoria prin sacrificiu, soției cu prunc în Ea) – în numele Lui: Negru Vodă. * În V.T., Babilonu: un Turn (sugestie Rampă de lansare?) –, act rebelionar...” înălțat de către urmaşii lui NOE, Cu scopul de a ajunge „la cer” (al lui ELohim, entitate plurală, v. ebriologii lingvişti ş.a.) – (din ramura lui EL, numele suprem, al lui Dumnezeu-Unul); Construcția nu s-a terminat, Zădărnicită de El prin „încurcarea limbilor”. * semnificația Babel este „bâlbâială” (rom.) – ei nu s-au mai putut înțelege între ei (v. ipoteza unei Limbi primordiale, sistemice) – Este aceea de CONFUZIE. * Dar, cf. aceluiaşi V.T. (sumă de compilații, după exegeții temei) – noi, ca specie, nu mai suntem descendenți din Ramura Noe, ci din fiul său ucigaş de frate mezin (recte o categorie rebelă, iertată de crima geloziei supunerii față de Tatăl (– lucru straniu, nu?) anume urmaşi ai lui Cain! Etimonul CA (v. Egipteni, principiul energetic KAA!?, sau Câinele – Zeu ANUBIS?, cu aparența unui zeu cu cască de câine!) – obsesii ale cohortei de „analişti” prin veacuri, de la sacerdoții barbarilor evocați de Umberto Eco, la savanții actuali... O stigmă a dezvinovățirii, aparținând, de facto, cui anume în umanitate? * Traume ale incestului şi fratricidului? Obsesii? * „Remember: aminteşte-ți ce am fost şi ce am ajuns”. * În monarhii şi în satrapii... * Avem fascinația de a face regresiuni în Memoria Lungă a umanului: subcorticul labirinthic. * DORUL de a reafla, şti, cine suntem, de unde venim, încotro mergem şi DE CE? * Iar aceasta poate fi un program, remanent, telepatic? * O stigma? * Cine sau ce sunt Mutanții? * Ciudat lucru: biserica numeşte erezie la cei ce se abat de la dogmă: în româneşte, Eres-ul

este de asociat cumva cu ERIS, numele planetei ERIS, considerat de experţii actuali în temă, numele Noului Ierusalim (Eris Salem) * Ce... neo-babiloniadă, neh?

Patriotism? Identitarul următor, cetăţean al Europei?

Ce fel de patriotism, de naţionalism, avem acum, în pragul noului mileniu,

Care „va fi religios sau nu va fi deloc”? Patriotismul originist este substanţial unul de tip religio, al eternei întoarceri eliadeşti, dar şi al unei precesiuni în devenirea-redevenirea Fiinţei. Fiindul individual – in extenso fiindul Pluralităţii numită naţiune, popor. A cultiva, aici, algoritmic şi psihanalitic (C. G. Jung) – propriul ID în raport imuabil (!) cu ID entitatea naţională. Însă, acum, conceptul Uniunii Europene şi al globalismului, agită în conştiinţele naţionale – din arealul estic –, în mod traumatizant, simţirea ***Naturală*** a apartenenţei şi temerile retrovertirii la un alt fel de... comunism! Când totul va fi pregătit, vom avea pe C.I. specificaţia de Cetăţean UE, naţionalitatea română?

Preparatio II. Seminarul

La Deva, odinioară, situate alăturat în creierul târgului, cele două instituţii dirijiste: Industria Cărţii şi Industria Cărnii. Fiecare cu avocaţii lor, cu psihologia lor, de „directori de conştiinţă”: ţinta „omul nou, cu o înaltă conştiinţă materialist-dialectică”... Dintre Um-

brele care conduceau aceste „nuclee” dure, au ieşit după 1989, „emanații” din țara lui Ciuruilă-Vodă.

*

Totul, din toate părțile, un haos ce tinde a capta logica lui Cogito, a o destructura... A scrie, îmbătrânit în visătorii, ca vindecare, un tratat de recompunere? Utopie de tip religio... Psiho-celule stem, cum am intitulat o carte.. (Gnoze şi pregnoze).

*

Urzelile imaginarului, ale lui Nous... Ontologia suferinței de a nu uita.

*

Într-o pivniță dintr-un sat, auzii de la producătorul țăran de vinuri albe şi roşii, despre aşa zisa „nebunie a vinului, în iulie”: turburarea de dinaintea limpezirii, înnobilării. Am un poem cu acest titlu, într-o carte de dinainte de 90...

*

Aurul ar fi rezultat din ciocnirea a două stele neutronice.

*

Există în adâncimile geologice globale, o aşa zisă „centură de iridium”, efect al unui cataclism cosmic, de arderi colosale, de miliarde de ani... Iată pentru cugetul nostru limitat, captiv, ceva egal cu absurdul.

*

Ion Vinea: „eu am văzut idei”. Însă ideile sunt cu efectul feed-back, dar şi placebo, dar şi nocebo. Ideile clar-vizionare, dar şi orbecăitoare. Etimonul la IDEI este ID-ul, al id-entității.

*

Un text liric este peren în măsura în care conține, codificată semiotic, informația revelatorie, comuni-

cabilă. Semiotica, semioza, ciudat amintind de acel Semyaza, civilizatorul rebel, cel debarcat cu 200 de internauți (?) pe Muntele Harmon. (Vezi Apocrifele lui Enoch, biblicul, descoperite la Nad Hammadi, sau la Qoumran?) Ne patinează memoria. Uzura, suprasaturația.

*

Năluci, himere – amăgitoare stigme
Au zdrențuit heraldice enigme
Atlazuri înăsprite, paradigme.
Sieşi se-ascunde zeul.

*

Acerbi, ai Fricii ctitorind credințe,
La dumnezei străini, proto-eclectici,
Spurcând bătrân Butucul, fals ştiințe,
O! Călărețul Trac, Divinei Ființe
I-au otrăvit cohorte de venetici
Duhul Străbun.

*

Aur înghețat, al memoriei undergraund. Sângele zeilor căzători.

*

Un vânt care zgreabănă portalul sanctuarelor în ruină. Al antimemoriei.

*

Toate codurile arhaice, sunt de fapt semințe ale dogmelor, doctrinelor, utopiilor care fac dinamica lumii.

*

Cu cât te dedici mai mult, cu atât te pierzi mai mult. Cu cât dărui, vei fi prădat. Vampirismul este un fenomen psihotic, din tenebrele imemoriale ale Logosului. În mitosul românesc, avem şi un logos feminin : LOGOSTEA...

Preparatio poieion

Mâinile tale îngândurate...

Forma de plantă a rinichiului, petale-calice...

Raţiunea şi Imaginaţia, gemelare.

Necunoaşterea limitată de sine, dinamica devenirii.

Dorinţa divizată care ne naşte.

Am dat numele tău unui izvor care pulsează şi în mine.

Sunt ego-ul din toate timpurile şi toate sunt în mine-mi.

Sunt Acum-ul continuu.

Natura – Nat-ura, de la Uriel (arh-îngerul?)... Etimon pentru UR, Uruşim, Uruma… uriaşi

Babilon: bab-El-ul ontic?

În Caucaz (caucii!), Alpi, Carpaţi... duhul prometeic, civilizator, rebelionar, luciferic?

Sfincşii Carpaţilor (v. Bucegi ş.a.) – (erei megalitice) – cu numele de Bab-Babe, de la Babilon?

Nous – adică NOE, Noul Om ciclic, neomenschul?

Nebunia lui Nero şi profesorului lui Socrate...

Voi, fiii traumei şi incestului, prin naştere în corp.

Planta primordiei, care s-a smuls, ca să umble. A înota în aer.

Capul meu, capul tău, cuib cu aripi.

E înnăscută percepţia şi decantarea lumii în mod poetic. Şi, prin cultură, cultivare, modus vivendi.

Daimon, demon, domn. Verbul demonstraţiei, al adeveririi, comunicării, cuminecării.

Raslele ar fi fost 17... Procesul hibridizării tinde spre fraternitatea universală: rosacriucienii. (v. Max Heindel).

Blaga L-a numit „Marele Anonim, sau Marele Orb!” Dar ochiul compus al libelulei, de ex., cum vede, ce vede? Tot ce este însufleţit, vede. Şi credinţa vede.

Vederea a făcut ochii, ci nu invers. Noaptea vede, ci nu lumina?

În ceruri sunt aşa-zişii „bătrâni de zile”: deci şi ei muritori. (v. Enoch).

În Lemuria nu exista moarte.

Horele dintâi: dansul lemurienilor de azi, ai unei extincţii mai încetinite?

Fii ai traumei şi-a frustrării, ai incestului primar?

Tot ce îşi imaginează umanul, este posibil necum probabil.

Tiparul eteric plasat în pântecul matern.

De ce are masculul uman glande mamare, inactive: fie ATAVICE, fie în aşteptarea unei posibile reactivări?

Au existat (persistă) „atomii germeni”, determinând Egoul. El este intelectul.

El este extras (resorbit), la moartea fizică. (ruperea firului de argint).

Un declin al Patriilor, urmare a căsătoriilor internaţionale: ieri migraţiile, cuceririle, acum precipitat de conceptul globalist...

Călătorim spiralic, circular, repetitiv, prin materie.

Percepţia: diferită de reacţia la şoc.

Urechea, cel mai straniu organ de simţ. Cochilie în care răsună oceanul.

Gândul auzit, iată ce ne poate teroriza.

Glanda pineală, la origini a fost un organ?

Conştiinţa arhetipului, definită ca o stare de transă.

Spiritul vital este heruvimic. Arhanghelii au fost cândva umani. Serafimii trezesc spiritul uman. Conştiința a fost ab initio o viziune interioară.

Spiritul luciferian – retardatar întârziați din valul de viață al îngerilor (rosacrucienii).

Nadirul (latent al) densității. (v. şi Ion Barbu).

Cain este numele pentru ramura agricultorilor, vs Abel, a păstorilor. Vegetal şi carne.

În epoca Lemuriană s-au diferențiat sexele. Relațiile sexuale au produs conştiința corpului fizic „Adam a cunoscut-o pe Eva" (Verbul cunoaşterii, aşadar)...

Lemurienii se vedea pe sine interior.

Atlantida – a şasea zi a creației.

(Au fost rmoahalii, tlavatli, Toltecii, Uranienii primitivi, semiții primitivi, akkadeienii, mongolii).

Patriotismul evreilor a determinat întârzierea progresului lor.

„America este creuzetul de amalgamare şi de emancipare a tuturor raselor; leagănul tuturor raselor" (Max Heindel).

Omul este planta inversată. „Cu cât murim mai des, cu atât trăim mai bine (idem). (idem).

„Şiretenia", viclenia caracteristică altanteiană a evreilor"... Dar a grecilor (n). (idem).

Crucea este simbolul curenților vitali care însuflețesc cele patru regnuri" (ibidem).

Cele patru faze ale religiilor: frica, lăcomia,, iubirea şi datoria (idem). Eroarea adoptării unei religii străine (v. Socrate „urmează-ți zeul", Sentințe, Legi anteCristos).

Scopul Religiilor de Rasă ale lui Iehova (JHWH) este de a subjuga corpul dorinței". (ibidem).

Biblia are un sens alegoric (Sf. Pavel).

„Interesul, şi Indiferența, sentimentele gemene care conduc lumea”.

Deasupra sentimentelor – studiul matematicii.

Sentimentul a fost trezit prin tortură (terror mentis?, n) în Lemuria.

Voința (gr. Thelema) este o forță solară exprimată de sexul masculin. Imaginația este o forță feminină, lunară.” Înainte de sfârşitul Epocii Hiperboreene, Soarele, Luna şi Pământul formau un singur astru iar omenirea era bisexuată. (ibidem).

Nu doar Venus, ci şi Neptun, sunt intruse în sistemul nostru solar. Venus are o evoluție orbitală inversă. (n). Somnul ne repară forțele.

Platon: „Sufletul lumii este crucificat.” (anteChristos)

Temperamentul nu este efect al eredității!

Virtutea nu este sinonimul inocenței, ea cere cunoaştere şi discernământ.

Eterul vital este eliberat la vârsta de 14 ani. Simbolul crucii: cele patru regnuri.

Ego-ul intră în uterul mamei la 18 zile după concepție.

Unele persoane decedate ignoră că sunt moarte.

Corpul vital şi cel fizic se dezintegrează simultan.

Conştiința-fruct al Purgatoriului.

Voința, vrerea (thelema), este expresia spirituală a forței sexuale pozitive, masculine, solare. Imaginația este feminină, negativă (sub) lunară.

Piper/ pamphlet by Eugen Evu

BRAVOS, TITI, JOS GHIAURII!

Un ieşean – ghelărean de pretutindeni

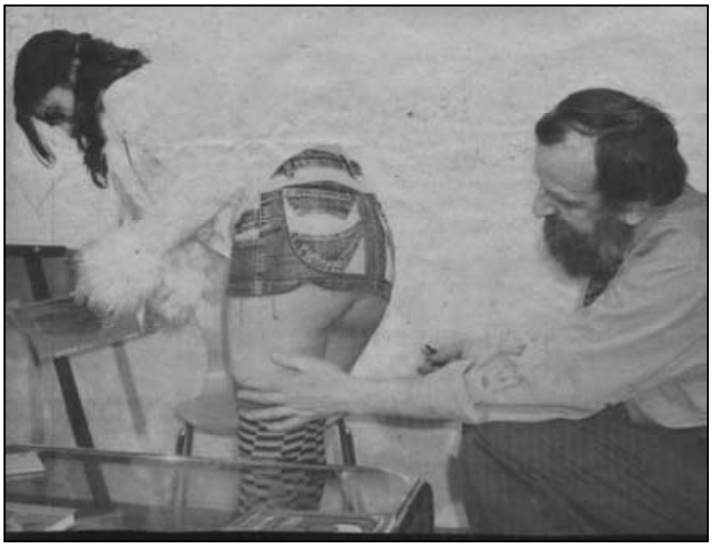

Studiu pidosnic la obiect al maestrului Titi ...

Mai nou camuflajul artei porno este „filme pentru adulți". Ar fi de „camuflat" şi legitimitatea conceptului de „artă", mai ales când ne referim la erotomania lihodă a subculturii, de pârloagă, atât a producătorilor, cât şi a consumatorilor cu tremurici a acesteia. Nu ştiu cu ce anume a fost statutat moldoveanul native (Iaşi) cu apelativul pornofilmic „Tinel", drept membru al UAP Bucureşti... Bănuim că tot cu ceva de soiul unui phalus (de gips, şpan, (bbbbbrrr!) travertin, poliester, lignit, marmoră de Marmosim?), – Videanu et comp? Aşa cum declară el în „Ziarul Hunedoreanului" (miercuri,

15 nov. Anno Pomini 2009) într-un „reportaj 100% „răsfățat pe două pagini... Se invocă şi un site titrat niţel pedofilic, HUwww.playboydaddy.comUH. Pe care nu am avut curiozitatea a-l accesa. Ne ajung paginile „celui mai citit ziar din județul Hunedoara". E drept că generozitatea spațiului cuprinde juma de pagină cu o imagine Actor XXX, scenă din filmul „pentru adulți" „Profesorul de matematică" – scenă în care „membrul" Tinel, recte Constantin Sinescu (probabil şi acesta un pseudonim, deoarece numai moldoveneşte nu sună?) – cu barbă leit a popii de la Tanacu, se uită cu jind metafizic la juna elevă căreia îi explică pe tablă teorema lui Pitagora, cu o figură de vânjos cu burtică – obsedat sexual inconfundabilă. Alte 50% din pagini sunt ocupate de o casă mică din Simeria, unde născutul la Iaşi a fost adus de părinții lui, probabil cu celebrul Trenul Foamei, în inocentul Ținut al Pădurenilor, desigur, pentru a a-şi câştiga o pâine şi a-l creşte pe viitorul sculptore şi „om de filme pentru adulți", colac pe cuibul de pupăză, şi membru. Sunt reproduse şi patru „opere", simple eboşe ale nonfigurativului cu iz crâncen de kitsh... Textul specifică bravurile „devenirii", extrovertirii sau cum vreți, a personajului. El ar fi „realizat" şi „două busturi de bronz ale poetului basarabean Grigore Vieru" (asta probabil post-mortem, oricum, post sculptura aia cu phalusul de ghips!), care „vor fi amplasate la Chişinău". (???) Răzbunarea istoriei: „vă ordon, treceți Prutul înapoi, ghiaurilor"! Sărmanul Vieru, el, care avea cultul unic al mamei şi al „limbii noastre cea română", sau dacă „rememberăm", al „limbii comoară / în adâncuri îngropată" a lui Alexe Mateevici... Te pomeneşti că osârdia „punții de flori" de la Bucureşti, va contribui şi cu niscaiva roni din

spartul buget al culturii guberniei Boc, să înalțe bustul peste Prut şi, cum afirmă el, altul la... Alba Iulia?!? Poate va avea ideea să facă o dublură a phalusului, la dimensiunile unui tun, ca să bage spaima în famelismul hermafroditesc al babelor (fu) turiste octogenare din U.E. Bunăoară ar fi bună de preş onorific nonagenara Nina Cassian, din New York, recent propusă de mediile Banului Mondial candidată Nobel?! (revista Minimum, Israel, 2008, România Vip, 2009, ş.c.l? Adânc întunericitul fost ghelărean ne lasă paf când declară: „lucrările mi-au fost comandate de preşedintele „Ligii Culturale pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni (L.UC.U.RU.P. subl. n) prof. univ. (de tristă viitoare amintire?) dr. Victor Crăciun!!!!! Mai aflăm că lucrări ale debarcatului din Ghelari, sunt deja amplasate la Toplița (Harghita) şi Medgidia, Bacău... Se sparie gândul să nu-i fâlfâie ideea de a se „amplasa", tot pe bani bugetari, la Ghelari, eventual în incinta vilei Constantin Zgîmbău! Dar să nu păcătuim cu gândul cel ne moldovean, devreme ce e vorba de „unitatea românilor de pretutindeni"... Povestea ce reiese din textul ziarului devean, se derulează şi face „reeting", neh? Traseul post ghelărean, Simeria, apoi – din anul apocalipsei amânate 2000, capitala, unde, cu amplasamentul unui Zoltan Nagy (?), pe platourile de apartament ale filmului porno. El, sculptorul, este şi interpret principal, un profesor de mate, care, „se trezeşte în pat cu eleva pe care o meditează, mai tânără cu 35 de ani ca el" (pag. 6, Ziarul hunedoreanului).

Într-un mic medalion surâde din spatele camerei și regizorul Zoltan Nagy, fala phalusului pentru adulți. Întrebarea e: dacă astfel de pelicule (sau pulicule) sunt „pentru adulți", devreme ce eleva are nici 20 ani? Recte

eroina „filmului de industrie erotică” fie este deja studentă, fie a rămas repetentă câțiva ani, recuperând ca „victimă” prin complicitate, eventual spre a ajunge şi ea la vreo academie, aşa cum a ajuns "scultoor"... Sinescu? Brusc, ne amintim că în anii 80, la internatul „de fete” din Glelari, acei dascăli care aveau înclinații homosexuale şi pedofilice, erau „exilați” acolo, respectiv şantajați pentru viciul, sau boala lor, de partid şi securitate... recent am aflat că şcoala ghelăreană, altfel termopanizată, e pe sponci, datorită împuținării elevilor, efect al căderii mineritului şi natalității din Ținutul Pădurenilor. De ce nu s-ar opinti onorabelii de sub oblada dlui prof. dr. Victor Crăciun (?) de a înființa pe dealuri ca o replică a catedralei, un studio mondial porno production manager Titi Sinescu? Foamea de bani a mineritului decimat după 1989, ar fi şi astfel îndestulată, ca să nu mai vorbim de nobila țintă a „unirii românilor de pretutindeni”! Democraticul reportaj de care facem vorbire, reproduce câteva „sculpturi” ale lui Titi-de-pretutindeni: Un bust redus la doi sâni din bronz, evident stimulați pentru alăptare şi desfătare, după ultima tehnică Hollywood; o lucrare bizară ca viziune, amintind un născut distrofic, membrele inferioare şi cele superioare fiind unificate; un bolovan de Marmosim Videanu, o mogâldeață căreia sculptorul i-a adăugat nişte zgârieturi, sau zgreabăne probabil pentru stimularea orgasmului la autor; o talpă din poliester lipită pe o bucată de calcar. În fine, revelația imaginistă a reportajului încheie pidosnic (pe din dos, pi moldovineşte), cele două pagini: o jună de vreo 20 de ani stă cu spatele spre el, genialul cu barbă de călugăr hirotonisit la sex-film „pentru adulți”, studiind literalmente fesele (bucile) dolofane ale

„elevei”. (vezi imaginea). Ce să mai „comment”, măi animal? După „44 de ani în județul Hunedoara”, se va fi simțit nevoia musai să i se facă reclamă unui atare ipochimen: „Am trăit şi am creat (?!) 44 de ani în județul Hunedoara, la Ghelari, Hunedoara, Simeria şi Deva... La Simeria am avut atelier, în 2000 am plecat în capitală, rememorează sculptorul, care este absolvent al Şcolii de Arte plastice de la Slatina şi are la activ peste 25 de expoziții personale şi de grup, în țară şi străinătate, colecții particulare: Italia, Statele Unite, Canada, Franța şi Germania”.

Imagini muşcate

„Directori de conştiințe” (dixit ai lui Cristoiu and remanenții), acum redefiniți „formatori de opinie!”. De ce nu informatori? Nimfo-martori. Opiniile opincarilor... Ăştia, cu presa lor băşcălioasă, măcar se distrează: muşcătura oximoronică. Nechezatul, behăitul, mormăiala, lătrătura, mieunatul, sâsâitul, căderea în onomatopeea originară, agonia, moartea limbajelor.

*

Apollinicii, solarii, ei exaltă energiile subcuantice, ei zeifică. Iar mai jos, tenebroşii, spăimoşii, caraionii, papahagioşii, şi zbanghii acelei hipertofii disimulat suicidare. „Maeştrii” şi „margaretele” lor, smintiții din tagma patologică a lui Dostojevski sau W. Blake, and cohorta. Toți cei ce nu mai au „organon” – dacă au avut, – elitele belite, cum le zice Blaga: „spirite pişate pe garduri”, vorbind despre bere... Într-atât s-a banalizat nebunia... dirijismului ăstora, savantlâcul.

*

Carne-carte-moarte.

*

Aşa funcţionează info-saltul: ca un angrenaj monstruos, roți dințate-n roți dințate, rulmenți sparți şi scrâşnetul ad inferros, al marelui subcortic global.

Fiecare strigă, ca surzii, şi nu aud, deşi par că se ascultă. O surzenie oarbă.

*

Cărțile tale... Şi tăcerea lor de miei răstigniți încă de vii. Zvâcnetul.

*

Sufletul bătrân al lumii. De copil dement, extra-uterin, cum scria Gellu Dorian despre infanta O.Ş.

Morbiditatea, mortificarea grafomaniacă a scribilor, a dăltuitorilor, a măscăricilor-actori, măştilor ca fețele mutilate din leprozeria descrisă de Blecher, sau în „Un caz de automutilare". Şi infernul din „Împăratul muştelor", în arhipelagul lui R.C. – dolicocefalul...

*

Timpul din moluşte, din fluturi, din tiparele toate, în Fractalia. Timpul efemeridelor, şi în abnorm, timpul saurienilor... Timpul, care nu există.

*

Originismul aparține de-acum anistoricului (sic, n) – prin aceea că energetic s-a consumat, convertit în altceva; paradigmele globale s-au modificat radical, fie violent (revolte, revoluții, războaie zonale, criza religiilor, neo-ideologiilor integratoare vs conservatoriste, etc), fie „paşnic". Efectele ambelor direcții au milioane de victime, ne avem a ne mai ambeta de eroisme-idolisme – sacrificii întru cutare sau cutare „ideal național". Revenind la ideea seminală a acestor considerații, cea de CULTIVISM, (cultual-cultual) – probabil unica

direcție bună este cea a toleranței prin INTERCULTURALITATE. Aşa cum este un imperativ global când se exacerbează origenismul, legitimitatea priorității locuirii etc. – ignorând procesele modificatoare (devenitoare) – de după cuceriri, războaie, revoluții, mai mult sau mai puțin paşnice..., două sunt primejdiile resuscitabile şi aparținând patologiei umanului în crizele istoriei: leninismul au nazismul, totuna!

Preparatio poiesis II

Avem setea de real, dinspre decompensările deconstructive ale aspirațiilor. Cu cât acestea sunt mai înalte, cu atât riscul este cel icaric, al prăbuşirii –implozie – sau îngreunării gravitaționale. Uşurarea prin scrisul liric este mai catarsică decât prin proză. Nu cunosc un mai mare reconfort decât cel al scrierii lirice. Acel ceva ce nu avem, nu ne aparține, ci e al Nevăzutului.

Visele sunt naiadele izvoarelor din memoria freatică, ale beatitudinii de la trezire. Nesațiul insațietatea psihicului, cu al său copil jucăuş, al mirării de a fi, este un fel de corp energetic pulsatoriu!, al organicului, căruia îi este prizonier şi locuitor. Textul liric este urzire, ci nu dăltuire, nici proiecție holostică, deşi... Treptat, prin ani, am înțeles că poezia mă scrie pe „mine", ci nu eu. Poate asta îi alarmează pe sceptici, dar ştiu cu viața scrisului meu, a cărților mele trăite, uneori editate, că inspirația aparține supra-eului, oglinditoare a sufletului. Este un demers spre o stare de sănătate, de însănătoşire transcendentală.

Deseori căutând ceva, am descoperit altceva, ca în a treia lege a dinamicii, a lui Hegel; acesta e atribuită

Hazardului. Însă important este să descoperim, fără a scormoni în sine jocul mirării, curiozității noastre înnăscute, de ființe iscoditoare, uimite că există. Eventual proslăvind aceasta!

*

Criticul necesar mie este cel al flăcării „reci", al cuțitului de flacără, ci nu al flecărelii sentențioase, uneori orgolioase şi suficiente; joc de arbitrii mituiți. Nu al lui Al. Piru, Eugen Barbu, Negoițescu, Iorgulescu, Alex Ştefănescu, ambii Papagahi, Liiceanu, Patapievici, (consumiştii), ci al lui Doinaş, L. Ulici, M.N. Rusu, Regman... Ci al pleiadicilor Călinescu, Lovineştii, şi ai lui Nicolae Manolescu (mai recent), Aurel Sasu, Mircea Zaciu (parțial), Gheorghe Grigurcu, Paul Aretzu... Într-un fel reconfortant, am agreat şi direcția încercată de Marin Sorescu, „singur printre poeți", în sensul că se considerase un parodist, un parafrazic, un oximo(I)ronic... exotic.

La Weimar

Ploile electronice, ploile psihotronice... Şi în substraturile (sau supra?) psihicului, germinațiile aritmice ale sâmburilor, smintitul ciclu al elementelor cu pulsația fiindului (scarat în interregn), chinuită ca spirit temporar captiv, gata să încolțească, ori să se stingă. Legea căzută, scăzută, din cosmos versus chaousul, tendința de a scăpa de sub control – prin delirul subcuantelor, murmurul sferelor, thalazic, monadic. Goethe, la Weimar, a înțeles şi a suportat. S-a mântuit sieşi. Ca odinioară Omar el Khayyam.

Vămile

În vis, am visat că m-am trezit şi m-am chinuit, poetizând, să nu uit.

Şi eram altă fiinţă.

*

Problema morală rămâne aceea de a scrie ca să îţi fii ţie însuţi util, prin re-înţelegere, dar şi a fi şi altora.

*

Bucuriile care vin neaşteptate, sunt mai vibrante, fiind dorite de interiorul sufletesc, cel prudent, cel ce nu se zbuciumă vizibil. (minieseu)

De rerum tempus

Timpul din opera literară, din arte, este mai degrabă modulat (trial) pe frecvenţele somnului (visătoriei, coşmareşti sau feerice: un timp ancestral, de dinaintea Fiinţei cuvântătoare, timp ce pulsează reductiv, decantat, un timp al Imaginii şi Reprezentării... Codurile ne sunt straturi-substraturi ale Memoriei – dimensiuni spectrale, de tip rogveiv.

*

Miliarde de globule, roşii vs albe... de celule, fiecare fiind în fluxul memoriei naturii... Natura este şi spirit, proporţiile şi măsurile Ei, nu au cum fi cuantificabile prin raţiune... Uimirea, mirarea, Starea „inocenţei nepierdute", a copilăriei (paradiziacul) sunt ale geniului şi ingenuităţii. Existenţele, bioticul, de la ameobe, insecte, animale în „sus", până la Om (omul Trial, din interregn) – toate ard-curg-pulsează şi se sting, ca resorbite de Ceva numit moarte... Moartea

însăşi este timpul din (fosta) operă vie, umbra în retragere, consumată şi restituită Eternității... Ce a fost – dacă a fost, este memorie vremelnică, dăinuind în realitatea memoriei celor ce nu uită imediat. Însă legea este că totul uită: uitarea de sine, alienarea agonică, nu pot (nu au cum!) conține (reține) Demnitatea ca mister divin în ființa umană. Timpul din poezie este cel mai straniu, este al Intuiției (inspirației din duh), mister paracletic. Saltul, asaltul, sforțarea tehnologică, robotizantă, recuperatorie, antientropică, reprogramează funcțiile noastre cerebrale, captive în Dual... Revelația este cumva enunțabilă astfel. Totul este de fapt ceea ce semnifică; şi decantează, filtrează, substanțializează ca sublim (sublimare). Murim în sensul invers al arătătoarelor de pe „cadran". Suntem „situați" între sublim şi abject, între sacru şi profan. Devenim regândindu-ne, conştientizând temporar, însă uitarea scarată, ne este necesară, spre a nu înnebuni.

Cum s-a spus despre muzică: „este ceva în muzică, un ceva care nu aparține omului" (parcă Nietzche?). Dar nu doar în muzică.

Omul este cugetul său, în timpul său (durata din opera vie), dar şi în interferențele cu Timpul nelocuit, doar deductibil, Timpul incuantificabil, al gândirii noastre fragmentare, al finitudinii...Nu avem CUM să înțelegem (gândim, conceptualizăm) Infinitul. Viul nu „poate fi", decât captiv sieşi. În nadirul său, latentă, aşteaptă (rabdă) suspendată ca mister, vama morții.

De fapt creatorul moare ciclic în operă, spre a se perpetua, ca şi cum se autoreplică.

*

În cetatea căzută spre interior, trăncăneala pseudo-elitelor şi mulțimile lui Le Bon, mancurtizate,

massificate, determinându-şi (ca efect bumerang) – destinul; falşii profeți, ca şi psihologii acestei noi barbarii, nu au organon-ul

Noimei Cunoaşterii, ci al surogatelor ei. Sintagma secret service-ului comunist, de „lucrare în orb". Experimente ale alungărilor din „paradeisos-ul" inocenților, părții de îngerime din om, sângerândă. Nu animale bolnave, ci duh bolnav, al infestării roşii, sanguinare, o, ce hemoragie la mesele zeilor canibali!

Arhiva Noua Provincia Corvina – Cercul de la Sibiu

1. Sibiu 1944. Rândul de sus: Ştefan Aug. Doinaş (Ştefan Popa), Deliu Petroiu, Al. Cucu, Viorica Guy Marica, Ovidiu Cotruş, Lia Jaquier, I.D. Sîrbu, Ilie Balea, Radu Enescu; rândul de jos: Cornel Regman, Eugen Todoran, Henri Jaquier, I. Negoițescu, Radu Stanca.

2. Negoiţescu şi Radu Stanca, studenţi.

3. Şt. Aug. Doinaş, I. Negoiţescu, Lucian Blaga, Radu Stanca, Nicolae Balotă.

4. Dorina Stanca (Doti), în rolul Mirandolinei din „Hangița”, de Goldoni.

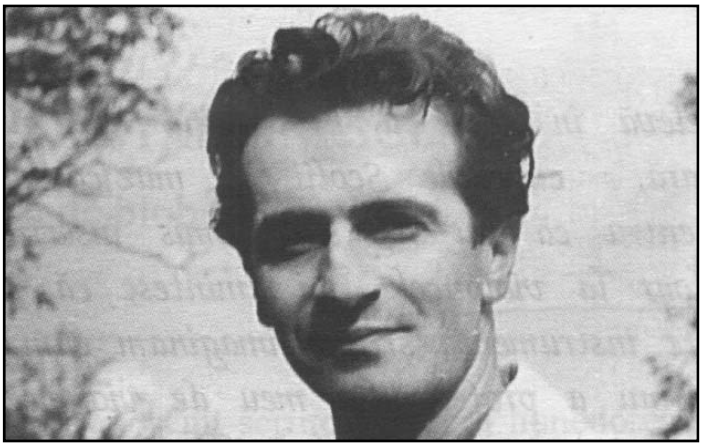

5. Hunedoreanul Dan Constantinescu, membru al Cercului şi actor în perioada sibiană a studenției

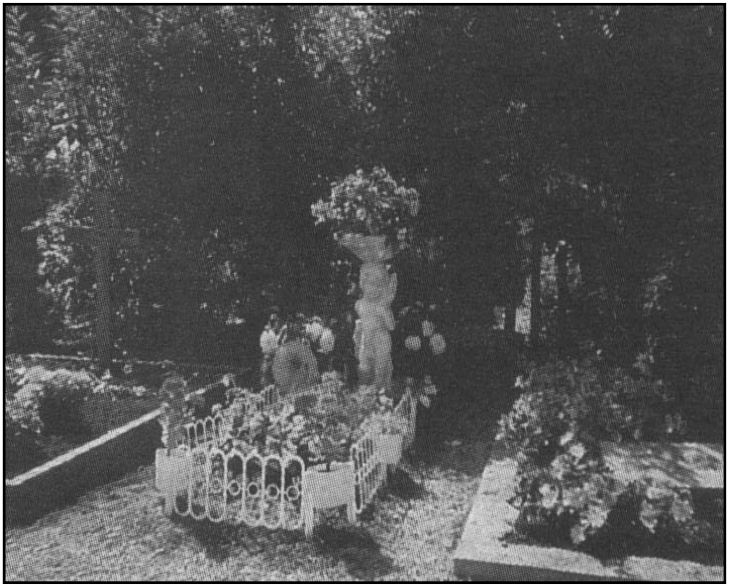

6. Rămas în Germania, împreună cu soția sa Lucia-(Puşa) şi vioara Stradivarius, D.C. – Nicoară a lăsat opera sa şi ineditele, la Biblioteca română din Freiburg. În imagine, mormântul poetului din acelaşi oraş german. (imagini Casa Dan C. Nicoară, 1986).

Aktionsgruppe, un model pentru noi, sau un altfel de „Caz Wagner”...

Când ***Herta Muller***, o vreme soția prof. de germană Richard Wagner, fost temporar coleg de cenaclu la Hunedoara, a cucerit ***premiul Nobel pentru literatură***, am regăsit, prin arhiva mea literară, antologia „Vânt potrivit până la tare” – remarcabil volum – manifest al rezistenței prin cultură, celei pledate la „Cenaclul de Luni” al domnului Manolescu, şi volumul

lui „Creta neagră”, (în românește) – trimis mie de la Berlin, unde a emigrat „repatriat”, după revoluție. O mare parte din pagini au fost scrise chiar la Hunedoara, când eram colegi de cenaclu aici. Memoria este și ea o arhivă, iar „criza de luciditate”, cum îmi titrasem un editorial în ProVincia Corvina, am resimțit-o în felul meu, aici, nu ca acel grup – nucleu dur al rezistenței, prin PARODIERE, invocat de Wagner; amintirile mele sunt cele de tip „izbuc”, iar uneori de „vulcan noroios”, eventual cu efectul „meditației trans – ce dentale” – așadar de spălare a creierului, spre a suporta terror mentis... Germanii bănățeni îmi erau colegi la Filiala USR Timișoara, iar între ei mi-a fost apropiat jurnalistul și poetul Nicolaus Berwanger, din generația mea, care mă încurajase „din patru inimi”, în conflictele mele cu cenzura tov-lui Anghel Dumbrăveanu de la „Orizont”, și cu o parte din cei de la editura „Facla”, unde debutasem editorial prin concurs. Sigur că ei, șvabii bănățeni, erau hărțuiți de securitatea gen. Mortoiu și de activiștii fostului șef cu „propaganda”, tov. N. Florescu, amic cu scriitorimea în sensul înregimentaților, a celor ce conveneau prin duplicitate regimului ceaușescu. ***Actionsgruppe*** a fost în opinia mea, mai eficient, mai demn, în atitudinea, demnitatea și programul lor etic – ESTetic, decât alte grupări care au dat de furcă dictaturii. În umbra protocronismului, știam că ei, nemții – șvabi și bănățeni –, au fost *realmente vânduți pe mărci (ca și evreii)* – de către ceaușești, în așa-zisa acțiune securistic-controlată, de „reîntregire a familiei”, emigrarea în Occident. Nu pot uita cazul unui poet genial, hunedorean, prietenul Martin Szegedi, originar din ALBA, emigrat și el în Germania... dar despre el, am scris altădată. Richard

Wagner îşi aminteşte: „Promovarea culturii naţionale a însemnat, implicit, promovarea culturii minorităţilor naţionale, iar minorităţile şi-au regăsit („paradoxal, n.n.") – conştiinţa originii lor" (R. W., revista Corso). Este ceea ce se petrece mai de amploare, tot „paradoxal", cu minorităţile mari din ţară, secuii şi maghiarii, şi altfel, romii ş.a. Dictatura a fost pentru scriitorime, un coşmar paranoizant, care uneori a distrus destine, familii, a determinat boli psihice grave şi sinucideri. „Memoria cretei negre", una monstruoasă, zace în Arhivele CNSAS, dacă nu a fost arsă de „revoluţionarii" securişti infiltraţi kagebistic, de generalul criminal Militaru, şi de „cosmetizaţii" securităţii „recuperabile"... Revoluţia a fost mână-n mână cu securitatea, cum însuşi dl. Manolescu scria într-un editorial al României literare.

„Se ajunsese astfel la renaşterea tradiţiilor şi a folclorului şi, nu în ultimul rând, la un fel de provincialism autosuficient" (subl. n.) – spune Wagner. „Asta ne-a determinat să disprețuim tradiția, grupul banatic parodia tot ceea ce era tradiţional"... Mărturisesc că pentru mine, rămas acasă, în „provincia" natală, grupul german a fost un model, în arealul propriilor noastre avataruri din dictatură. „– Voiam să fim liberi şi credeam că puteam să decidem singuri asupra modului de a fi liberi!" (idem citat).

„– În România nu este normal să îți critici țara. Cineva care ține la țara în care trăiește și vede că lucrurile nu merg cum trebuie, e obligat, e de datoria lui să spună ce nu e în ordine. Restul mentalităților sunt rămase din dictatură. Orice om care gândeşte altfel – în România – este perceput ca duşman. Nu adversar de idei, ci duşman." ...Din nefericire, mă tem că aceste

idioate şi perfide „strategii” au fost moştenite (toxice) – la noi, şi vor trebui epurate prin mai sincera politică culturală, astfel să nu o „exportăm” şi în Vestul celor 3,5 milioane de români ai noului... Exod. Opinez, nu doar sentimental, că, alături de doamna Herta, Richard ar fi meritat, pentru opera sa, acelaşi premiu Nobel, dacă nu măcar unul Opera Omnia al USR...

Cimitirul vesel

Suntem, eşti, ființă psihotronică, a orfismului, capul lui Orfeu plutind pe Stix-ul memoriei subterane, în undergraund. Suntem ai mutației dinspre sorgintea genomică, pe arterele colaterale, pe sinapsele forțate de autocunoaşterea fără viziune, fără intuiție pură. Eroism al disperării, al frustrării de origine celestă... Eroism izbucnit din revolta laşității credule,

Eroism suicidar, idolatric... Iar Marele Eon se contractă şi se dilată până ucide în „micul infinit”, oricum, iluzoriile limite. Ce atitudine, ce paradigmă care încă ar face suportabilă revelația (că murim trăind, clipă de clipă, an de an) – pradă unei legi „mai presus de bine şi de rău”, sau a „robului care e şi Fiul”? Revelația absenței Iubirii din Operă a Creatorului? Sau a ipocritei teze a Culpei Originare, ca stigma?

*

Suntem, încă suntem, tot mai rari gravitând pe orbite rebele, ca Venus în Sistem. Venus, zeița captată, Luceafărul de dimineață, Lux Ferris, „Purtătorul de lumină”. Însă în care calendar, altul decât cel al Soarelui nostru? Şi există o particulă sub cuantică numită Neutrino...

Conştiința de sine a fost damnată abh initio ca un păcat originar, adică determinator. Străbatem invers Eonul, sub stigma învinuirii. Ai frustrării „din ceruri", intergalactice, ai captivității cercului (rotației, mişcării) în Spiralis. Pe invizibili araci (stâlpi, verticalitate de trestie, suind chinuiți spre Lumina de dincolo, recte de dincoace...,cea care răspunde în ecoul rațiunii noastre, cât timp ne este dat să fim vii.

*

Omul nu a fost tolerat ca grădinar (Paradiziac), ci a fost „alungat", scos din condiția speciei dintâi, silit de existența în organic a deveni vânător sau îmblânzitor de animale (miturile pastorale, deşertice sau montane)... Adică adoptându-le. Spre a le sacrifica. Dar vânatul devine vânător. Oare există un instinct de vânătoare şi la... îngeri?

Colocviale la Bunavestire
Pamflet de dai boje, adică de pomană.

Cam prea toate ni se „trag" (recte împinse) de la ruşi, fie ei numiți ucraineni sau ruteni. Naravuri, în zisa dulci „maldavineascî". Iote, şi asta cu noua formulă a „reformatorilor" lui Băsescu, Boc-Ungureanu-Server Ionescu – Cotoi and liota. Formula „voluntariat", „carivazâcă" a fostei „munci voluntare". Ce mi-e Fiat voluntas ***Urîsîsî***, via votca „celor tari", Stalinskaia (citat publicitate Antena 3 TV) –, tari adică a-şi prosti „propagandistic" (citat Elena Udrea) – clienții platnici – contribuabili, întru propăşirea prin rapt, „naționale (citate Caragiale). Cu tichiile măgărimii pseudo-elitice, „misionariste", cum bunăoară conceptul de VOLUN-

TARIAT. Cei ce se zbat să facă ceva pentru cultura neamului, aia neînregimentabilă, îşi dau cu stânga-n dreapta, pagubă-n amarul averii lor, punct-ochit, punct lovit pentru noua propagandă.

Ceva de dulce

Oare moartea eliberează facturi, chitanţe etc.? Desigur, certificatul de deces. Dra şi ăla suprataxat cu timbru fiscal şi „ceva de dulce" groparilor, slujbei la catafalc: depinde, o oră de slujbă, 100-150 euro, pupeze sub colaci.

În aste vremuri nu (se) merită nici să mori, cum zisei undeva.

*

„Trăiesc un început"... (Elena Daniela). Paradoxal, trăim cotidian şi un sfârşit. Orice ieşire de undeva, este intrare în altundeva... Iată speranţa.

*

Dl. Geo Vasile, marele italienist, îi scrie cras – agramatical undeva, unei femei: „dumneavoastră însăşi"!!!? Conchidem că excesul de traduttore-traditore, ...dăunează grav ...limbii native. (alternative, carivazâcă).

Memorabile. Criza culturii româneşti şi Criza omului contemporan

Nicolae Breban: „am un cult al prieteniei, aş, zice, sinucigaş" „Tema noului meu roman, continuarea Bunăvestirii", este cinismul văzut ca boală a acestui

secol, intitulat şi cinismul politic". (Ziua şi noaptea, roman scris la Paris.) (Angela Baciu Moise, *Mărturii la sfârşit de veac*, vol. I)

*

Emil Manu (despre Ion Caraion): „Pentru propaganda ostilă pe care o întreținea şi oral şi în redacțiile revistelor şi ziarelor la care colabora, Caraion a fost arestat şi condamnat la 5 ani închisoare, ani petrecuți la Canalul Dunăre-Marea Neagră, la minele de plumb din Cavnic şi Baia Sprie, apoi la Periprava, unde se recolta în condiții primitive trestia"...

– Der Bücherwurm / Viermele de bibliotecă al memoriei „cosmetizate". Amintiri ne frumoase.

Ion Caraion a murit în Elveția, după ce fugise, ultima-i carte fiind Jurnal, vol. I. După „Cel mai iubit dintre pământeni" al lui Marin Preda, eroul principal fiind inspirat de tragicul Caraion, aveam să constat că Ion Caraion lăsase în țară, fortuit, *o bibliotecă de 15.000 de volume* şi un vangăr de cărți propuse la Cartea Românească (ştiați domn'e dir. Dan Cristea?)

Între care şi dactilograma (exemplar unic) a cărții mele „Realul halucinant", pierdută probabil în noile pivnițe ale „moştenirii" sinistre a editurii pretins a tuturor scriitorilor. Când am fost la C.R., depozitul editurii era doldora de aceste opere cenzurate: martori Florin Iaru, că sărmanul Virgil Mazilescu s-a sinucis la propriu, iar editorii mei la CR, înainte de 1989, Cornel Popescu şi Mircea Ciobanu, D-zeu să-i ierte, au răposat.

Păi Sorescu zise, când era ministru al culturii, că nu avem literatură de sertar???! Romanul meu „Roşu

putred", 1986, a zăcut în fişetele (cu fermoar) ale editurilor Cartea Românească", „Eminescu", şi post – lovilution, Humanitas (Liiceanu şi red carte Zografi, cu excelente referinţe externe de Dorin Tudoran!) –, până l-am retras definitiv şi a ajuns cu voia mea, la „sertarele arhivei" Bibliotecii judeţene Ovid Densuşianu. Roşul putred era de fapt nici „vertical (Nichita), nici „orizontal", ci destinat mucigaiului din akasha Viermelui de bibliotecă (*Der Bücherwurm*).

*

Cu un simplu accent pe „u", puterea… pute.

The experimental colage

a la Herta Mueler

Neodadaism

…„iar şobolanii consumă/ imediat cantităţi mari de apă/ după consumul de hrană/ pentru a preveni/ deshidratarea./ De altfel, autoreglările/ de tip anticipativ/ sunt numeroase/ la nivelul tubului digestiv,/ dar şi la nivelul altor sisteme/ de reglare".

(*Conexiunea inversă în organismul uman* by I. Filipaş, G. Ardeleanu) Decupaj e.e.

Obsesia cain, a fratricidului

Într-adevăr, omul este ceea ce mănâncă (şi bea!). Cei mai mulţi asta fac : se mănâncă între ei, începând cu aproapele. Asta o fac tare de demult, în virtutea legilor tribale: iubeşte-l pe aproapele ca pe tine însuţi. Dar specia, urmaşa lui Cain, ca să nu ajungă făţiş la

fratricid (remember Cain şi Abel) – (mobilul crimei, gelozia lui Cain, frustrarea de a se crede mai puțin iubit de Tatăl Ceresc..., ramurile Cainite jertfesc (– prin belire, crucificare, dat cu capul de zidurile (de suprafață sau din "underground-ul" vârvorei subcorticale –), procentele tot mai mari ale celor necesari MÂNCĂRII de celălalt... Iată paradigma vărsării de sânge (virtual?), ca tain ritualic-barbar, al fricii de El, (care El avea să îl ierte, doar alungându-l) – al înjunghierii întru ceea ce, tare de demult s-a spus, „îi este plăcut Domnului”... Fumurile de seuri, emanațiile BIOchimice, elementare, dar şi ale Anorganicei Instanțe... Întru a se adeveri.

*

Aliații noştri pereni, dintotdeauna, sunt morții noştri prin milenii. Istoria este răzbunarea învinşilor fără lupte drepte. Dintotdeauna trădările au determinat stăpâniri, prada se răzbună, darul ei se va întoarce sub sentinței divine – ca pedeapsă şi nimicire fără urmaşi. Oximoron, literalmente, altfel zis nu „măcăitura nebunească”, ci oximoroiul, zombiul hermeneic, al oxidării... Că forme de oxidare îs toate, în acest tabel elementar tot mai scufundabil în tenebre, sub centura de iridium a Memoriei. Eonice.

...Uf, cum se bat între ele paradigmele-paradogmele, şi ce război surd şi mut şi orb între os şi carne!

Masca şi iasca...

Grobianismul lui (G. Tarnacopius) – remember gropile barbiene şi ...groapa Florească –, Gorovei (N. Breban), vezi şi Ivasiuc... Dar tipologia asta vine de la N. Filimon şi Mateiu, şi de la ahasveruş-ul marca

Zecharis Lichter. Paradoxul ar fi că bovarismul, sau anorgasmia damelor simptomului de „uter supărat", dacă nu a sterilități, stirpei, adică stârpirii, (stârchitura) – şi avem o droaie de exemple –, (dar, vorba lui Aurel Pantea, să nu „le scoatem din nume" – ori din pseudonime care uneori sunt mai relevante.), boalele astea „de origine divină" (confuzia Gabrielei Melinescu, prima nefastă a lui Nini Stănescu...); tot Breban îl parafrazează pa Balzac: „eu sunt masca"! Înalt-adânc întunericimea sa Lux-Ferristă, (n-am zis Casa Lux!...) – paradoxul boalei este că relevată sieşi (sic) – ca „mască", măscărie, încarnare a înmascării, nu se lecui, odată conştientizată, (50%) – ci cum dixit Al Cistelecan – cu alt context – „renaşte ca specie": din chiar tumora sa: iasca-masca... Nu e vorba de categoria cagulelor, mulate, dar cu tuburi de oxigen, filtre şi carbon detoxifiant – ci de mutantul histrionic, de laşul – absolut: însăşi boala decade în ceea ce a determinat-o: masca devine carne (carte!) – grobianul, „animalul bolnav" (idem) – mutantul – ce dislocă sinele şi îl clonează în ID-ul „urii de sine" in extenso atribuită „sinelui colectiv" freudian (cum fraudae!, cum i-a ieşit porumbelul nevermore-de-cioară, aia de semănături, lui Horia R. Patapievici... Altfel zis, claunul hamletian se autoreproduce (obsedat – maniacal simptomatic de incestul cu... „uterul supărat") – în episodice accese de genialoidism coletaral-suicidar.

*

În fața Magnei Curia Museum din Deva, cu splendida stranie lebădă străpunsă de săgetă, din Hiperboreea mitologiei lui N. Densusianu, îi spun lui Aurel Pantea cum, prin anii 70, Ion Mircea mă numea „lebăda cu gât străpuns"... Şi Pantea observă că am

ceva straniu: iar mie îmi vine-n gând, mecanic, rima care îmi justifică ...stranietatea: straniu-uraniu. Dar nu îi spun. Cum îi scrise Aurel lui Ioan: „ore uleioase şi ceaţă. Cine decide acum / trebuie să trăiască în spirit”... Candele cu spirt, candele cu spirit. Ispita mea cioraniană, de a nu-l mai înţelege pe Diogene Laertius, Câinele-nstelat.

Căci, n’iaşa? Numele ăsta, de Cain e geamăn cu cel de Câine, de Anubis, de subconştient pe modulaţia de frecvenţă a agoniei. Remember, Aureliu, din punct de vedere energetic (sic) omul este particulă, undă şi vibraţie... Ca atare entitatea interferabilă – în ubicuitate – cu cosmosul: asta fie doar în legea lui Niels Bohr. Totul este ceea ce semnifică, neh?

Post-text la Pantea Rhei pantheonicul Logos străpuns

Nu îmi amintesc pe ultrascurte, zicerea aia, cu straniu în Ea, să regăsim acel logos după care se lasă (se îndură) deplina tăcere... Nu ştiu sigur, dar probabil privind lebăda cu gâtul străpuns şi gândurile care mai multă tăceau, decât mijeau între noi, era vreo nălucire de splendoare nordică, de ceva nins şi ne viscolit, o întindere aparent liniară, doar ştii bine că în univers aşa ceva nu există... Poete, sincer cu tine cum ţi se cuvine, io aşa sunt, caut ceva şi dau de altceva şi uneori MĂ TREZESC cu altceva. De aia zisei de cartea lui Jung, „cartea care ne caută”... La revedere în Septembrie.

Adaos către Aurel Pantea: io zic non-nimicire, (puntea victimă-călău, voila!... ci micuţ tratat de recompunere.

„Se întâmplă ceva”... Literalmente, ar fi că se petrece, este activ, virtual oglindit via percepție rațională, ÎNTRE TÂMPLE... Popular în „cutia cu gânduri”... ÎNTÂMPLARE: precum în(tre) tâmple, așa și întâmplarea că sunt, suntem, NE ÎNTÂMPLĂM... Iar în românește, avem un cuvânt care trebuie să ne dea... de gândim: TEMPLU... Un „templu purtat pe umeri”... Sau chivot, sau graal, neh?

În arte ca-n arte, rime deșarte

Îi învinuim pe alții de ceea ce din subconștient ne presează pe noi, tinde a se exorciza, descărca, rar sublima (în arte... ca-n moarte). Resorbire (răs-orbire) în timpul cel fără durată, cum îmi dorea mie Laurențiu Ulici, când mă numi „maestru” – mentor. S-a mirat, când i-am spus despre „gemelarul” concept, Carte-carte. Și alții, unii cu organon, alții doar surescitați; de parcă erau în acel simptom al „durerii organului amputat”...

Îi învinuim dintotdeauna, așa funcționăm (sic, n) – și astfel l-am perpetuat pe Diavol, iar la extremă (care este a atingerii (interferenței) – dramatice, dintre Bine și Rău: Dualul – BINERĂU. Și niciunul să nu se suspende în Psiche ca preponderent (stagnare) în „numai bine”, sau „numai rău”; nu are cum. Tendința ne este de a se recalibra continuu CUMPĂNA, adică a se menține ECHILIBRUL. Animus – Anima, sau viceversa, depinde cine ești – Yiin sau Yang, vreau să zic care e ponderea, a masculinului, sau a femininului? Dinamica dintre, ...este a contraponderei reciproce, fiecare parte (emisferică) cu foame de întru cealaltă

(celălalt). Avem a înțelege totul, prin retrospectivă, (regresiune în memorie), întrezăririle visului „treaz"; apoi vămile trezirilor, spre a cuantifica logic, şi a spori capacitatea valorică de a profeți; dintru deducție. Poetul, prin reducție, prin fiorul transcendental din Nume, logos. Logosul este trial, teandric: visat, (proiectiv), gândit (inter-conexat) şi rostit (transfigurativ – reprezentat, plastic, sau cântat). Gândirea românească esențialistă – nu este trialistă (treimică) ci sferică, cvadratura cercului, să o renumim SANCTUARICĂ. În această incintă sacră (în profan) – avem şansa Misterului revelat. Prin starea poieion – Imitatio Dei. Avem necesitatea de a uita, însă filtrat, prin decantorul „magic" al emisferelor (celebrale)... Pentru Poet, în conexiunea inversă a creierului, recte a Organismului, ...poetul (starea poieion) este dominat de NOUS, de unde Noiesis. Bizar etimonul NOE, în hermeneia noastră, recapitulativă, nelivresă, „de buzunar". Pantea, tu eşti, ludic zicând, un panteon în pantă; suind în spirală, ca la Cetatea Deva(s)... Ajungă-i zilei răutatea ei? Ajungă-i Nopții fricile ei!

*

Fermoarele de globule roşii ale iernii.

Texte încrucişate (crucificate): Conflictul şi terror mentis

Eşti prizonierul familiei, o captivitate asumată reciproc. Unicitatea ca parte din. Ancestral-constrictiv, necum prețios zicând. Riscul este mereu al unui scurt-circuit, al rupturii. Dintre Sinele şi Sinea, in extenso al Sineului – Sinei Lumii.

*

Paradigmele se bat între ele şi se impune cea mai agresivă, prin dinamica ei revendicativă, a frustrării în istoric, a ciclicelor distrugeri şi reconstrucţii.

*

Dezordonarea e mai vioaie, mai eficientă în complotul ei – ca traumă şi efecte rebelionare, luciferice (sic, n) – ceea ce subminează ordinea, întotdeauna doar temporar instaurată, abuziv, altfel efemer.

Dezordinea determină paradoxal ordinea.

*

Barabas, tâlharul rebel lângă Isus (Hristosul e Sinele, s-a spus). Sinele este căzător prin autocomplicitate de tip sado-massochist. Duhul se resoarbe din trupul chinuit organic şi psihic. (Paranoia, schizofrenia, suicidul; reîncarnarea a fost disimulată ca parabolă a învierii? Baraba, Barnaba, Barabas, Barna, Barnabas etc. – Barbarul? Hristosul îl asigură că va fi mântuit laolaltă cu el, fiul, în ceruri. Dar discuţia a avut loc suspendată pe crucile alăturate, înainte ca Isis să-şi dea duhul rostit cumplita întrebare: „Elli, Lama Sabachtani?" Dumnezeule-Tată (El), de ce m-ai părăsit? Ştim că Elohim este un nume al unei entităţi plurale. (ebriologii).

*

Ce abandon tragic: Eu nu mai sunt, e-un cântec tot ce sunt" (Nicolae Labiş).

Un abandon al deidentificării prin „lupta cu îngerul", meci despre care Jaques Prevert spune că „este dinainte trucat". Pe ringul de rumeguş al „partidei"...

*

Principala frustrare, parcă înnăscută: că nu eşti înţeles şi deci nu eşti iubit cât îţi doreşti. Prejudecata

care uzurpă sinele celor slabi. Complexul „orfaniei” ab origine celeste. Un virus pe termenul duratei. I-am spus „viermele de Murano”.

*

Discursul care conține latent în el imperativul doborârii discursului.

*

Muzele nu au ce mai însemna la muzeu. Toate statuile astea, decapitate...

O intruziune la Colocviu: Oximoronul iluminaților orbi. Apocalyipsis cum figuris

Poezia ce precipită acum tsunamic la țărmurile tot mai mlăştinoase, duhnind a mormane de moluşte şi stârvuri de albatroşi ucişi în larg şi azvârliți, ca pescăruşii războinicii furtunii, din genial-plagiatul „Albatrosul ucis” al lui Labiş (spiritul adâncurilor, nu?) este tot mai mult orice, mai ales simptome ale turburări demențiale a memoriei, cu Mnemosine oarba, – delir abisal, andrupauze – şi tandropauze, – utere supărate and anorgasme, decât poezie. Iar în hiatus-ul de după moartea romantismului, paradoxal născută – cu forcepsul, de Hoelderlin, în locul „războinicilor furtunii” ieşiră tot din mare, de prin peşterile scufundate, catacombice, „războinicii luminii” – maimuțărind dinspre mitologia sud-americanilor, a popoarelor Soarelui, o reconquista mai degrabă a Orbilor, neo-homerici Bogges-ieni, ai mai recenților conspiraționişti Black Inteligence Service ai lui Ernesto Sabbato şi Eduardo Galeano, Cohello şi Don Bastos, cohortele „iluminaților” de pe meridianele Cameleonice ale Fractaliei...

Toți parafrazând absurdistanul lui Ionesco, rinocerismul şi cântărețele chele, toți profețind şi jubilând în Akasha asta a INFOMANIEI... Toți prevestindu-l sau aşteptându-l pe Godot, sau DOGot. Comandamentul suprem – metamorfis, – fiind undeva între Dostojevki şi Kafka.

Din Stersslandia

Stress, adică terror mentis. Nimic nou sub... semilună.

*

Acest tot mai pseudo întâlniri: care de fapt despart.

*

Altfel zis, remanențele de conştiință ar fi ale omului telepatic, originar?

*

Sfericitatea are tendința entropică de aplatizare.

*

Ne impregnăm unii de alții, cu toate cele şapte corpuri. Un „mecanism" natural-cosmic.

*

Dacă există bilocație (v. Tesla), deducem că există şi trilocație, şi multilocație...

*

Cucurigu-ul cocoşului este în zig-zag. De aceea, Blaga îi numea „apocaliptici"? „prin sate româneşti", aşadar pe memoria lungă, a mitului, eposului antic, a Basmului...

*

A re înțelege capodopera barbiană „Oul dogmatic"...

*

Această dintotdeauna interferență întru împreunare, este de fapt războiul bărbatului cu femeia. A lui Iin cu Yang.

*

Omul şi-a creat zei (energii tutelare-protectoare, sau ostile.... Ca să îi adore, să-i venereze – prin dedicație, – iar apoi să-i devore: ca moaşte, icoane, idoli.

Idolatria supremă este idealul, idealismul: acelaşi etimon: id. (...Straniu: ideologic, iudaism, iudeologic).

*

Uriaşa producție de carte, ca un mausoleu al... naturii moarte cu fantome, descărnări, chimere.

*

Piesa lui Sorescu, Pluta meduzei, – „subversivă – jucată semiclandestin la Deva în anii ’80, ar merita să fie pusă în scenele de azi, pentru parabolismul profetic al hâtrului „văr al lui Shakespeare”... Am dialogat cu el repetat, sus, pe Cetate şi apoi la hotelul partidului... Sus nu am fost „lucrați în orb”, dar la hotel e sigur că aveau microfoane în zid, sub tapet. I-am scris şi a înțeles, „ştiu”, zice, dă-i dracului”!.

*

Bioritmurile logosului „reactivat” în creierele încă neaplatizate...

Şi prolegomenele elitelor belite, cum zicea careva.

*

„Cărniță de drac”... (o vorbă la Kaufland).

*

Criticii specializați, surescitați, exoftalmici, la ciorovăicărelile din pivnițele castelului lui Kafka.

*

Pe-Nalta Vibrație, ceea ce ne chinuieşte, între sublim şi abject, este necesitatea devorantă de a iubi, ci nu de a mai fi iubiți.

*

C'est la vie? Dacă „așa e viața", așa e murirea.

*

Culorile morții, cameleonice: moarte tipologic ebraică, sanscrită, moarte arabă...

*

Problema e să te faci înțeles, pe cea mai optimă „lungime de undă": a inimii. Cu cât mai puține cuvinte, dar asta e o altă problemă, tocmai a omului care scrie...

*

Sentința eladică „știu că nu știu", iată doar un sofism...

*

Parțial, ne rămâne a muri și ce nu a murit de tot de cei dragi și plecați mai devreme.

*

Nu există nicăieri vreun „punct" static. Totul este din mișcare, din mers sau din plutire sau zbor. Planeta ne este o navă gigantică, orbitele o țin captivă, rotația este de fapt spiralică, etc. E atât de simplu și totuși mereu uităm, nu ne referim în această ecuație, nici în cosmos, nici în microcosmic.

Din Primordii?

De recitit „Diferențiarele divine" de Lucian Blaga. De recitit tot Blaga.

„Tot" fiind impropriu, deoarece niciunul dintre genii, nu a avut cum să finitizeze (sic, n) – întregul, ci doar al duratei lui, și rare ori în serenitatea finitudinii... Una sublunară! Omul este o ființă cosmică reductivă, cenzurată. Dar nu din vina numai a lui, ci a „Șarpelui

cel vechi care era atunci pe pământ" (?) Biblia, V.T. După milenii de milenii, Acela este tot aici, pe pământ, sub pământ şi în ape. Iar noi suntem *„fiinţe **acvatice** care au ieşit pe pământ şi visează să zboare"*, neh?

Determinism „absolut"... Dualitate.

Binele şi răul sunt aşa: nimic – numai doar bine, nimic – numai – doar – rău. Coabitează. Pulsatoriu. Antagonismul acesta este legic, imuabil: dar se întrezăreşte, rar în istorie, treimicul. Ogiva e aici, în lobul temporal? Nu avem CUM să devenim întru vreo finitudine: Întru slava cui?

*

Absoluta Utopie (Chimera celestis) este a Creației (entității Pan-Creator) aste a auto-creațiunii prin reciclare, distrugeri şi re-geneze. (Regenerare ciclică-spiralică).

*

Era un degustător dezgustător.

*

Există claustrofobie la spații închise, dar şi la spații deschise: suntem în Cyberspațiul fractalic.

Dezmărginire?

Vârsta... întreirii... Starea indicibilă, a unei dezmărginiri... Semnalul pare a fi fost acel vis din aprilie, al imponderabilității, levitației, însă în jos, degravifiat,... zbor cumva retro, abisal (?) şi din care te-ai trezit cu această auto-explicație... Efectele pot fi şi ale medicamentației prea lungi, care ți-a slăbit întregul orga-

nism... şi a stresului de asemenea prea lung, tot ce ai trăit în cea mai lungă iarnă, 2012-2013.

Drumul care curge. Scrisoare alor mei

Acesta e lucrul de zi şi de noapte, al vieții, care „merge înainte”...Careva a spus „înaintăm spre moarte cu spatele”, enunț pur-paradoxist.

Undeva, pe parcurs, la vreo răscruce (răs-cruce sau stră-cruce) – trecem dincolo. Cele două maluri ale unui drum care curge, (râul, fluviul) – visul şi veghea care suntem, se-mpreună: agonia şi extazul de capăt şi căpătâi...

Cele două maluri devin unul, cel dus-ireversibil de Ape.

*

Ferice de cei ce se sting seara sau în miazănoapte...

Paradoxalia

Suntem, fiecare în felul său inconfundabil, (dincolo de delirul aparențelor, percepțiilor, oglindirilor, măştilor, mutațiilor şi strămutărilor... cu toți şi fiecare-n felul unic al său, în Exil. O mişcare concentrică a „devenirii” – însă ai duratelor şi ai vieții, istorice, cu toții pe contrasensul tot mai încetinit..., până la suspans-ul cel straniu, al Entropiei ca lege a hazardului hegelian. Poetul – eu îl numii Poetomul, – (dar şi eroul din cetate, la centrii sau în satrapii, artistul, creatorul, actorul) ...este în legea a treia, a dinamicii Hazardului: „punctul de interferență a două cauzalități opuse (idem Hegel).

*

Existăm într-un ciclic continuum, inversând Timpul: o retragere, o zilnică despărțire, nu? De sinele lumii imediate sau din zări, apoi de Sinele propriu.

Sinele e masculin, Sinea este feminină. Dualul.

Cei mai rari au timp să afle: cine sunt eu, apoi cine suntem Noi.

După doborârea sistemului totalitar, întrebările erau: Cine eşti dumneata, tovarăşe ix (vezi presa de atunci) –, acum asta sună la general, național: Cine sunteți voi, cine suntem noi...? Crizele de luciditate, de supra conştiință, de subconştiință, crizele... şi focul încrucişat la care suntem supuşi, neavând alternativa decât cea a rebeliunii... „Luciferică". Criza ne este a legitimității, de unde mascarada meritocrației, licențelor, a „geniilor neînțelese" etc. Descendenții Frustrării celei patologice.

*

Totul arde, şi curgerile ard. Şi oxidarea e cea mai (ne) răbdătoare ardere.

*

Un ou dogmatic, dar şi un bou dogmatic.

Marathon

Omul este făptura care se auto-scrutează. Cei mai rezistenți aleargă până la sufocare, pe ultima „sută de metri", ca să ajungă triumfali la capătul marcat ca „finish", şi să strige sau să îngâne „am învins: iată vestea!". Oricum, se va prăbuşi. Misiunea a fost îndeplinită.

*

Toți suntem personaje, cei mai mulți figuranți.

*

Toate aforismele decad în sofisme. Axiomaticul este şi el relativ, neh?

Norocul e când uităm la timp, fie doar spre a ne consola un pic.

*

S-a observat demult că exoftalmicii nu doar induc semi-hipnotic altora un control subcortical, ci se auto-hipnotizează... Popular asta se numeşte „deochi" (de la ochi, uitătură, una fixă, stimulată de focarul luminos-punctic, sau pâlpul lumânării, ca la mort...

Modele şi surogate. Evanghelii şi aprocrife

Lecturile copilăriei şi adolescenței – cf. Epocii ante-belice, la români, au fost cele de tip policer şi sexy: colecțiile „Femei celebre", „Masca roşie", Drumeş ş.a., dar şi cărțile marilor călătorii, descoperiri etc.: Mihai Tican Rumano ş.a. Dar toate erau occidentale, francezii, englezii, nemții.

Acum toate sunt ale paradigmelor Google, wikipedia, ş.c.l. O multiculturalitate în salturi tehno, o schimonosire a memoriei prin (auto) mutilarea ei. A revedea parabola romanelor „Un caz de automutilare", „Împăratul muştelor", sf-urile de tip „maşina timpului" etc. Cuvântul care vine este STIHIALUL. Cum s-ar zice AKASHA, SHAMBALA, AGARTHA...

*

Călătorim ca durate-timpi-vârste, în sensul invers al acelor de ceasornic, pe cadrane. În mini-zodiacul din ceasuri, telmobile, în Zeul Computer. În noul labirint, ieşit din „underground-ul" subcortical, în inconştientul colectiv oarecum Freudian. (încă).

*

Mitul este întâi erotic, apoi eroic. Eroismul absolut este al disperării.

Omul se repetă, in extenso şi istoriile sale.

*

Între două suspendări..., erupţiile. Apoi scufundările, reaşezările, netezirea,

Linearitatea, aplatizarea: remineralizarea, ca îngreunare („Na greul pământului").

*

Conceptul de „tovarăş" (kamarad) este de origine evreiască, iudaică; evreii întorşi din Est în Israel, în presa lor românească, am găsit cuvinte ca „fiii tribului" (cetăţenii adică) – tribul fiind al lui Iuda, întemeietorul, ci nu Iscarioteanul... Şi chibuţul, care e modelul colectivelor, ÎNTOVĂRĂŞIRILE, din vremea stalinistă la noi, apoi ceauşistă şi... (va urma?).

*

Dacă o parte din ceea ce ai scris va fi utilă şi altcuiva, implicit ţie însuţi şi alor tăi, tot e ceva!

*

Utopie: sine ira et studio (fără ură şi părtinire): nucleul ei, justiţia.

*

Obsesivul neo-mensh (sau omul „de tip nou") – nu poate fi decât ucigându-l pe „omul vechi"... Toţi ucid, toţi sunt ucişi. Demnitatea ar fi să nu te laşi ucis prin consimţire, prea-răbdare-laşitate, de ceilalţi. Şi nici să nu te sinucizi. (Unii o fac cu mâna altora!).

*

Şobolanii nu au cum ronţăi curcubeul. Ba da, în băltoace.

*

Migrația semințelor, migrațiile cuvintelor (limba-jelor).

*

Nimeni nu a murit: sunt „aici”, în ancestralitatea umanului. Periodic.

*

Niciun savant nu știe să definească de fapt ce este electricitatea. Energiile devin zei. Agonici, recon-vertibili, ordonatori, pe alte algoritmuri.

Himere comestibile

Trei sunt, de când omul: libertatea, dreptatea, adevărul.

Religii şi ideologii, dogme şi doctrine. Dincoace de groapa comună a metafizicii. Dar despre utopii s-a spus: ele fac în istorie dinamica acestei lumi. A patra este dihotomica : reîncarnare – înviere.

O temă obsesivă re-ligio (recte „refacerea legă-turii”, Divinitate-Creator-fiul-robul: opera continuu reciclabilă). A umanului – creaturii, omului creat dar şi făcut: ROBUL dar şi FIUL. Suferința ca existență, la condition humaine. Tatăl îşi înrobeşte Fiul?

*

Spatele frontului şi trădările din celălalt spate..., pidosnic, decid învingătorii.

Iar istoria omenirii este istoria războaielor ei, prin față şi prin spate.

*

Majoritatea cărților „documentare” sunt făcute mai degrabă a minți, a SE UITA, a perpetua înjosi-

toarea operă a pseduo-memorialiştilor, necum a devoala adevărul Crimei. Marea crimă a umanului este fratricidul.

*

Vai, vai, vai vouă: unii vă sunt mai folositori morţi decât încă vii!

*

Îl disprețuiesc pe cel ce, ipocrit, îmi cere să-l mint ca să se simtă el bine.

Asta şi în scrierile critice, ale găşcarilor mari sau mărunți, totuna.

*

Când în poezia ta nu mai vibrează fiorul transcendental, nu mai eşti.

*

Vezi că nu vezi?!?

*

Unii zice patrioți, alții zice patrihoți (B.P. Haşdeu).

*

Unii zic poporani, alții zic poponari („În România 40% sunt homo", preş. Târâian Băsescu, TV, în campania electorală).

*

O improprietate? „Religia răului" (google).

Marele Empatic

Eu îi iubesc pe toți! O fi, însă asta sună a prostituție, a gruppen sex...

*

Între Demon şi Domn, singură litera „e"...

Deja vu? Magia poeziei, magia artelor... (Cult-cultură, cultivare...)

Scrierea poetică – şi rostirea ei în intimidate sau grupuri, este încă din originile ei sumeriene, act divinatoriu, incantatoriu, magic, cu efect magic. Este maşina psihică a comunicării de tip pre-religiousus şi aşa va dăinui şi pe dimensiunile sale, paralele sau conexionate – de la practicile păgâniste, precreştine, cultice, care nu dispar, ci se perpetuează, perfecţionist, în istorie. În milenii, actul-altoiul-vlăstarul „pro memoria", a fost necrologul; stele funerare, dolmenuri, piramide, cromlehuri, obeliscuri, sanctuare, incinte, temple, cruci, mausolee. Toate sunt colaterale ale strigătului mut al ***despărţirii*** memorare, pomenire…

Toate sunt implorare, către semeni, către divinităţile fiecărei civilizaţii şi culturi; deductibile incognoscibile sau „funcţionale" prin veac; de adoraţie, apoi de teogonia şi ea repetabilă… Virtualizare a consolării – in iloo tempore în lemn, pietre, arcuri, frontispicii, iconerie, cărţi, celuloid, (film)… Amurgul galaxiei Guttenberg este drastic şi accelerator, Galaxia actuală, tehno, internet etc., – iar „undeva la mijloc", groapa comună a metafizicii… Versus… antimetafizica pledată de Eminescu, până recent la Nichita, după Labiş, etc. Toate dogmele şi doctrinele, ideologiile şi tezele, sunt UTOPICE, „recuperatoare" în virtualitate, dacă nu absurde. Religiile decad în idolatrie, imitând zeităţile, patrimoniile, patheonurile : un giga-labyrinth cu mii de „ieşiri" în JOS, subcorticale; paradoxal, dar ieşirea nu poate fi decât prin intrare!!!! (v. Cimitirul vesel de la Săpânţa, România…) Bolile şi de fapt moartea anticipată prin fricile primordiale (şapte – recte UNA) – din

nou paradoxal (şi absurd) – gestează, germinează, transcende, este imuabilă: trăim murind clipă de clipă, inversând Timpul mare şi pe cel al duratelor – vârstelor). Rfigul aforistic, axiomatic: Memento mori!

EA, moartea şi uitarea complice cu Timpul sans memorie…, este Netezitoarea de morminte, numărătoarea de gropi. (rimă-clonă la… popi).

Poate că numai Viaţa, ca mister! – râde. (idem Cimitirul Vesel, sapienţial).

Psihedelia…

Mnemosyne, anamnesys, nimic nou sub… lună. Uităm amintindu-ne, „rememorăm”… Trădaţi de zei, îi vom trăda la rându-ne, suntem convertibili, ca Ei. Psihicul funcţionează aşa: prin autosugestie şi sugestionare, ambele remanenţe ale speciei „treimii de zeu” (Enoh, Enuma Eliş, Ghilgameş, Mahabharata etc., etc.). Subcorticalul este bazal, memoria lungă, modulaţia de frecvenţă a „vămii de trecere”, „dincolo”… Toate par a fi proiecţii, reprezentări, consolatoare, cu toate „efectele”: Coandă, Tesla, Doppler, Gauss, Camera obscură, raportabile la „ecuaţia” recent reiterată, rezonanţa Schuman…

Memorie comunicată cuminecată, codificată, explicită, ori naivă amintind histrionismul şi curentele subsidiarului care fac suportabil, ca surogat (!) şi cu efectul placebo (magic?) Adevărul că murim; unica religie consolabilă (sic, n) – este cea a încredinţării că va fi – cf. Christos, o înviere generală, (câte miliarde? – „în lumea de dincolo” – şi ea discriminatorie (sic, n)

prin aceea că păcătoşii vor învia spre a merge „în iad”, sfinţii, în Rai… Oare păcătosul nu a fost „în iad” (remember Dostojevki ş.c.l.) – încă trăim? Nu a „ispăşit” destul, pentru biata făptură (făcătură) omenească? Şi oare creatorul (…), geneticianul JHWH ş.a., nu pe sine se pedepseşte, ca să zic aşa, sadomassochist? Victima îşi este călăul Şi viceversus. Precum în anorganic, aşa şi în organic.

*

Piața Constituției, vis-a-vis de Pța Prostituției.

Blestem cu blândețe

În algoritmul lui belit
În subastralul jupuit
Cu țâța în kur-gura, flit!
Nici de temut nici de iubit
Nici de lăudat, nici de hulit

Vezi că nu văd de nevermore
De corb de orb de plisc de chior
În inter-canibalitate
În tripla plagă a lui Dante
Retro curvet al lui Sathan!
Esteu! Yahuoo, Absurdistan

Imagini muşcate II

La condition humaine... Omul va fi mereu depăşit de Natură, inclusiv – implicit – de natura sa, fiind în interregn... Astfel că va fugi, până la şchiopătare şi în

mai tragic, la târâş, să se ajungă din urmă... O fugă circulară, ca timpul-spaţiu-durata. Până la clipa când se va vedea dispărând „după colţ”, în bilocaţie?

*

Ce delir în medii!

„Directori de conştiinţe” (dixit ai lui Cristoiu), acum redefiniţi „formatori de opinie!”. De ce nu informatori? Nimfo-martori. Opiniile opincarilor... Ăştia, cu presa lor băşcălioasă, măcar se distrează, prin distracţie: muşcătura oximoronică. Nechezatul, behăitul, mormăiala, chiţcăitul, lătrătura, mieunatul, sâsâitul, căderea în onomatopeea originară, agonia, moartea limbajelor. Moartea hologramică.

*

Apolinicii, solarii, ei exaltă energiile subcuantice, ei zeifică. Iar mai jos, tenebroşii, spăimoşii, caraionii şi zbanghii acelei hipertofii disimulat suicidare. „Maeştrii” şi „margaretele” lor, smintiţii din tagma patologică a lui Dostoievsky şi Blake, and cohorta. Toţi cei ce nu mai au „organon” – dacă au avut, – elitele belite, cum le zice Blaga: „spirite pişate pe garduri”, vorbind despre bere... Într-atât s-a banalizat nebunia... dirijismului ăstora, savantlâcul.

*

Carne-carte-moarte.

*

Aşa funcţionează info-saltul: ca un angrenaj monstruos, roţi dinţate-n roţi dinţate, rulmenţi sparţi şi scrâşnetul ad inferros, al marelui subcortic global.

Fiecare strigă, ca surzii, şi nu aud, deşi par că se ascultă. O surzenie oarbă.

*

Cărţile tale... Şi tăcerea lor de miei răstigniţi încă de vii. Zvâcnetul.

*

Sufletul bătrân al lumii. De copil dement, extra-uterin, cum scria Gellu Dorian despre infanta O.Ş..

Morbiditatea, mortificarea grafomaniacă a scribilor, a dăltuitorilor, a măscăricilor-actori, măştilor ca feţele mutilate din leprozeria descrisă de Blecher, sau în „Un caz de automutilare". Şi infernul din „Împăratul muştelor", în arhipelagul lui R.C. – dolicocefalul...

*

Timpul din moluşte, din fluturi, din tiparele toate, în Fractalia. Timpul efemeridelor, şi în abnorm, timpul saurienilor... Timpul, care nu există.

<u>Un pasaggio</u>
C.G. JUNG – „Cartea Roşie"

„Anii în care m-am ocupat de imaginile interioare au constituit perioada cea mai importantă a vieţii mele, în decursul căreia s-au decis toate lucrurile esenţiale. Atunci a început totul, iar amănuntele care au urmat sunt doar nişte completări şi lămuriri. Întreaga mea activitate ulterioară a constat în a elabora ceea ce ţâşnise în acei ani din inconştient şi mai întâi mă inundase, mă copleşise. A fost materia primordială pentru opera unei vieţi."

„O deschidere unică spre modul în care şi-a recuperat sufletul şi care a constituit o psihologie. Ar putea sa fie cea mai influentă scriere, nepublicată până în prezent, din istoria psihologiei". „Sonu Shamdasani este specialist în istoria psihologiei şi a psihiatriei şi profesor de istorie jungiană la ***Centrul Wellcome Trust***

de Istorie a Medicinei de la University College London *şi editorul general al Fundației Philemon. Este autorul mai multor cărți, printre care Jung and the Making of Modern Psychology: The Dream of a Science. Locuieşte la Londra."*

** sursa Centrul Wellcome Trust de Istorie a Medicinei de la University College London.*

Epilogice

După amar de ani... am nostalgia – regresivă, – a ornicului pe contrasensul cadranului – AZIMUT-ului cel magic, a ermetismului şi nemai-mirărilor blagiene. Şi a lecției lui Mircea Ciobanu, când îmi editase cele două cărți la „C.R." – Dumnezeu să nu-l uite. Dar ce s-a scris, s-a scris, ce nu, redevină Vis!

*

Gloanțe oarbe, gloanțe melodioase
Herbe, consonanțe, adjective..

*

Amazonia... a rămas doar ca petice paradiziac-sălbatice, mărețe, dispersate pe planeta noastră zburătoare (Căci astfel şi noi suntem nişte internauți, neh?). Asta dincolo de teoria multi-universurilor paralele.

...Are loc Hibridizarea, reamestecul raselor, global, pare-se dirijat de undeva. Ceea ce prea greoi şi cu rateuri au făcut mileniile, migrațiile, războaiele, glaciațiunile...

*

Patrioți fără patrie, ai tot mai multor popoare...

*

Unii zic că zeul s-ar fi numit de fapt Zamolsex!

*

Arte şi religii – Ideograme? Sufletele îmbătrânite, inseminatoare stihial..., zombii..., nemaifertile... şi „sperma" oarbă a demenţei lor, a satrapilor, a tiranilor care bântuie istoria, istoriile.

*

Prima specie, cea recentă..., adamică... Adam nu a avut copilărie, a fost făcut ci nu născut. Noe, al doilea Adam, ştim ce şi cum...Isus, al treilea Adam, nu a avut copii. Nu avea cum... Ar urma din nou... clonele?

*

Orizontul celuilalt nu poate fi orizontul tău cel imediat, nici cel de peste deal-munte... Necum cel deşertic, valpurgic în sine prăbuşit...În nadirul latent.

*

Toate ucid. Totul.

Ex minimum, la maximum!

Din Israel, am primit via Lucreţia Berzintu, revista Maximum, al dlui Teşu Solomovici, Maximum, pare-se o parafrază la revista lui Al Mirodan (Minimum). Ea etalează alert, în formulă magazin, informaţie preponderent culturală şi ştiinţifică," scanând incitant actualitatea dar şi retrovizor, aidoma unui telescop-microscop sau ochean invers: inevitabil prim prim-planuri, gross-planuri şi perspective...

Direcţia „de conştiinţe", ca să parafrazez, la rându-mi, sintagma tezistă a fostei dictaturi şi avatarurile (oracular bruckăriene ot Dămăroaia), dar şi ale lui Dumitru Popescu – Dumnezeu („Cel ales"...), tangente la cele ale unor George Macovescu şi D.R. Popescu, –

sintagmă acum convertită în cea de „formatori de opinie”,... transpar obsesional sau izbucnind de sub „centura de iridium” a memoriei culturale colective (sic, n) – din mai toate textele. Un colimator – concasor, sau dacă vreți, egregor, sau athanor (!) – pare a funcționa în binomul redacțional de la Tel Aviv şi... Bucureşti (Calea Victoriei 128B, email: tesu. solon@yahoo.com.

Cum recent USR l-a premiat pe al nostru Radu F. Alexandru – dramaturg şi eseist ascuțit, senator prezent şi pe ecranele t.v., oarecum în trena ex-luceferiştilor lui Laurențiu Ulici (seria Lucifer), şi apoi Marius Tupan (fie-iertat „urzicatul”) – remarcăm excelentul eseu despre centenarul Caragiale, citez câteva aserțiuni: „punerea în scenă a mult-iubitului” nostru nenea Iancu nu mai înseamnă pentru un regizor asumarea unui lăudabil efort de apropiere şi de inedită iluminare a bogăției semantice şi ideatice a textului...”.

Punerea în scenă la Teatrul Național din Bucureşti a lui Caragiale este amendată ca o tristă, „dezolantă improvizație”... Sunt elogiați în schimb craiovenii Cornişteanu şi Purcărete (nota bene, n.) pentru „eclactanța şi detaşarea față de partea comic-mondenă a story-ului”. Sunt amendate oximoronic-urzicist „pestilențialele reuniuni politice”... Publicul este postulat într-un „sublim exercițiu masochist, se teleportează automat” într-un „adevăr de tot râsul”... Acest limbaj ni-l aminteşte pe cel al lui H. R. Patapievici şi trupa recent debarcată de la ICR New York, în fine, cu „crizele LOR de identitate” şi „ura de sine la români”, ca reproiectare a propriilor avataruri (pribegiste?).

Exact este re-prognozat studiul istoric al lui D. Drăghicescu (Din psihologia poporului român, 1907),

Radu F. Alexandru „scrutând” astfel agitația de profunzime filosofică a spiritului reactivat – repetitiv în conştiința națională.

Elogiile dlui R.F.A. se cuvin de drept unor Silviu Purcărete, şi poate mai discutabil recentelor „expertize” ale lui Lucian Boia în aceeaşi nou-dilemă... veche (sursa revista 22 a dlui Pleşu, n). „De ce e România altfel” (dialog recent la TVR Timişoara ş.a.) cât şi evocați marii regizori Liviu Ciulei şi Lucian Pintilie (n. bene, n): „sumum-ul în ceea ce înseamnă I.L. Caragiale; l-am descifrat până în adâncul celor mai ascunse fibre şi am înțeles că nu mai au nimic de schimbat”... (românii, n.n.). Afirmația îmi pare cam depresivă. Spre a se pricepe unde bate autorul, notez că titlul articolului lui Radu F. Alexandru este „De ce e România etern aceeaşi”? Chiar aşa, maestre?

Cel puțin în versiunea română, avem o poezie de amor de o rară autenticitate, prin simplitudinea – ci nu simplismul, – confesiunii feminine, prin trendul ei empatic. O poezie pe care o ştim... de când lumea, a cuvântul de dragoste şoptit în ureche...

Art galery source internet

II. Jurnale. Vindecarea de Acum. Modulator

Motto: *Cum dracu, mă ¿?*

Citeam înainte de 1989, un studiu despre onomastica diavolului, la români... Cei din sorginte „ache", la moldoveni „achi"... (de la grecescul achis) – este Muțunache.

În popor, dăinuie credința că diavolul e șchiop și roșcat și că are cocoașă (gheb)... Regretatul red. al cărților mele de la C.R., Mircea Ciobanu, îmi spunea despre (neregretatul, deoarece mi-a pierdut dactilograma unui volum de poezie!) Florin Mugur (evreul avea un handicap sever la umblet) că diavolul are strămoș mitologic, pe „jumătate de om pe jumătate de iepure șchiop". Apropos alte „pierderi" ale unor proiecte ale mele: Chiric, din Galați, mi-a pierdut un roman dactilo; A. Silvestri, printr-o „secretară" de-a sa, volumul de pamflete „Floare de colț de mistreț"... Tot „pierdut" – via Iovan, Liiceanu (Zografi), a rămas și romanul de sertar „Roșu putred", scris în 1986, recuperat și donat arhivelor Bibl. Jud. Deva...

*

Cezar Ivănescu avu un cenaclu luciferist, „Numele poetului"... De atunci, capodopera sa, „Tatăl

meu Rusia”... (Ivănescu). Numele dracului la românii din teritorii sunt de peste 200! El se credea o reîncarnare a lui Cezar, vezi „Timpul asasinilor”, in tandem cu Stela Covaci, unde îl acuză pe Artur Silvestri de securism (numele real al aceluia fiind de Gabriel Târnăcop...). În aceeaşi carte, Cezar elogiază două nume ale geniului moldo-rutean: Aruştei şi Labiş. Duşmăniile dintre el şi o parte dintre luceferişti (M. Dinescu ş.a.) – au fost toate în jurul şi din cauza „geloziei” faţă de „tătucul” Marin Preda... Cezar avea un cult ca pentru un tată adoptiv! (vezi Cornel Popescu şi Cezar Ivănescu – Stela Covaci, ***„Timpul asasinilor”***).

*

Poreclele abundă şi ele sunt o altă „codificare” a „destinului camuflat în nume”. Avem scriitori clasici (!) care au semnat cu pseudonime, Arghezi avea peste 40!

*

Desigur, „omul e stilul” (operei), însă opera este boala şi, în cazuri genailoidice, vindecarea de „acum”. Texte conspitate, texte chiare, texte şchioape, texte radioactive, texte cu burți, texte copitate, texte schizofrenetice...

Autocitate

(Attadipa bhava – Să-ți fii lumină ție însuți!)

„Inefabilul diafan gemene aripi
Întinerind tot ce-n sine
Nu poate-nvăța a muri.
Nu departe-n aproape
Nu aproape-n departe
Scânteind fericit Elizeul (...)”
(Elizeul şi cartea)

cat şi:
„(...) Preluca sacră mi-a ascuns securea
în genomul-alburn să iar te pierd,
Mireasa lumei! Până când anume
Mai rabd, ca să mă-ntorc în primul nume?

Aici în timpul cel fără durată
Ca să mă naşti, iubito, înc-odată" (Dumnezeea).

Pamflet, ma non troppo
Teroarea imaginarului, terror mentis

A scrie auto-observabil, iată, pe termen lung, riscul manierismului, eşuabil în maniacal. Alienarea acesta vine din veac, stihie bătrână, Menmosyne oarbă. O ştiu câțiva mari psihanalişti, au conştientizat-o nenumărați geniali, majoritatea suicidari – referindu-ne doar la scriitori (vezi pe internet „Zece scriitori suicidari). Orice aspirație venind din acest „atavism" ancestral, e un simptom al unor moştenite, sau dobândite (induse din societate) traume, frustrări, abuzuri; poate că încă din illo tempore ale copilăriei umanului (speciei), aşa cum s-a depozitat în coduri mitologice, religioase, pe meridiane) – ab origine, terror mentis-ul genomic, ancestral, descinde-transcende şi răbufneşte – atât în indivizi, cât şi în societăți (comunități, popoare). Cum s-a observat, „bolile individului sunt şi bolile societății"... In extenso. Am dialogat cândva despre aceasta, cu câțiva dintre editorii mei dinainte. Cu Florin Mugur – „şef secție" la editura „Cartea Românească" – pseudonimul lui LEGREL MUGUR, filolog mai mult olog, un bizar complexat de handicapul lui grav, – un

soi de Ion Pribeagu – Ahasverus-Tzândalî, – (alias Isac Lazarovici) clone-clovni, ale stalinismului inițial, ca și Anatol E. Baconsky ș.a. (Legrel debutase cu poezii penibil pro-sovietice, în „Brigadierul", 1948, în plin asalt stalinisto-grozist-paukerist...), iar prima lui plachetă a fost vezi-doamne antinazistă, „Cântecul lui Philipp Mueler" (1953). (Legrel mi-a făcut pierdută dactilograma unică a unui volum liric – „Realul halucinant" – fapt de neiertat, dar e vina mea că i l-am încredințat. În subsolul editurii – perioada Preda-Bălăiță, aveam să văd un uriaș depozit de proiecte cenzurate prin decenii, ar merita recuperarea și valorificarea muzeistică!).

Am mai dialogat, „boematic" despre această „la conditione scriptorum", cu editorul meu Mircea Ciobanu, la aceeași editură, căruia îi datorez recunoștința pentru editarea a două cărți (la „C.R."), apoi la Timișoara cu editori din speța vag post-stalinistă, Al. Jebeleanu... Un alt editor, Simion Dima (Facla), avu o înțelegere aparte pentru scrisul meu, debutându-mă prin concurs editorial (Toate iubirile, șapte poeți tineri). Am „discutat", în cei peste 15 ani de hărțuire securistică-activistică ceaușistă, cu anchetatorii mei din areal și de la Timișoara și Bucureşti, – vezi cele patru dosare obținute de la CNSAS – Institutul de Istorie recentă) – unele conspectate ulterior în două din cărțile mele de memorialistică. Iată-mă, la aproape 70 de ani și cu peste 40 de cărți tipărite, regăsindu-mă în retrospectiva cu… fălci și gheare, a vechii-noi dileme: teroarea imaginarului, sintagmă a cărei „licență" nu mi-i asum, desigur. Scrutând „peste umăr", traseul acestei regresiuni în memoria lungă (sic, n) – îmi revine în minte parabola cu „cel vânat, devenit vânător"... Psihanaliștii

mă vor ierta de parafrază, dacă nu cumva şi pentru unii dintre dlor (Gabriel Liiceanu, care mi-a ţinut „la dulap”, dactilograma romanului disidenţei mele, „Roşu putred”, plimbat apoi pe la Ion Iovan (editura Eminescu), ca să fie recuperat şi donat recent Bibliotecii judeţene Densusianu, din Deva. (Era parafrazic titrat, la acel „Roşu vertical, al lui Nichita,’zeu să-l ierte!

Tema, re-constat – deşi atenuat... terifiat, este un fel de „constantă” absurdistanică, vorba lui Ion Chichere, – aş zice ABSURDISTAN-ică, – în acest RAIAD al condiţiei scriitorilor într-o ţară ce a moştenit cumva stigmatic, vâlvora – grizzu, a abatajelor dar şi a dogma-trinelor care macină uriaşe dealuri de steril ale... Memoriei colective, cum dixit Freud.

Tema asta a fost, timp de peste 5o de ani de cenacluri, cercuri, jurnale şi reviste fondate de mine, în arealul fascinantei regiuni Hunedoara (odinioară dimpreună cu Alba) – firul meu de argint, legătura mea poate „stranie”, cu Viaţa (ca o pradă?) aceea pe care marele romantic german o numise „sfânt răgaz de a cânta patria”... Ca şi Novalis, Rilke, Brecht, Benn, Trakl, H-M. Enzensberger, Silvia Plath, L. Schuller, sau Dostojevski, Bulgakov, Eminescu, Labiş, Eliade, M. Vulcănescu, Cioran, Eliade şi parţial Paler, Ulici, Doinaş, (parţial) Caraion, amicul Dinescu, Cezar Ivănescu... cu sutele!, – iată, un alt Terrror mentis, al NON-IMAGINARULUI, un lung şir de lecturi ale anilor terorii noastre staliniste, apoi ceauşiste –, numite în fel şi chip, majoritatea acelor lecturi m-au influenţat, nu stilistic, ci ideatic. Un loc aparte vor deţine, desigur, Hegel, şi parţial Nietszche (citiţi pe-atunci pe sub mână) – însă asta e altceva. Principala traumă terror-

mentis, determinist㠄 – este a unei patologii trans-sistemice, ale lui zoon politikon, o „soteriologie neagră”, în oglinzi stihiale, catacombice... La chute dans le temps? Căderea sacrului în profan? Erasmus, Montaigne, Umberto Eco şi alţii vor trebui recitiţi.

Ştiinţa poate fi de folos unor astfel de obsedante, obseDANTE!, – dileme vechi-noi, add absurdum. Deliruri ale subcuntelor; a se adeveri CE?

Teroarea imaginarului este în uman, în inter-regn, în anorganic, organic precum. Psihomul. Electro-mul, mai recent. Cel hărţuit va hărţui, cel terorizat va teroriza? Doamna Casa Lux, Mariana Brăescu-Silvestri..., pare-se, practicantă a acestor obsesii, (îmi imaginez..., remember eseul ei post-scânteist, sau premiabilă „Al treisprezecilea Caesar”), – amintind de Ciocoii vechi şi noi”!!!, confluenţiştii, flăcăriştii ş.c.l... au înţeles şi au pus în praxis... Zoon politikon, animalul politic, nu-i aşa, Liviu Ioan Stoiciu (LIS)? Labiş numi asta „Spiritul adâncului”, testamentar, decapitat de îmbrânceala sub „un tramvai numit dorinţă”, Pasărea cu clonţ de rubin... Au înţeles asta şi generaţiile 6-70-optzeciştii, apoi, în fel şi chip, fiecare cu „adevărul” său, vai! nenumăraţii unei culturi cripto-cultice, cu-tuale, deviaţionist... iconoclastice... Nu-i aşa, domnilor psihologi „epistolari”...?

Terror mentis, horror al „drumului spre sine”? Steinhardt, via C.G. Jung (Cartea roşie). Au Noica? Au neo-zalmoxienii? Suntem în banda lui Moebus, în curba lui Gauss, în efectul Doppler şi efectul Henri Coandă.

Durrante efectus, durante... causa. „Dinspre noi vine frigul, seniori”. (L. Fulga). Mda. Însă şi „măreţia frigului... roşul vertical”, onor domne MN Rusu.

(Nichita) Suntem în teroarea imaginarului – iconoclasticizat and fetişizant! Suntem în Kali Yuga iraţionalului, în Katacombia. Unii combatanţi – idolatrieni, alţii Măşti, cum dixit Nicolae Breban „Eu sunt masca”!(?). Eu? Care eu? Cel... colectiv? Rămâne de văzut? De nevăzut? Ca să se adeverească CE? Şi DE CE? Glumind, un soi de CeCe al UTC, cadrele de nădejde ale... cenzurii netranscedentale... Dar să nu se „parie gândul”, cum cobi hronicariul moldav... Curaj, tot ce a fost, va mai fi, prin aceea că spaţiultim, Continuumul-ul ACUM, este da fapt, parafrazându-l pe Florentin Smarandache, un ceva paradoxist. Ceva, cineva, altcineva. Alter – egoism, dualitate ş.c.l. Va urma?

Preparatio poiesis. La Umberto Eco

Mâinile tale îngândurate...

Forma de plantă a rinichiului, petale-calice...

Raţiunea şi Imaginaţia, gemelare.

Necunoaşterea limitată de sine, dinamica devenirii.

Dorinţa divizată care ne naşte.

Am dat numele tău unui izvor care pulsează şi în mine.

Sunt ego-ul din toate timpurile şi toate sunt în minemi.

Sunt Acum-ul continuu.

Natura – Nat-ura, de la Uriel (arh-îngerul?)... Etomon pentru UR, Uruşim, Uruma…

Babilon: bab-El-ul ontic?

În Caucaz (caucii!), Alpi, Carpaţi... duhul prometeic, civilizator, rebelionar, luciferic?

Sfincşii Carpaţilor (v. Bucegi ş.a.) – (erei megalitice) – cu numele de Bab-Babe, de la Babilon?

Nous – adică NOE, Noul Om ciclic, neo-menschul?

Nebunia lui Nero şi profesorului lui Socrate...

Voi, fiii traumei şi incestului, prin naştere în corp.

Planta primordiei, care s-a smuls, ca să umble.

Capul meu, capul tău, cuib cu aripi.

E înnăscută percepţia şi decantarea lumii în mod poetic. Şi, prin cultură, cultivare, modus vivendi.

Daimon, demon, domn. Verbul demonstraţiei, al adeveririi, comunicării, cuminecării.

Raslele ar fi fost 17... Procesul hibridizării tinde spre fraternitatea universală: rosacriucienii. (v. Max Heindel).

Blaga L-a numit „Marele Anonim, sau Marele Orb!" Dar ochiul compus al libelulei, de ex., cum vede, ce vede? Tot ce este însufleţit, vede. Şi credinţa vede.

Vederea a făcut ochii, ci nu invers. Noaptea vede, ci nu lumina?

În ceruri sunt aşa-zişii „bătrâni de zile": deci şi ei muritori. (v. Enoch).

În Lemuria nu exista moarte.

Horele dintâi: dansul lemurienilor de azi, ai unei extincţii mai încetinite?

Fii ai traumei şi-a frustrării, ai incestului primar?

Tot ce îşi imaginează umanul, este posibil necum probabil.

Tiparul eteric plasat în pântecul matern.

De ce are masculul uman glande mamare, inactive: fie ATAVICE, fie în aşteptarea unei posibile reactivări?

Au existat (persistă) „atomii germeni", determinând Egoul. El este intelectul.

El este extras (resorbit), la moartea fizică. (ruperea firului de argint).

Un declin al Patriilor, urmare a căsătoriilor internaționale: ieri migrațiile, cuceririle, acum precipitat de conceptul globalist...

Călătorim spiralic, circular, repetitiv, prin materie.

Percepția: diferită de reacția la şoc.

Urechea, cel mai straniu organ de simț. Cochilie în care răsună oceanul.

Gândul auzit, iată ce ne poate teroriza.

Glanda pineală, la origini a fost un organ?

Conştiința arhetipului, definită ca o stare de transă.

Spiritul vital este cheruvimic. Arhanghelii au fost cândva umani. Serafimii trezesc spiritul uman. Conştiința a fost ab initio o viziune interioară.

Spiritul luciferian – retardatar întârziați din valul de viață al îngerilor (rosacrucienii).

Nadirul (latent al) densității. (v. şi Ion Barbu).

Cain este numele pentru ramura agricultorilor, vs Abel, a păstorilor. Vegetal şi carne.

În epoca Lemuriană s-au diferențiat sexele. Relațiile sexuale au produs conştiința corpului fizic „Adam a cunoscut-o pe Eva" (Verbul cunoaşterii, aşadar)...

Lemurienii se vedea pe sine interior.

Atlantida – a şasea zi a creației.

(Au fost rmoahalii, tlavatli, Toltecii, Uranienii primitivi, semiții primitivi, akkadeienii, mongolii).

Patriotismul evreilor a determinat întârzierea progresului lor.

„America este creuzetul de amalgamare şi de emancipare a tuturor raselor; leagănul tuturor raselor" (Max Heindel).

Omul este planta inversată. „Cu cât murim mai des, cu atât trăim mai bine(idem). (idem).

„Şiretenia”, viclenia caracteristică altanteiană a evreilor”... Dar a grecilor (n) (idem).

Crucea este simbolul curenților vitali care însufleţesc cele patru regnuri” (ibidem).

Cele patru faze ale religiilor: frica, lăcomia, iubirea şi datoria (idem). Eroarea adoptării unei religii străine (v. Socrate „urmează-ți zeul”, Sentințe, Legi ante Cristos).

Scopul Religiilor de Rasă ale lui Iehova (JHWH) este de a subjuga corpul dorinței” (ibidem).

Biblia are un sens alegoric (Sf. Pavel).

„Interesul, şi Indiferența, sentimentele gemene care conduc lumea”.

Deasupra sentimentelor – studiul matematicii.

Sentimentul a fost trezit prin tortură (terror mentis?, n) în Lemuria.

Voința (gr. Thelema) este o forță solară exprimată de sexul masculin. Imaginația este o forță feminină, lunară.” Înainte de sfârşitul Epocii Hiperboreene, Soarele, Luna şi Pământul formau un singur astru iar omenirea era bisexuată. (ibidem).

Nu doar Venus, ci şi Neptun, sunt intruse în sistemul nostru solar. Venus are o evoluție orbitală inversă (n). Somnul ne repară forțele.

Platon: „Sufletul lumii este crucificat.” (ante Christos).

Temperamentul nu este efect al eredității!

Virtutea nu este sinonimul inocenței, ea cere cunoaştere şi discernământ.

Eterul vital este eliberat la vârsta de 14 ani. Simbolul crucii: cele patru regnuri.

Ego-ul intră în uterul mamei la 18 zile după concepție.

Unele persoane decedate ignoră că sunt moarte.

Corpul vital şi cel fizic se dezintegrează simultan.

Conştiința – fruct al Purgatoriului.

Voința, vrerea (thelema), este expresia spirituală a forței sexuale pozitive, masculine, solare. Imaginația este feminină, negativă (sub) lunară.

Accad Angelo Manitta

Eugen Evu – Li Mesia Nice, edit. Limes, 2013

Si tratta di una delle ultime pubblicazzioni di Eugen Evu, uno dei piu noti e vulcanici autori romeni. Ha la suo attivo molte pubblicazionni, non solo di poesia, ma pure din natariva e saggistica, ed e soprattutto giornalista, dirigendo anche la rivista letteraria *ProVincia Corvina e Palia letteraria* (con dir. *Elena Daniela Sgondea*) La poesia di Evu spazia in una tematica molto varia, andando dell'amore per la natura, alle riflessioni filosofiche ai pensieri intimi di chi ha lottato e continua a lottare per la vita. Il suo linguaggio, spesso duro ed ermetico, affascina per la sua emotivita e per il suo calore che coinvogle il lettore.

Mircea Petean, editor

Eugen Evu, Ludice preludice, ed. Limes, 2012

Spectaculoasă e noua carte a lui Eugen Evu, o speculație lirică halucinantă prin străpungerea limbajului, astfel încât cele mai insolite combinații sunt floare la ureche pentru un poet care ştie să facă să urce

în sărmanul nostru cuget sonuri, semne şi efluvii din cele mai arhaice straturi ale firii noastre austere.

Aşa grăit-a Emil Cioran

„Cel ce propune o credinţă nouă este persecutat, până când devine el însuşi persecutor: adevărurile încep printr-un conflict cu poliția şi sfârşesc prin a se sprijini pe ea; căci orice absurditate pentru care a suferit degenerează în legalitate, după cum şi orice martiriu se termină în paragrafele codului, într-un searbăd calendar sau într-un nume de stradă."

*

„Oricât m-aş fi zbătut eu în această lume şi oricât m-aş fi separat de ea, distanța dintre mine şi ea n-a făcut decât să mi-o facă mai accesibilă. Deşi nu pot găsi un sens în lume, un sens obiectiv şi o finalitate transcendentă, care să arate înspre ce evoluează lumea şi la ce ajunge procesul universal, varietatea de forme a existenței a fost totuşi în mine un prilej de veşnice încântări şi tristeți."

Dansul tahionilor (Ferestre fulgerate)

Între mintea omului (inteligență) şi Divinitate, corelația o intuim astfel… Cum ar fi între scânteie şi soare, între licăr şi lumină. Omul se raportează, percepând tridimensional. Însă eternul este infinit, s-a vorbit din străvechime de Eternitate, Nirvana, Logos Întrupat/Christos, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu…

*

Acela este atemporal, fără început şi fără sfârşit, dar poate determina, atotpotent, în lumea subdimensionată, creație (început) – şi finalitate (sfârşit)… Misterul este că i-a oferit omului, prin Iubire Paternală, şansa transcenderii, prin înviere, înălțare. Aceasta este parabola supremei ştiințe/revelații, transfigurată prin Iisus Christos, cel de-al doilea Adam, pentru omul actual, proiect în desfăşurare al Divinului.

*

Divinul experimentează, geneza este perpetuă. Natura terestră a primit inteligența (biotopul, jocul trofic, evoluțiile şi distrugerile de cuviință, succesive, în consecință faptelor (acțiunilor) umane, de la Creator. Omul este parte din Opera Naturii, la rândul ei Operă din infinitatea de părți ale Operei Divinului în cosmosul univers. Noi suntem parte din acest UNUL.

*

În lucrul unui pictor, culorile şi linia (formele) sunt instrumente ale bidimensionalului. Dacă zugrăvii-iconari „stagnează" în acest bidimensional incomplet la redare şi percepție, pictorii folosesc un efect/iluzie, prin degradeuri cromatice (spectrale) pentru a complementa, oarecum, a treia dimensiune: a spațiului. Se numeşte perspectivă. Prin flash şi lentilă, aparatul foto surprinde mai *rapid*, ceea ce ochiul uman reține fugar, prin contemplație atentă. În vis nu percepem decât imagini insubstanțiale, umbre, chipuri deseori monstruoase, ori hiper-frumoase, însă par a fi doar reflecții incoerente, uitate în consecință imediat la trezire. Iluzii spectrale, deliruri ale sublimului.

*

Ca să realizeze o imagine plastică superior îmbunătățită, aşadar ca să limpezească imaginea, pictorul apelează la contrast. Accentuând contrastul, imaginea

devine relativ clară. Să facem analogii cu aceasta, în domeniul profund mai subtil al limpezirii prin spirit, întru Divinitate.

*

Atunci vom avea, de la intuiție, la iluminare, revelația Divinității şi a posibilității spiritului uman de a se strălimpezi, a se re-contopi cu Divinitatea din care a căzut.

*

Dumnezeu-Divinul este atemporal, într-UNUL, Continuum. Dacă viul coboară, ia trup în materie vie, ia timp, umple o durată de timp, adică un timp trăit între două limite (naştere-moarte).

*

Descins dintr-o zonă sub-dumnezeiască, creat în durata inițială, omul a căzut pradă uneltirii altei ființe, superioare lui, îngerii cei căzuți, ai lui Lucifer. În apocrifele lui Enoh, în Manuscrisele de la Marea Moartă (Qumran), dar şi în alte mărturii, mituri şi documente ascunse, ori inițiatice, doar pentru unii ştiute, a fost păstrată prin „timpul" omului, istorie, din proto-istorie, această decisivă faptă. Omul nu are decât să suporte consecințele complicității (prin ignoranță, prin înşelăciunea luciferică), cu acei îngeri căzuți. Însă Creatorul i-a păstrat şansa întoarcerii, mântuirii, Înălțării. Aceasta este parabola christică, a învierii, sau mai potrivit spus, a Reînvierii şi Înălțării. Unde? Mai presus decât acel spațiu sub-dumnezeiesc, dar olaltă cu îngerii loiali, cei necorupți, cei ce n-au trădat Opera.

*

Timpul este egal spațiu. Adică omul, odată întrerupând ne-viața, neantul, prin naştere, ia în devenire un timp propriu, o durată, viața lui, parte din Viața veşnică. El are a re-deveni, a suferi în materie, dar păstrând

şansa re-devenirii în Spirit, scânteia, luminişul care se mişcă şi poartă în sine empatia, memoria chemătoare a luminii, din care însăşi soarele omului s-a plăsmuit, în al său timp, şi el delimitat.

*

Spiritul nu are cum muri, el nu are cum rămâne în trup, în carne, în materie, în derizoriu, ci transcende. Însă omul are a lupta necontenit, întâi intuitiv (neclar, ca lucrarea pictorului în două-trei dimensiuni ale redării şi perceperii), apoi conştientizând, însă nu doar prin *rationem*, ci prin conlucrarea anume dintre Inspirația Divinului – Creierul ancestral (ordinatorul, computerul cu care este dotat, prin AND), întru a îşi păstra autonomia, a se orienta în lumea creată ca biotop/mediu, el fiind vârful piramidei trofice *actuale* (!) şi Cortexul – neo-cortexul, calculatorul prin care dobândeşte mereu cunoaştere, în conlucrare cu Divinul, prin creație, iubire, adevăr. Idealurile acestea sunt dintotdeauna obligatorii pentru om. A le distruge, e crimă asupra însăşi Creației – asupra omului însuşi. Sau suicidar, autodistrugere. Dar nu şi a… spiritului, care transcede, se extrage, nu poate fi captiv şi nu moare.

*

Neocortexul este aşadar un al doilea ordinator, aflat sub voința de perfecționare a stăpânului său temporar, omul. El discerne, alege binele de rău, recunoaşte şi rezolvă. Celălalt creier/ordinator (aşa zisul, în mod straniu, reptilian, encefalul) posedă probabil ocrotit până după moarte, un misterios semn, o capacitate *l'innconnesable* (de necunoscut) de a conlucra şi rezolva împreună cu creierul „nou", experiența ieşirii, înălțării, întoarcerii în Divinitate. Prin moartea fizică, se iese din temporalitate-materie vie-inteligență, şi are loc

călătoria de resorbție în Divin. Numai că doar atunci când este îndeplinită condiția purificării în viața/timpul uman, mântuirii, prin legile şi virtuțile la care umanitatea accede de când „se ştie”.

*

Ceea ce intuim, duce la iluminare, la revelație. Este o cunoaştere de „natură” superioară, divină.

*

Artistul cuvântului, poetul-orfevru, prin lucrarea sa în şi asupra cuvântului/parte din Logos, licăr şi scânteie din lumina divinului, are şansa de a înțelege, a RE CUNOAŞTE Divinul, şi de a reconstitui, prin părți coerente, tot mai ample, tot mai limpezite, Divinitatea din om. Lucrul său este sporit tocmai de „negrul” durerilor fizice, de suferințe (vezi suferințele răstignirii) şi astfel – prin accentul contrastelor, îl ilumineză şi-i dă şansa învierii, apoi a înălțării în Divinitate.

*

Din inime/părți/particule/foneme, cuvintele se reincorporează în mental, întregind, clarificând şi absorbind prin lucrul spiritului/ajutător, imaginea şi duhul şi chipul Divinului.

*

Cea mai sigură relație a omului, intuiție şi iluminare a sa, din sursă Divină, este aceea a analogiei minunate dintre Macrocosmos şi Microcosmos, dintre Dumnezeu şi Om, implicit. De aceea s-a scris la Delphi: „Cunoaşte-te pe tine însuți”… Dar să nu uităm calitatea acestei cunoaşteri şi nicidecum conlucrarea fericită, prin iubire de Tatăl, cu Divinitatea.

*

A fi viu, a ocupa un spațiu temporar, aşadar spațiul egal timp. Un timp în percepție umană, iar dacă

făpturile fără inteligență superioară ar exprima, ar afirma la fel. Astfel, intuim că „luminile mici" din mediul terestru, sunt analogice cu lumi superioare, în infinitatea eternului.

*

Se ştie, de ultimă oră, că există viteze superluminice (prin particulele numite tahioni) şi subluminice. Aceşti tahioni străbat instantaneu, prin incalculabile distanțe, fiind atemporale, ca un fel de gândire dumnezeiască, şi pătrund oriunde, orice. Inclusiv creierul dublu, al omului, care d.p.d.v. ştiințific, este un „sistem bioenergetic deschis". Prin căderea în complicitate cu îngerii căzuți, omul se pare că a pierdut ceva, acea capacitate de a comunica cu Dumnezeu. Unica formă de a comunica rămâne rugăciunea, concentrarea mentală şi probabil un fel de emisie prin tahioni (fascicole de tahioni, simpatetici şi prin empatia astrală, către Sursa A Toate. Intuim că în „ordinatorul" ancestral, de care omul nu s-a despărțit, prin toate adaptările suportate, există ceva profund şi indestructibil, care transcende morții fizice, un superior/divin „cip", care intermediază şi face posibilă „transmisia" numită rugăciune. Însă asta nu înseamnă că rugăciunea omului este unilaterală, căci adevărata, totala, sincera rugăciune, este percepută întocmai de Divin. Cum omul este captiv în materia profană, inclusiv „virusat" de energiile ei joase, credem că Divinul „discerne", analizează instantaneu şi ia atitudine funcție de puritatea/claritatea şi justețea întru Adevăr Suprem a rugăciunii. Ni se cere pioşenie, blândețe, umilință, tocmai pentru a ne separa de subiectivitatea zonei în care trăim, de care suntem pătrunşi, prin simpla existență în acest mediu.

*

Conlucrarea dintre cele două „etaje” ale creierului este misterioasă, o vom înțelege, cred, doar prin revelație. De fiecare depinde înălțarea fiecăruia. Problema mântuirii, într-un fel, este dificil de comunicat, de „transferat”, însă întruparea lui Iisus între noi, a fost a ne arăta că, prin legea iubirii de semen ca de tine însuți, până la jertfirea de sine, am dobândi înălțarea şi eternitatea.

*

A muri, pentru a învia, însă numai a muri trăind între timp în adevăr, bine, frumos, agreat de Dumnezeu.

*

Nu fericirile şi nefericirile noastre legate de materie, percepute ca atare drept idealuri (utopii), există. Ele sunt „virtuale”, însă le percepem inferior. Ci noi existăm, încă delimitați în duratele proprii (timpul nostru trăit), şi noi trecem. Petrecem.

*

Erupțiile, fie ale energiilor luminii, fie cele ale întunericului sublunar, fac suferința existenței umane şi grăbesc în consecință lucrul Răului. Omul suportă tot ceea ce tot el determină. Legea divinului astfel, este, pentru om, Consecință. Această lege a efectului faptei, nu se consumă doar pe durata unei vieți, ci, pare-se, una a şapte vieți, prin genealogie, adică în conformitate cu spusele Bibliei (despre a şaptea spiță) dar şi legea charmei.

*

Nirvana – Logos – Christos.

*

Dintotdeauna a fost „Imaginea” şi imaginea era pretutindeni, instantanee, nelimitată, conținând spațiul-timpul, viul etern. Pentru a fi mărturisită, revelată (şi)

omului, a trebuit (a devenit sau implicit a fost necesar) să fie întrupată. Cuvântul a fost (deci este!) Dumnezeu. Se pare că scrierea, adică semnele, sistemul limbajului primordial, ulterior (vezi parabola încurcării limbilor, ca cenzură divină)… scrierea aşadar, a fost învăţată de la luciferici. Ca şi multe altele. Scrierea este un act compensatoriu, după pierderea telepatiei ca funcţie. Sigur, scrierea este şi memorare, învăţare, continuitate, însă a unei cunoaşteri necesare doar în perioada de după „alungarea din eden", după căderea în păcat. Progresul uman, în această paradigmă care am numit-o istorie, devenire, ar fi unul pe coordonata de jos, a umanului căzut, odată cu demonii Veghetorii, numiţi şi Fiii Cerului, în Genesa, cap. 6 (Stricăciunea oamenilor). Dar există încă texte oculte, sau prea puţin ştiute, accesibile, care dau mărturii abia azi de-nţeles în grozăvia lor, asupra acelor îndepărtate (ÎN AL NOSTRU TIMP, ci nu cel DUMNEZEIESC) fapte şi consecinţe. Noi urmăm legea divină, însă, prin deprinderile şi evoluţia noastră, illo tempore şi azi, suntem părtaşi acelor îngeri care „s-au împreunat cu femeile oamenilor" şi au provocat apariţia unor monştri hibrizi, probabil „civilizaţia Masma"… Adică miticii uriaşi, giganţi, Căpcăuni etc., care sunt puzderie în protoistorie şi în miturile lumii, dincolo de varietatea reprezentării lor, în post-diluvian.

*

Reţinem crezul şi dovezile cui se deschide spre a le primi, că Divinitatea Creatoare ne iubeşte, nu ne-a distrus ca specie, oferindu-ne şansa corectării erorilor complice cu Saana, cu lucifericii.

*

Au fost războaie între Divinitate şi Diavolime. Are loc un război! Războiul continuă, se petrece, iar noi

suntem prinşi în acest război. Cu cine ne aliem? Consimțim operei de distrugere a Demonilor, sau dorim cu ardoare iertarea şi înălțarea?

*

Să reprimim dumnezeirea, ar fi supremul nostru lucru – lucrarea vieții noastre, ci nu compromisul, necum consolarea camaraderiei cu forțele răului; înțelegerea prin cunoaştere şi iluminare din Spirit (ca instrument dumnezeiesc), necum târâşul în fugarele umbre ale unei vieți ternare, tulburi, fără Dorul de Divinitate. Noi nu avem dreptul să ne considerăm nişte orfani, căci Divinitatea nu poate fi acuzată de pieire sau de abandon! Însăşi Creația, opera continuă, pretutindeni în Universul pe care abia-l zărim prin toate telescoapele şi toți sateliții noştri încă primitivi, este dovada Iubirii dăruite nouă, ca făpturi create, vii, necum ca robi/ roboți. Ni s-a dăruit şi nu ne-a fost cenzurat acest creier misterios, acest ordinator autonom, tocmai pentru a intui, a ne ilumina şi a avea, revelatoriu, acces spre condiția Inițială, spre Datul Divin.

*

Conflictele dintre viu (spirit-suflet) şi materie (corp-viață temporară dintr-un timp nelimitat), rezultă suferințele existenței *noastre*. Tahionii au viteza superioară a gândului. Noi călătorim cu gândul, însă acolo unde AM MAI FOST, deci anamnezis ar fi amintirea scarată în sus a divinului, existențelor anterioare şi refacerea itinerantă, prin „regresiune", controlată mistic, a venirii noastre într-o temporalitate delimitată de Voința Divină.

*

Mentalul este al Divinului. Orice viteză a vreunei maşini păleşte față de a sa. Omul imită. Omul fie că

păstrează dominanta caracterologică a primatelor/ maimuțelor, ca un dat ancestral, ca o *relicvă* genetică, probabil după una sau mai multe corecțiuni genetice pe omul străvechi. Aceasta în ipoteza unei creații prin corecțiuni, în viziunea cumva catastrofică, prezentă şi în teoriile despre planetă. Dar în inspirația Divinului, mai degrabă credem în creația directă a omului, ca specie şi în cenzurarea repetată (motivul Pomului Vieții, al Babilonului, etc.). indiferent pentru care vom simpatiza, suntem subiectivi, nefiind înzestrați *ab initio* cu o percepție pur-dumnezeiască a Enigmei Sale supreme: adevărul!

*

În cosmos totul vibrează. Suntem nişte unde, suntem receptori ai vibrațiilor cosmice. Duhul călătoreşte mantramic. Pe unele nu le vom percepe/identifica în consecință, fiind limitați, programați doar a percepe prin emoții, simțuri. Gândim, analizăm, judecăm, acționăm, însă Inspirația Divinului este dată unor rari oameni, fie geniului.

*

Ei au misiunea de a conlucra cu Divinul în lume, pentru a-l ilumina pe om ca specie. Aici ar fi, vie, iubirea de semeni.

*

Pin suferință şi jertfire de sine, omul cucereşte treptat re-îndumnezeirea, însă doar pregătitor, întrucât legile acestei lumi sunt dominant subiective. Numai transfigurarea-întru-Divin poate fi Calea.

*

Poetul, creatorul, s-a spus conlucrează cu Creatorul Divin, tocmai în acest sens. *Imitatio Dei*, ci nu creație pură. Inspirație, şi nu fascinație/imitație, ar fi opera genială. Divină prin nuanțare, prin doar-atingere.

*

Noi suntem, ca situare planetară şi tot-ce-este-viu, *sublunari*. Însă şi subsolari. Îndepărtat, acest gigantic Nucleu face legea gravitaţiilor, mişcării „giganţilor atomici" – planete şi sateliţii lor, aşa cum decide şi în întregul cosmos al galaxiilor, această Unică Lege. Legea Unului, a UNIVERSULUI.

*

Numai intuiţia ne dă iluminarea, prin rezonanţă cu sacrul.

*

Scopul suprem al vieţii ar fi de a intui, a cunoaşte, a înţelege ce ţi se relevă divin, întru reprimire a Darului Vieţii într-o altă durată, o altă dimensiune, o altă lege divină, presus.

*

A se cunoaşte pe sine, este a începe să-l cunoşti pe Creatorul Tău, iubire din Iubire.

*

Uneori am starea unei fericiri fără margini. Ştiu că SUNT şi aceasta este indefinibil. Clipa devine etern; strălfulgerat, mă cutremur şi mă umplu de un mistic extaz. Pur şi simplu râd ca un copil etern!

*

Ceea ce intuim, reprezentăm în interior, fără-ndoială va fi şi în exterior. Din microcosmosul fiinţei, corelaţia duce la macrocosmosul Universului, Divinităţii, Deo-prezenţei (*Aşadar nu cum, din eroare, se spune privitor la Divin „omniprezenţă"... O simplă nuanţă a atropocentrismului din Weltanschaunung-ul uman*).

*

Înălţarea o înţelegem aprioric prin Călătoria mentalului în astral. În spaţiul visat, însă nu în somn, ci

în limpezime. În contemplarea şi intuiția, revelația şi bucuria de care ne lăsăm pătrunşi, sub acțiunea Divinului.

*

Dumnezeu nu a fost, nu este, necruțător, ci justițiar. Neutru? Subiectiv, prin iubire? Am greşi, deoarece nu îndrăznim să atribuim dimensiunea iubirii dumnezeieşti uneia identice cu a noastră, fie chiar de El. Căci noi suntem zidiți în timp/spațiu/materie. În durate, în timp trăit, delimitat, în Fragmentarium. Iubirea Lui ne decide calea, nu ne umilesc corecțiunile Sale, ci ne sporesc credința şi ne îndumnezeiesc iubirea irenică.

Eikonice II, per conclude
Preparatio poiesis III Enunțurile parafrazice

* Acordă-ți singur şansa. * Nut e mortifica * Iartă-te pe tine însuți * Iubeşte-ți semenii ca pe tine însuți * Catharsis, nu catalepsis * Psihedelic, nu de la emanațiile oraculare din Delos, ci sanctuaric * Versus legea Talionului, ci nu suicidar, sub stigma-nvinuirii, din Paideume străine.

Biomul

Gândul care te trezeşte brusc, noaptea, în „mansarda" lui Cioran * Fiind în Acum-ul continuu spațiu timp, dar şi „treimea de zeu" din Epopeea sumeriană * În Fractalia * Doar senzorial, prin durere ori dezmierdare, alinare, alint, luând act Că Eşti, prin

propria atingere * Cogito, ca înflorire şi ningere * Timpul din somn: micro universal, infinitul mic; preluabil în control prin rationem * Între microscopul electronic şi telescopul Hubble * Eu (îmi) sunt Gândul – ergo sum(summum) * Eleusine, Eleusis, Elizee, de regăsit * EL-Ii-Zeul * Eul, Identitar dual, şi teandra–trialicul, treimea * Acordă-ți penultima şansă, între veghe şi transă * Cel ce revine este Triomul * A reveni, a deveni.

III. SEMNE DE CARTE

Motto: *Nicolae Breban dixit:*
„Dacă un organism nu reacționează atunci când este atacat, acest organism este fie pervertit, fie mort”.

De Ziua Limbii Române, 2013; Cartea de recitire

Genesa. 5, 6-2 „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; şi din toate şi-au luat neveste pe acelea pe care le-au ales”; „Atunci Domnul a zis: Duhul meu nu va rămânea pururea în om, căci omul nu este decât carne păcătoasă; „Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea”. * **Genesa 18, 19-5**: „(Îngerii) au chemat pe Lot, şi i-au zis: „Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăm cu ei... şi Lot a zis: „Fraților, vă rog nu faceți asemenea răutate! Iată că am două fecioare cari nu ştiu de bărbat; am să vi le aduc, şi le veți face ce vă va plăcea”... * **Matei 19.12.** (Despre homosexuali, n) „Fiindcă sunt fameni, care s-au născut aşa din pântecele maicii lor. Sunt fameni care au fost făcuți de oameni; şi fameni cari singuri s-au făcut fameni pentru Împărăția cerurilor”. * **Pavel, Corinteni, 11.7, 8**: „femeia este slava bărbatului. În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din

bărbat.” * **Luca 8-47**: „Cui i se iartă puțin, iubește puțin”. * **Corinteni 3,4-18**: „Cineva dintre voi dacă se crede înțelept, în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu”. * **Ap. Pavel**: „fie Pavel, fie Apollo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre”. * „**3,4-6**: „în icoană de vorbire, cu privire la mine şi la Apolo, ca şi pentru noi înşine (Corinteni, Epistola întâia). * **Pavel, Corinteni 15,16-12**: „Cât pentru fratele meu Apolo, l-am rugat mult să vină la voi ca frați, dar n-a voit nicidecum să vină acum; va veni însă când va avea înlesnire”. * **Apocalipsa 22,– 11**: „Cine este drept, să fie drept şi mai departe, cine este întinat, să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană, să trăiască mai departe fără prihană; şi cine este sfânt să se sfințească şi mai departe”. * *(din cartea „Stăpânul jocului”, de Eugen Evu, editura Polidava, Seria Biblioteca Provincia Corvina, 2004)*.

Epistola către noi înşine

La Vămile Somnului/Unde-i casa Domnului * Ce ştim şi uităm/ când treziți visăm * În cele din urmă înnebunire şi cântecele Lor. În sus * Cântecul acela ce mă caută, ciclic: „Follow my”. * Se ciocnesc civilizații precum plăcile tectonice * Laşitatea elitelor, este a falselor elite, a intruşilor * Ne ajung din urmă efectele prea-răbdării altora * Arabii numiră împreunarea „co-vorul de carne al rugăciunii” * Rar mulțime de nume ale Diavolului, ca la români! * Se bat şi se încaieră între

ele paradigmele, ca şerpii în căldurile lor reci * Războaiele îşi devoră martirii, restul îl pecetluiesc trădătorii * Precum în Metatext, aşa şi în text, prin context * Se cer periodic, tratate de recompunere * Dar cine le scrie? * Se cer critici ale raţiunii impure: dar cine le scrie? * Nucleoni şi ganglioni, artefacte de hormoni * Pare-se că păduchii şi purecii au fost primele semne de sociabilitate, la maimuţe * Umbra din spate este la răsărit, cea din faţă, la amurg * Sau viceversa? * „când cuget, mă doare capul", zise Bulă, într-un moment de dumirire * Ah, aceşti hackeri în Akasha, ai cui spioni sunt ei? * Am văzut în aceşti 24 de ani, dicţionare cosmetizate, făcături, absolut sinistre: cui anume dau ele seama? * Atitudinea „Cimitirul vesel de la Săpânţa", este şi mai tragică decât cea mioritică şi cea manoleică * Sau nu? * De unde eşti, de la laptele matern şi apa dintâi, acolo de patria ta. * Hegel, a treia lege a Hazardului, Dinamica: „Punctul de interferenţă a două cauzalităţi opuse, se numeşte Hazard". * „De-Sine-Nvinuirea", un principiu psihologic ce ar merita să îl avem după modelul sintactic german, genial, al cuvintelor compuse

*Experimental text: Magdalena Constantinescu * Eugen Evu (a. D. 2000)*

* der innere mensc • mak • tahionentanz • freunden • blitzende fenster • magdala • kunst der magie • aneladgam • beileid • regresiuni • überlicht • mental • magnet – sehnsucht • inefabil • calatoria mentis • magellan • nirvana + logos • charisma • empatia • kristal magic • leben als symbol • aura • signum • lumina • licht reiki • magdalena • eugen • tarot • heilkraft der

kristalle • energiezentern • magnet • elektrogravitation • lenen als symbol • semiotica • herz des kreuzes • inima crucii • thot • dumnezeu • trismegistos • vitraliu • klima • crima verbrechen • amor deusmichael • kore kosmu • magnet als symbol • intuition • iubire şi simbol • liebe und symbol • mag • net + man dala • ewu • evu • mihi fiat verbum tuum • mir geschehe nach deinem wort • ferestre fulgerate • blitzende • transilvania • transilvanien • meine seltame anwesenheit • unnumerierter engel • înger nenumerotat • strania mea prezență • oktoberfest • frunze • blätter • eklipse • lehvieten • freunden robert stauffer • hunedoara + münchen • romantischer wald • novalis • reise magnet • eu sunt cel ce sunt • cine este cel ce este • wer ist der? der er ist • mental flash • adio transilvania • seind und tod • sturm und drang • hermeticum • magdalena constantinescu • dolores mater • ewu + karma • manthra • gabriela escu • illo tempore • ileana + signum + leben continuum • ars poetica magna • deinde philosophare • the tahions dance • eden again

Epistola non-anagramică, către omul luminos: Fiat Lux!

Răbdarea timpului a fost sintagma unor biografişti tipic prozeliți, pentru a corela, teoretic, însă cumva compilator-parafrazic, sensul binomic dintre Epocă şi Durata (vârsta) cuiva (ca Marin Preda, Ion Caraion, Ion Lăncrănjan, Romul Munteanu, Augustin Buzura, Nicolae Breban, Nichita Stănescu, dar şi actualii „analişti" eclectici şi aroganți-violenți, ş.c.l, idolii sau eroii noi „rezistențe prin cultură"; ai vremii şi ai „obsedan-

tului deceniu") –, în cazul teziştilor biografişti de la Casa Scânteii d'antan, în fapt un soi de elogiu la camaleonismul pseudo-existenţialist (vs francezii Malraux, Camus, sau ruşii Bulgakov, ş.a.)... cu ale lor curente, sau doar subcurente..." Timpul nu a mai avut răbdare", au clamat unii la moartea lui Preda. O altă sintagmă criptică pe „muchea de cuţit intelectiv" beniuciană, a fost „poetul nepereche": a fost transferată surescitat de la Eminescu, la unul ca Nichita (Niki), Hristea Stănescu..." Analiştii" ciocoismului genialoidic, de tuzluci, mateini sau neo-urmuzişti, au sporit (de la spori!), ca ciupercile după ploaie: numai că ploaia este acidă şi, vorba lui Laurenţiu Fulga, „dinspre noi vine frigul, seniori"(„Măreţia frigului" de Nichita Stănescu, Cadavre în vid, de A E Baconsky etc., etc.). În fapt, avem o năucitoare retro-paradigmă-slogan-lozincă, prin „ocheanul întors" al lui Patapievici, a unei specii tipic-atipice, de eruditi prin suprasaturaţie reziduală: în actuala resurecţie haotic-renascentistă, dar şi neo-medievală, (!), *inchizitorială* sub spectrul terifiant al securismului transmutanţilor „post-revoluţionari", tontoroiul acestor pseudo-elite macină cultura şi civilizaţia din areal, amalgamată în contextul europenist-globalizant... Fără să am orgoliu expertizei, am conspectat unele lecturi mai vechi, cândva esenţiale pentru mine, care am fost şi sunt un curios irecuperabil... Dăinuie vine de la daine, (forma coruptă fiind doinele) – legile cântate cu scop educativ, ale tracilor. Dăinuie din Bătrâna Cunoaştere, perenă!, – paradigma scrierilor cifrate ale savanţilor din Renaştere şi Vechiul Nord, în contrasensul conspiraţiilor stăpânilor efemeri din istorie: transcende, aşadar. Umberto Eco i-a numit „sacerdoţii barbarilor": Eladicii, dar şi Galilei, Da Vinci, Newton,

Keplller; procedeul inițiatic al Anagramelor prin care geniile epocii comunicau, cu scopul înaltei Morale a Rațiunii, revelațiile privind legile cosmice din Sistemul nostru Solar şi, cf. lui Niels Bohr (premiatul Nobel) – în microcosmul care suntem. O droaie de curente în modernitate şi post-modernitate, sunt doar artere colaterale ale „anagramismului" de acest tip, cu ținta „cap de om", vorba orbitei securități (Pegra traumei, terorizată ş şi care terorizează!).

Lux Ferris se traduce „Purtătorul de lumină" – Luciferismul (v. Eminescu), a fost şi rămâne unul demonizat drept „anti-divin", atitudine ancestrală(?) a „căderii în lume" (v. Eliade). Anagrama este de fapt disimulată şi azi în ramurile tuturor tipurilor de Inițiere, cunoaştere nouă, iar prejudecata „conspirației „umanului vs Superstițial, este o prejudecată, un simptom al descompunerii psiho-somatice în organicul uman, din interregn! Sintagma cronicarului moldav „Se sparie gândul" – ne este nu altceva, decât o obsesie inoculată din Istorie, prin pseudo-cercetaşii puiați în terenul otrăvit al Noii Cunoaşteri. Culturile se comportă (sic, n) – ca şi cum sunt manipulate din Umbre, din Nocturnul Novalisian, în interminabile „coduri" secrete, cifruri şi decodări surescitate, din spaime escatologice, din fricile de care vorbesc Konrad şi Popper. Umanul stă sub stigma Învinuirii primordiale, a „păcatului originar" al Cunoaşterii. Astfel, el este unul etern alunecător în abisul schizofreniei şi alienării. Determinările, toate, sunt ale Înnebunirii în specie. Şi totuşi! Cum Blaga spunea, „Munții ne ridică fruntea", ci nu teoriile bolnave ale deşertului linire, moştenite din milenii. Lumina cunoaşterii ne este „încifrată" în Genom, câtă vreme suntem în „toate minții", neh? De vanitate, de

aroganță, de orgoliu idolatric, se cere a ne feri. Asta, dacă avem în noi vie Legea iubirii, empatia ce o atribuim Divinului. Răbdarea Timpului este imuabil „încifrată" în arhetipul uman, peren şi transmisibil, chiar şi acum, când cibernetizarea omului conține riscul de a strivi cea mai fragilă ființă de pe glob: Omul. Prin fragilitatea aceasta, El a colaborat cu Dumnezeu, întru devenire... Gaudeamus igitur! *Eugen Evu, august 2013*

Poeseu

Marile arderi cerebrale devin destructive, dacă nu sunt întreținute măsurat, – prin autocontrolul voinței şi eventual cooperare cu factori sociali, ai empatiei, în cazul scriitorului, al sublimării în estetic şi moralitate. Energiile astfel excesiv consumate, ne eliberează de reziduurile ce apasă memoria, afectele, aşadar actul creației este revigorant, înnoitor; omul, în Specie, nu rezistă războiului cu omul, cu sinele, in extenso, cu sinea lumii; tot ceea ce depinde de fiecare, este doar un procent variabil din ceea ce numim predestin, determinare genetică, soartă, soroc, menire, vocație, inclusiv memorie dobândită, indusă din existența fiecăruia. Durata fiecăruia întrerupe moartea, paradoxal amintind de discutata „buclă de timp" Einsteiniană. Apropos, dacă deducem o viteză a luminii (300.000 km /sec, nu e pleonasm să zicem: egală cu viteza întunericului? Iată cum chiar textul este un mod de a delira... extrasenzorial, cu atât mai propriu-zis... relativist. Simple sofisme? Axiome? Aporii? Aşadar, există – temporar, – doar adevărul fiecăruia, de dorit a fi corelat şi raportat continuu cu adevărul social. Acesta dinamică parte a fi de adăugat celei a Hazardului, a lui Hegel.

Omul care scrie, omul de artă, delirează; timpul din operă nu este decât o eboşă, un artefax, ori vreun labirinth purtat pe umeri: în golul de aripi şi deci cu simptomul, patologia „durerii organului amputat".

Epistola către noi înşine

La Vămile Somnului/Unde-i casa Domnului * Ce ştim şi uităm/ când treziţi visăm * În cele din urmă înnebuniră şi cântecele Lor. În sus * Cântecul acela ce mă caută, ciclic: „Follow my". * Se ciocnesc civilizaţii precum plăcile tectonice * Laşitatea elitelor, este a falselor elite, a intruşilor * Ne ajung din urmă efectele prearăbdării altora * Arabii numiră împreunarea „covorul de carne al rugăciunii" * Rar mulţime de nume ale Diavolului, ca la români! * Se bat şi se încaieră între ele paradigmele, ca şerpii în căldurile lor reci * Războaiele îşi devoră martirii, restul îl pecetluiesc trădătorii * Precum în Metatext, aşa şi în text, prin context * Se cer periodic, tratate de recompunere * Dar cine le scrie? * Se cer critici ale raţiunii impure: dar cine le scrie? * Nucleoni şi ganglioni, artefacte de hormoni * Pare-se că păduchii şi purecii au fost primele semne de sociabilitate, la maimuţe * Umbra din spate este la răsărit, cea din faţă, la amurg * Sau viceversa? * „când cuget, mă doare capul", zise Bulă, într-un moment de dumirire * Ah, aceşti hackeri în Akasha, ai cui spioni sunt ei? * Am văzut în aceşti 24 de ani, dicţionare cosmetizate, făcături, absolut sinistre: cui anume dau ele seama? * Atitudinea „Cimitirul vesel de la Săpânţa", este şi mai tragică decât cea mioritică şi cea manoleică * Sau nu? * De unde eşti, de la laptele matern şi apa dintâi, acolo de patria ta.

De la Gurile Dunării, spre izvoarele ei: despre Maggie…

Magdalena Constantinescu mi-a alcătuit o adevărată arhivă epistolară, în ciudații ani care tot mai grăbiți parcă se numără singuri. Plecată din țară, după ce copilărise în spațiul Dunării de jos, iar tinerețea i-a contopit frumusețea cu iconeria liricii elegiace, romantice, cu rubinii reflexe ermetice şi nesațiu metafizic, drumul destinului a fugit vertiginos, misterios chiar, spre zările müncheneze. Numai că zările interioare, aveau să îi susțină metafora şi acolo, iar exilul din „teritoriu", cel pe care nu l-a mai suportat, a continuat şi el în interioritatea magică, cu lumini stranii de mit oriental, şi la izvoarele Dunării. A aflat acolo cuib tot între scriitori, deopotrivă germani şi români ai diasporei, ori veniți înainte şi după revoluția decembristă, din țările estice. Robert Stauffer este un mare nobil al prieteniei literare… O sfâşietoare nostalgie după spațiul originar dar şi o uimitoare forță de luptă poetică, au inspirat-o pe Magdalena Constantinescu. A cucerit multe exigențe, cu noblețe şi dăruire, s-a refugiat, lovită de un ovidian „viscol getic" şi s-a dedicat poeziei până la epuizare. Cultul liricii s-a impregnat de cultul prieteniei literare. Dar sporim prin ceea ce pierdem! Novalis, care o fascinase, alături de Hölderlin, a devenit un frumos concurs anual, destinat îndeosebi liricii feminine tinere. Rând pe rând, poetese din România aveau să primească premiul, de la o ediție la alta. În cercurile literare din München şi din alte oraşe, Magdalena Constantinescu Schlesak, alături de talentatul ei fiu, Michael Schlesak, magician în tandem cu pianistul Matthias Schultheiss, este o excelentă ambasa-

doare a sufletului românesc, prin instrumentația Artei. Perene, prin profunzime şi asumare, încântătoare prin dăruire şi logos, înflorind uneori până la cromaticile febrelor tropicale. Îi iubesc poezia şi verbul, sufletul ca o mandală modernă. Rară fervoarea ei de a comunica, rezonant şi consonant, însă prin timbrul liricii proprii, şlefuite, esențializate, subțiate ca aripa libelulei, rară fervoarea ei de a păstra şi spori prieteniile unor colege de generație, ca Gabriela Melinescu (asemănătoare destine…). Odată cu admirația pentru Ileana Mălăncioiu, acolo, în Germania, Magdalena şi-a împărțit inima lirică unor semene ale ei germane, din opera cărora a tradus delicat şi vibrant. Sub zodia unor misterioase lumini sacrificiale, Magdalena Constantinescu şi-a întețit mereu arderea, iar ceea ce se scutură din cărțile sale, este aurie cenuşă, cu năluciri sacre. Sunt mângâiat de întâmplarea misterioasă: cea de a ne fi cunoscut eminamente prin poezie, într-un lung drum al Exilului cel Mare… Călătorim, uneori schimbând prin neant tristețea singurătății în duioşie, este o călătorie deopotrivă reală şi ezoterică… Întrezărim aceeaşi lumină. Ardem, fără cenuşă. Ardere care curgem.

Ferestre fulgerate

* Cea mai sigură relație a omului, intuiție şi iluminare a sa, din sursă Divină, este aceea a analogiei minunate dintre Macrocosmos şi Microcosmos, dintre Dumnezeu şi Om, implicit. De aceea s-a scris la Delphi: „Cunoaşte-te pe tine însuți”… Dar să nu uităm calitatea acestei cunoaşteri şi nicidecum con-lucrarea fericită, prin iubire de Tatăl, cu Divinitatea. * A fi viu,

a ocupa un spațiu temporar, aşadar spațiul egal timp. Un timp în percepție umană, iar dacă făpturile fără inteligență superioară ar exprima, ar afirma la fel. Astfel, intuim că „luminile mici" din mediul terestru, sunt analogice cu lumi superioare, în infinitatea eternului. * Se ştie, de ultimă oră, că există viteze superluminice (prin particulele numite tahioni) şi subluminice. Aceşti tahioni străbat instantaneu, prin incalculabile distanțe, fiind atemporale, ca un fel de gândire dumnezeiască, şi pătrund oriunde, orice. Inclusiv creierul dublu, al omului, care d.p.d.v. ştiințific, este un „sistem bio-energetic deschis". Prin căderea în complicitate cu îngerii căzuți, omul se pare că a pierdut ceva, acea capacitate de a comunica cu Dumnezeu. Unica formă de a comunica rămâne rugăciunea, concentrarea mentală şi probabil un fel de emisie prin tahioni (fascicole de tahioni, simpatetici şi prin empatia astrală, către Sursa A Toate. Intuim că în „ordinatorul" ancestral, de care omul nu s-a despărțit, prin toate adaptările suportate, există ceva profund şi indestructibil, care transcende morții fizice, un superior/divin „cip", care intermediază şi face posibilă „transmisia" numită rugăciune. Însă asta nu înseamnă că rugăciunea omului este unilaterală, căci adevărata, totala, sincera rugăciune, este percepută întocmai de Divin. Cum omul este captiv în materia profană, inclusiv „virusat" de energiile ei joase, credem că Divinul „discerne", analizează instantaneu şi ia atitudine funcție de puritatea/claritatea şi justețea întru Adevăr Suprem a rugăciunii. Ni se cere pioşenie, blândețe, umilință, tocmai pentru a ne separa de subiectivitatea zonei în care trăim, de care suntem pătrunşi, prin simpla existență în acest mediu. * Conlucrarea dintre cele două „etaje" ale creierului este

misterioasă, o vom înțelege, cred, doar prin revelație. De fiecare depinde înălțarea fiecăruia. Problema mântuirii, într-un fel, este dificil de comunicat, de „transferat", însă întruparea lui Iisus între noi, a fost a ne arăta că, prin legea iubirii de semen ca de tine însuți, până la jertfirea de sine, am dobândi înălțarea şi eternitatea. * A muri, pentru a învia, însă numai a muri trăind între timp în adevăr, bine, frumos, agreat de Dumnezeu. * Nu fericirile şi nefericirile noastre legate de materie, percepute ca atare drept idealuri (utopii), există. Ele sunt „virtuale", însă le percepem inferior. Ci noi existăm, încă delimitați în duratele proprii (timpul nostru trăit), şi noi trecem. Petrecem. * Erupțiile, fie ale energiilor luminii, fie cele ale întunericului sublunar, fac suferința existenței umane şi grăbesc în consecință lucrul Răului. Omul suportă tot ceea ce tot el determină. Legea divinului astfel, este, pentru om, Consecință. Această lege a efectului faptei, nu se consumă doar pe durata unei vieți, ci, pare-se, una a şapte vieți, prin genealogie, adică în conformitate cu spusele Bibliei (despre a şaptea spiță) dar şi legea charmei. * Dintotdeauna a fost „Imaginea" şi imaginea era pretutindeni, instantanee, nelimitată, conținând spațiul-timpul, viul etern. Pentru a fi mărturisită, revelată (şi) omului, a trebuit (a devenit sau implicit a fost necesar) să fie întrupată. Cuvântul a fost (deci este!) Dumnezeu. Se pare că scrierea, adică semnele, sistemul limbajului primordial, ulterior (vezi parabola încurcării limbilor, ca cenzură divină)… scrierea aşadar, a fost învățată de la luciferici. Ca şi multe altele. Scrierea este un act compensatoriu, după pierderea telepatiei ca funcție. Sigur, scrierea este şi memorare, învățare, continuitate, însă a unei cunoaşteri necesare doar în perioada de

după „alungarea din eden", după cădere în păcat. Progresul uman, în această paradigmă care am numit-o istorie, devenire, ar fi unul pe coordonata de jos, a umanului căzut, odată cu demonii Veghetorii, numiți și Fiii Cerului, în Genesa, cap. 6 (Stricăciunea oamenilor). Dar există încă texte oculte, sau prea puțin știute, accesibile, care dau mărturii abia azi de-nțeles în grozăvia lor, asupra acelor îndepărtate (ÎN AL NOSTRU TIMP, ci nu cel DUMNEZEIESC) fapte și consecințe. Noi urmăm legea divină, însă, prin deprinderile și evoluția noastră, *illo tempore* și azi, suntem părtași acelor îngeri care „s-au împreunat cu femeile oamenilor" și au provocat apariția unor monștri hibrizi, probabil „civilizația Masma"… Adică miticii uriași, giganți, Căpcăuni, etc., care sunt puzderie în protoistorie și în miturile lumii, dincolo de varietatea reprezentării lor, în post-diluvian. * Reținem crezul și dovezile cui se deschide spre a le primi, că Divinitatea Creatoare ne iubește, nu ne-a distrus ca specie, oferindu-ne șansa corectării erorilor complice cu Saana, cu *lucifeericii*. * Au fost războaie între Divinitate și Diavolime. Are loc un război! Războiul continuă, se petrece, iar noi suntem prinși în acest război. Cu cine ne aliem? Consimțim operei de distrugere a Demonilor, sau dorim cu ardoare iertarea și înălțarea? * Să reprimim dumnezeirea, ar fi supremul nostru lucru – lucrarea vieții noastre, ci nu compromisul, necum consolarea camaraderiei cu forțele răului; înțelegerea prin cunoaștere și iluminare din Spirit (ca instrument dumnezeiesc), necum târâșul în fugarele umbre ale unei vieți ternare, tulburi, fără Dorul de Divinitate. Noi nu avem dreptul să ne considerăm niște orfani, căci Divinitatea nu poate fi acuzată de pieire sau de abandon! Însăși Creația, opera continuă,

pretutindeni în Universul pe care abia-l zărim prin toate telescoapele şi toţi sateliţii noştri încă primitivi, este dovada Iubirii dăruite nouă, ca făpturi create, vii, necum ca robi/roboţi. Ni s-a dăruit şi *nu* ne-a fost cenzurat acest creier misterios, acest ordinator autonom, tocmai pentru a intui, a ne ilumina şi a avea, revelatoriu, acces spre condiţia Iniţială, spre Datul Divin. * Conflictele dintre viu (spirit-suflet) şi materie (corp-viaţă temporară dintr-un timp nelimitat), rezultă suferinţele existenţei *noastre*. Tahionii au viteza superioară a gândului. Noi călătorim cu gândul, însă acolo unde AM MAI FOST, deci anamnezis ar fi amintirea scarată în sus a divinului, existenţelor anteroare şi refacerea itinerantă, prin „regresiune", controlată mistic, a venirii noastre într-o temporalitate delimitată de Voinţa Divină. * Mentalul este al Divinului. Orice viteză a vreunei maşini păleşte faţă de a sa. Omul imită. Omul fie că păstrează dominanta caracterologică a primatelor/maimuţelor, ca un dat ancestral, ca o *relicvă* genetică, probabil după una sau mai multe corecţiuni genetice pe omul străvechi. Aceasta în ipoteza unei creaţii prin corecţiuni, în viziunea cumva catastrofică, prezentă şi în teoriile despre planetă. Dar în inspiraţia Divinului, mai degrabă credem în creaţia directă a omului, ca specie şi în cenzurarea repetată (motivul Pomului Vieţii, al Babilonului, etc.). indiferent pentru care von simpatiza, suntem subiectivi, nefiind înzestraţi *ab initio* cu o percepţie pur-dumnezeiască a Enigmei Sale supreme: adevărul! * În cosmos totul vibrează. Suntem nişte unde, suntem receptori ai vibraţiilor cosmice., sistem deschis. Duhul călătoreşte mantramic. Pe unele nu le vom percepe/identifica în consecinţă, fiind limitaţi, programaţi doar a percepe prin emoţii,

simțuri. Gândim, analizăm, judecăm, acționăm, însă Inspirația Divinului este dată unor rari oameni, fie geniu. * Ei au misiunea de a conlucra cu Divinul în lume, pentru a-l ilumina pe om ca specie. Aici ar fi, vie, iubirea de semeni. * Pin suferință și jertfire de sine, omul cucerește treptat re-îndumnezeirea, însă doar pregătitor, întrucât legile acestei lumi sunt dominant subiective. Numai transfigurarea-întru-Divin poate fi Calea. * Poetul, creatorul, s-a spus conlucrează cu Creatorul Divin, tocmai în acest sens. *Imitatio Dei*, ci nu creație pură. Inspirație, și nu fascinație/imitație, ar fi opera genială. Divină prin nuanțare, prin doar-atingere. * Noi suntem, ca situare planetară și tot-ce-este-viu, *sublunari*. Însă și subsolari. Îndepărtat, acest gigantic Nucleu face legea gravitațiilor, mișcării „giganților atomici" – planete și sateliții lor, așa cum decide și în întregul cosmos al galaxiilor, această Unică Lege. Legea Unului, a UNIVERSULUI. * Numai intuiția ubicuă în univers, ne dă iluminarea, prin rezonanță cu sacrul. * Scopul suprem al vieții ar fi de a intui, a cunoaște, a înțelege ce ți se relevă divin, întru re-primire a Darului Vieții într-o altă durată, o altă dimensiune, o altă lege divină, presus. * A se cunoaște pe sine, este a începe să-l cunoști pe Creatorul Tău, iubire din Iubire. * Uneori am starea unei fericiri fără margini. Știu că SUNT și aceasta este indefinibil. Clipa devine etern; străfulgerat, mă cutremur și mă umplu de un mistic extaz. Pur și simplu râd ca un copil etern! * Ceea ce intuim, reprezentăm în interior, fără-ndoială va fi și în exterior. Din microcosmosul ființei, corelația duce la macrocosmosul Universului, Divinității, Deo-prezenței (*Așadar nu cum, din eroare, se spune privitor la Divin „omniprezență"... O simplă nuanță a antropocentris-*

mului din Weltanschaunung-ul uman). * Înălțarea o înțelegem aprioric prin Călătoria mentalului în astral. În spațiul visat, însă nu în somn, ci în limpezime. În contemplarea şi intuiția, revelația şi bucuria de care ne lăsăm pătrunşi, sub acțiunea Divinului. * Dumnezeu nu a fost, nu este, necruțător, ci justițiar. Neutru? Subiectiv, prin iubire? Am greşi, deoarece nu îndrăznim să atribuim dimensiunea iubirii dumnezeieşti uneia identice cu a noastră, fie chiar de El. Căci noi suntem zidiți în timp/spațiu/ materie. În durate, în timp trăit, delimitat, în Fragmentarium. Iubirea Lui ne decide calea, nu ne umilesc corecțiunile Sale, ci ne sporesc credința şi ne îndumnezeiesc iubirea *irenică (gr.)*.

Celor care vin spre poezie
HERMENEUTICA

Limbajul poetic este unul eminamente paradoxal. Jakobson spunea că „poezia este limbaj şi deci comunicație, dar (care) pare să nu vrea să comunice nimic despre lume".

Textul gol, fără caracterul său figurat în exprimare, este simplă proză, oricum ar etala-o autorul, etajat, sau potrivit prin rime „ce din coadă vor să sune". Metafora poetului poate fi înțeleasă ca atare doar de cititorul „avizat", cel ce posedă codul literar potrivit. Cohen completează ceea ce trebuie amintit mai cu seamă începătorilor: „Un al doilea nivel formal, lexico-gramatical, acela al deplasării sensului în interiorul unei structuri sintagmatice (s.n.), aşadar la nivelul *tropului*…"

Cuvântul, prin poezie, suferă schimbare. I se „injectează" semnificație, este reumplut, prin sintagme

care nuanțează, lucră în acea structură sintagmatică, de sens nou. Este o acțiune de perfuzare, de transfigurare, de revelatoriu. Chiar absurditatea (apud. Paul Ricoeur), poate defini mai bine metafora, decât simpla analogie. Hermeneutica este obligatorie pentru poetul modern, care să conştientizeze ce este semnificația. Adevăruri arhiştiute, astfel de competențe nu pot fi ignorate de cei *ce vin spre poezie*, cu ambiția cuceririi unei percepții reale. Talentul şi intuițiile înnăscute, azi, nu mai ajung unei atari încercări, cultura poetului – riscăm acest truism! –, trebuind să fie mult mai presus decât cea a cititorului de suprafață, deseori acuzând, fără să ştie nici ce afirmă, „abstracționismul" textului, ori hermetismul.

<u>O întâmpinare poeseică:</u>
Aşteptându-l pe Dumitru GĂLEŞANU cu „Însemnele Materiei"...

Îmi e toamnă, născut fiind în Septembrie, n aşteptarea unei a patra cărți sub titlul „Însemnele Materiei", trilogia sa deja întărindu-mi convingerea că avem,prin Dumitru Găleşanu, unul dintre cei mai importanți poeți-eseişti ai ceea ce aş numi „descărcări electrice întru inseninare-răzbunare" ale Fiindului rostirii *post-cultu(r)ale româneşti*, dacă nu sună prețios: este poesia ce întregeşte, hierofanic, sincretic şi sinergetic, cvadratura cercului: cel aparent captiv în Spirala cosmologiei multimilenare, cel mai vechi semn al Cunoaşterii. Necum ermetic, barbian, cum simplist reductiv consideră eminentul critic din diaspora, M.N. Rusu, în prefața „Derivei spre roşu" (vol. III al trilogiei

deja comentate de mine mai mult parafrazic, – ci în paradigma cercetării critice filosofice academice, cum este cea unic conspectată de venerabila noastră prof. univ. dr. în filosofie, Angela Felicia Botez, onoranta mea prietenă, („Postmodernismul în filosofie"). Găleşanu face parte din tagma rară a Experimentiştilor pe cont propriu, însă interconectat la mai tot ce a asimilat cunoaşterea din milenii. Comentatorii admirabili ai trilogiei au opinat exegetic, salutar, asupra acestui Creator în *cheie cvadruplă* „absorbit într-un mit/ ca un duh" (Vamă pământului, pag. 268, idem) – recte hiperconşientizând ars– poiezic, *mitopieionul ca dinamică cosmo-logică* (din Logosul întrupat) – sfidând eonul şi reflectat continuum în raţiunea-fiinţială ce ne reo-ordonează în expresivitatea comunicantă, transmisibilă, prin ceea ce a creat şi continuă Universul: iubirea. („Orice bărbat, orice femeie sunt conectaţi la energia pe care mulţi o numesc iubire, dar care, în realitate, este materia primă din care a fost construit universul" (Paolo Coelho)... Dumitru Găleşanu este de fapt cum el însuşi se defineşte, în discursul întrerupt doar „ca repaus" virtual, între veghe şi visare, *„pe runele timpului/ cum energia primară/ cineva se îndreaptă duios către tine / întunericul fiinţei"*... (cit. De rerum natura, pag. 66). O vervă aproape insuportabilă – de furtuni cerebrale, magnetice, se descarcă sublimând în aforistice rostiri, axiome sau ludice panseuri, – dicţiuni ce par esoterice, nu odată chiar rosacruciene, explozii, erupţii şlefuite sau îngreunate de enunţul explicit-prozaic, ştiinţific, cu sciziuni şi restructurări în neaşteptate „oratio vechio", recursuri la incantaţie, la melos divinatoriu, *ca al Dainelor (celor **azi** corupte în doine*..., doar vag barbiene, în realitate

regresiv-folclorice, şi care ***surprind zeitatea*** în goliciunea ei a Splendoarei-Slavei).

Iată un fragment de poem-cheie, – eşantion de incantație d'amour, din care Memoria (Gândul) – (ancestral, mitocondrial) – *degravifiază şi tinde a levita, înălțător*, ca şi cum ar risca – hierofanic şi orgasmic, – a se smulge şi se lăsa resorbită în divinitatea absolută: (Sevele-Evele, (Viața), Sângele-Materia-Matricea): *„Ai urcat/ cu sevele/primăverii/ Evele/ treptele/ cuvântului/ miezul viu/ al gândului/ desfăcând / izvoarele/ omenescul – soarele!/. „Încântare-a sferelor...". (Verbul* ***desfacerii****, despecetluiri izvoarelor şi Miezul Viu al Gândului (Cogito-ul lui Ergu sum, EL-ohimic!) – precum şi „încântarea sferelor" (andoginicul, sau Anima-Anymus) – iată în doar câteva cuvinte, Nunta Divină!* Poetul este Mag, Teosof, Filosof, Savant şi Astrofizician. Sigur că erudiția, suprasaturația de cunoaştere modernă, sunt complementare unei soteriologii ce nu riscă blamata categorisire sceptică a unei sociologii „a mistificării". Dacă nu ar avea chemarea, înnăscută, la temelia simțirii, stării Sale ființiale, Dumitru Găleşanu nu ar fi auzit de noi, cititorii săi, nici din „templul cărții", nici de la „catedra" din care – ca un Orfeu înălțat din Mit la suprafața „labirintului purtat", caută în fond să o smulgă pe Euridice din tenebra (unei eventuale) complicități cu Hadesul... Dar poate fiara din om să fie îmblânzită, prin atare cunoaştere nouă, (intuiție-rațiune-mistică-transmodernism) – şi poate fi eludată prin Poesie (imitatio Dei) – La condition humaine, stigma lui Montaigne? Ce va să zică „condiția tragică", dacă nu contrariile ei, întru regenerare, eternă reîntoarcere? Poate va fi „Însmenle materiei" o critică a rațiunii impure? În mileniul re-

numărat III, într-o lume „rezonantă cu anormalitatea” (Hugo Friedrich), şi spectrul „transcedenței golite”, într-o ruină a creştinismului – cum profețeau exegeții sex. XX, vezi Eco, Da Vinci, David Icke ş.c.l) – poetul Galeşeanu, oricât umblă pe registrele abstracțiunii şi sincretismul amplu, spectaculos, al unei noi revelații dinspre irațional spre rațional, îmi pare a fi cel definit cel mai empatic – şi clar-văzător, de o semioticiană – cercetător absolut admirabilă în înțelegere – concizie şi patos coparticipativ – afectiv, ascuțit şi convingător, Cătălina Oana ***Ciurceanu***, (straniu etimon CHIURCH!) – de la Laboratorul Național din Frascati, Institutul National de Fizică Nucleară, Frascati, Roma, Italia... După lectura trilogiei şi relectura eseului dsale, dacă nu aş fi eu însumi om care scrie (şi) poezie, – cu puternic resimțite conexiuni sistemice la arta lui Dumitru Găleşanu, – aş sta mai retras în simplul-rozariu al Contemplării, al primirii poeziei sale, dificil ancadrabile unei filiații actuale. În anii în care Antimateria este vânată în giganticele instalații montane elveține..., cărțile lui Galeşanu pot fi colaterale tratate (logosfere) – pulsatorii în arta Noetică a emisferei Spiritului „coborât întru înălțare”, enteleheic igitur? Aştept în acalmia post-thalazică, tsunamică, voila!, indusă după trilogie, paradoxal, ÎNSEMNELE MATERIEI. Trialismul pledat de unii iluminați ai momentului, presimt, va avea prin noima ce o sugerează sintagma, pragmaticul insinuat de cele ce mi-a sugerat cele trei „danteşti”, teandrice coduri: o paradigmă a Cvadraturii Cercului, poate o fuziune s duhului în Mitul care face inversând Eonul, dinamica non-hegeliană a lumii: ca Sine Universal? Să recunosc este un fel de a mă bucura că înțeleg înalta experiență a poetului Dumitru

Găleşeanu; sacralitatea ca şansă de recuperare din profan, prin scurtarea Tăriilor – cu scânteile lui Iov, ale luminurei, rostirea magică-divinatorie-sieşi audibile şi taumaturgică, eventual netemătoare de abisal,... incredibil! – Aici, în coşmarul lui EM Cioran, după Omar El Khayam, Einstein şi Mircea Eliade and Petru Culianu.

Adaug parafrazic câteva memorabile eventual conectabile la cele de mai sus:

„Zeii vorbesc (astăzi am spune: Fiinţa vorbeşte) prin mesaje hieroglifice şi enigmatice…" …adevărul e ceva în preajma căruia locuim de la începutul timpurilor, numai că l-am uitat… Numai simbolurile exotice conservă o *aură* de sacru. Prin secolul al II-lea, înţelepciunea secretă ar fi trebuit deci că locuiască fie printre druizii, sacerdoţii celţilor, fie printre înţelepţii din Orient, care vorbeau limbi neînţelese"… „Aceştia, înţelepţii barbarilor, cunoşteau legăturile ascunse ce unesc lumea spiritului cu lumea astrală şi pe aceasta cu lumea sublunară… *Cum este jos, aşa este şi sus.*" Umberto Eco, Sacerdoţii barbarilor). ***Şi:*** „Interpretarea metaforică, descoperirea ştiinţifică şi discursul teologic se încadrează toate trei în genul raţionamentului prin analogie" (Umberto Eco, Ricoeur, Kuhn). * „Dacă accept analogia lui Bohr sunt obligat să văd permanent atomii ca pe un sistem solar". (Umberto Eco). * „E adevărat că metafora creatoare pare a fi înţeleasă intuitiv, dar ceea ce numim intuiţie nu e altceva decât o foarte rapidă mişcare a minţii pe care teoria semiotică ar trebui s-o poată descompune în toate elementele". „Discursul alchimic nu numai că se conduce după ideea simpatiei universale, ar transferă acest principiu

la limbaj, la cel verbal şi vizual, afirmând că orice cuvânt şi orice imagine are semnificatul multor altora”. * „Semioza hermetica”/ „Prin intermediul metaforei, noi cunoaştem ceva” * ***Aristotel***, *Retorica III*, 10, 1410.

Raport în casa scării din Pavilionul roşu

„Maestre!”, margareta era triplă curva...

Îmi spun, îmi repet, în acest asalt
Concertat complice între mare şi mărunt
Între grotesc şi fracturi caracude şi hiene
Îmi repet dimineţile:
„Eu sunt gândul cel bun”.
Dintre acestea care dau năvală distrug şi revin,
Reacţii în lanţ, lătrături de câine pe lanţ
Uzurpată fiind dictatura conştiinţei şi
Morala cu vierme propriu-n doctrine.
Nicio zodie nu repetă legea primordiei
Laşitatea elitelor şi trădarea determină
Face legea absurdei cunoaşteri
Iubirea e oarbă şi se prostituează-n cetate
Urbariile memoriei măsluite
şi în delirul puterilor
minţirea de sine v-a mutilat
şi Curba lui Gauss
„Doamna cu kuru de fier”, lovilutzia
s-a răzbunat întru slava căzutei nimicnicii
revoluţia v-a mâncat dinspre centru spre margini
zdrenţe vă sunt vanitatea, orgoliul şi urmele
inverse pe sfărmătura necropolei

ciorile de semănături din istoria
restauratorilor văruitori de mormânturi
cadavrele în vid ale lui a. e. Baconsky
şi remember ale lui Cao Xueqin Gao E
ale lui aitmatov and cele trei Gratii
în cimitirul valea seacă, la crematoriul
din curtea miliției şi la Freiburg
nu departe de shambala
Iată de ce îmi spun, îmi repet,
Fie să redevin gândul cel bun
Dăruindu-ne Viului.
Neiertată-i fie vârstei răutatea ei
Cartea mincinoasă
Şi lăudătorii lingăi
Umbre impregnând antimemoria.
Astfel să nu se repete istoria.

Un răspuns poliedric complementar pentru Maria Diana Popescu

Iau de drept ceea ce un excelent poet şi critic preciza în „Viziuni critice": Paul Aretzu pledează pentru convergența dintre demersul critic şi opera comentată: „Un text trecut printr-un demers critic este total transformat, are altă identitate, alte amprente. Dacă un scriitor se scrie pe sine, un critic literar se citeşte pe sine, în text" (p. 7-8). Este pasajul pe care şi Valeria Manta Tăicuțu în evocă inspirat. Ideea mea este că acei critici care sunt în primul rând poeți, sunt preferabili, dacă nu cititorului, sigur autorului analizat: „delictul de subiectivism" devine prin *modus operandi* rezonant, empatic, un lucru demn de dorit. „Mâncătorul

de furnici" care este monstrul sacru al teoriei, este imun la secreția formică a hărniciei din text, (şi la rumoarea acelei memorii colective ce se modulează în inefabilul rostirii entitare-auctoriale), pe când o mireasmă rară, o metaforă revelatorie sau un oximoron îl poate împinge la urletul sentențios-autoritar, la răcnetul urangutanului înțepat de o furnică sau o viespe. Cutare big-specializat de opus-uri – cărămizi criticoide, este un simplu ilegitim a „decoda" poemul poetului autentic, deoarece pur şi simplu nu are „organon"! Am fost siderat de „încercările lirice" ale unui supus sus-pus, ale cărei poezioare şontâce erau simple foi de auto-observație andropauzată. Sau dacă vreți, andro-repausată. „Delictul" sus citat ar veni din acel monologos auto-referențial-disimulat, cvasi-narcisiac şi afectat paroxistic, ca simulacru de judecată pe (pre) textul altuia. În fapt, aceşti trântori care consumă buget şi hârtie prin teorie, mai mult decât înşişi scriitori, cei care produc, amintesc de starea produsului țăranilor, cumpărată cu japca pe nimic, apoi revândută moftangiilor şi sărmanilor cu aceeaşi vervă speculantă. Aceşti negustori sunt în handicapul-teroristic asupra mulțimii bruscate de la comunism la consumism, unul special-specios, pe care l-aş figura grafic caricatural astfel: un second hand reprezentat printr-o figură gen „Viermele de bibliotecă", a unui pictor german, îmi scapă numele, un Hand-man" care are două brațe la un unic umăr, unul inutil, gorgonic, iar de cealaltă parte este ciung! Nu dau doi bani (emisie veche!) pe aceşti criticoizi. La grila lui Roland Barthes sau al unui Hugo Friedrich ş.a., ca Doinaş, Ulici, Sorescu, toate cele despre autori, scribi, autori, scriitori, şcl. – echivalențele li se impun şi ăstora. Dacă aş fi răspuns setului – altfel splendid şi

erudit (nota bene!) – de întrebări punct cu punct, aş fi „rezonant" modular cu Fiinţa, dvs. înşivă fiind poetesă, dar aş fi deraiat în subiectivismul meu intact-natural şi, poate, excesiv fabulatoriu. Subtextul meu este memorie freatică, este strat de profunzime al uriaşei memorii stocate în subconştient. De ce să întreţin iluzia unui dialog, când de fapt, monologăm împreună: ci nu împreunaţi. Ne cunoaştem, dar nu în sensul originar? Arta este eros sublimat, transfiguraţie şi trans-subtanţializare. Iar pentru mine, o deseori tiranică asuprire a Esenţelor ce mereu reculează în recalibrarea efemeră: a unui Acum tot mai subţiat, mai fragil, mai tendenţios eteric! Îmi redistribui puţinătatea fiinţei în simetriile de fagure ale misterului. Cu cine comunicăm noi, de fapt? În acest limbaj postbabilonian, ante-babilonic?! Şi Jean Paul Sartre scria undeva: *„unii pretind că romancierul se descrie pe sine în personajele lui"*. Acest bovarism de fond al creaţiei şi reflectării în tipologiile operei auto-asumate demiurgic (sic, n.) este cvasi discutabil mai ales în cazul poeţilor. Excesul autoreferenţial, bunăoară, este la noi eminescian, însă el a decăzut demult în eboşa sau în auto, manierismul ce ne aminteşte de etapa „La Lilieci" sau „uşiţi" al unui Marin Sorescu: simple parodii sau singurătate a parafrazei printre poeţi… Marin Sorescu îmi mărturisea, încă de la primul lui volum poetic, că este da fapt un tragic şi un sceptic cioranian, dar cărţile aveau să-i fie tot atâtea variaţiuni pe tema obsesivă: ispite atipice ale hazosului om de câmpie. Decorativism şi texte de *musica facile*. Primeşte, rogu-te, să răspund întrebându-mă, deopotrivă, pe mine însumi, fandând întrebărilor Domniei Tale, o, atât de rafinate… Oare, nu cumva vă întrebaţi astfel de esenţiale nelinişti proprii, rafinate şi rezonante

la propria-vă frumoasă poetică, iar eu accept naiv a fi doar un Ecou? Sunt vulnerabil şi apelez la subterfugii. Vă răspund în dodii, risc poate truisme sau anacolute. Dar spontaneitatea îmi este şansa de a evita te miri ce abnormități care sunt luxul celor sus-înțepați. Mea culpa poesis: psihanalizez şi încep cu mine. Simt în direcția Jung şi nu Freud, deşi m-a terorizat o viață a sa „mecanică a visului" şi altele. Dar Jung e îngerul meu – daimonul gemelar celui al lui Socrate. Ale sale „Studii despre reprezentările alchimice" au pansat în mine spărtura şi au suturat ceea ce eu numesc fisura din aureolă. Nu îmi explic enunțurile sus-numite „de refugiu": te rog să le primeşti de la poet la poet. Aşadar fulguraţia preliminară poate fi numită poetizând: interior al ninsorii, adică al Textului. Un reproş unic şi crescător în conştiința mea odată cu anii, este asupra Cruzimii din Natură, omniprezente. Sau mai propriu spus, deo-prezentă. Legea asta guvernează şi este dinamica transcenderii – de asta mă înspăimânt. Foamea energiilor de energii şi sacrificiul, de la galaxii la sori, sisteme planetare şi în jos până în infinitul mic. Spiritul ar trebui să fie de-situat, iar suferința creației în virtualitatea ei de delir (metafizic) este deopotrivă a metaftizismului de tip bacovian. Marele poet Vasiliu-Bacovia, auzea materia plângând: plânsul etern al cruzimii naturii față de sinea şi sinele ei! De ce nu aş auzi antimateria râzând? Nu uit un poem vizionar al lui Celan, spectrul unei entități eterice încleştate în ceafa unui sinucigaş instabil, pe țărmul mării. Sufletul-duhul aceluia râdea, la suferințele de Iov laş ale sărmanului. Pentru unii poeți – tot mai mulți, pe unii i-am cunoscut foarte bine – a scrie poezie, egal a se sinucide lent, a se automutila… Vă amintiți dilema personajului lui

Graham Greene, din romanul „Un caz de mutilare”? Lumea este un lazaret. Ctitorii de basilici sunt meşteri mari sub teroarea lui Negru Vodă mandatat să ctitorească operă de proslăvire! Cui anume? Implicit lor. Este poetul român un astfel de meşter-duplicitar-habotnic-mercenar şi care consimte laş să îşi zidească inclusiv iubirea şi urmaşii nenăscuți (…), doar spre a ajunge pe turla răsucită a operei? Şi de ce? Ca să se arunce în gol şi să țâşnească acolo fântână?! Aberații ale întunericului revendicate de dogma luminii! Substitutio sado-massochist, asta e! Victima-călăul poet este clona încremenind în eşecul larvar… E o fojgăială de grafomani, de paranoici şi de schizofrenetici mai ceva ca la Socola! După prăbuşirea din decembrie a junglei pseudo-valorilor, surogatelor şi năut-arzilor – pârloaga nu poate ține spațiul dela-vale blagian – superba utopie! – de la înnoroirea-mocirlirea alunecărilor de teren paideumatic. Labirintul s-a scufundat, este inundabil, odată cu arhivele şi urbariile de tip C.N.S.A.S. ale întregii literaturi române actuale. Suntem într-o criză de identitate inclusiv a Memoriei… Ce rost are să scriem când actul scrierii este conform lui Enoh – şi altora, mult mai moderni – un act de primejdie? Dedublează sau corupe însăşi Id-ul arhetipa!? Omul care scrie este omul care se auto-modifică. Trăindu-şi existențial submersiile, indicibile în sine, riscă nebunia, ruptura, schizoidia. Idol de sine sau ideal-ideologizant. Fractura! Ci nu cea din penibilul manifest al unor apologeți sur-escitați(!), cărora nu eu le sunt numitorul ci fractura sinelui de sine. Ați observat androginizarea textului? Sau efeminarea discursului pe acutele castrate ale erosului pornoliric? Nişte astfel de distrofici m-au insultat la persoană, neavând nimic

de prins în propria-mi poezie – câtă şi cum am editat-o? Ştiți ce mă izbeşte? Noua istorie a plagiatului, fenomenul acesta deviant de la orice azimut care face ravagii în literatură şi revuistică, cu mici excepții. Amputarea care doare, deoarece centrul cerebral al durerii este atrofiat dar activ. ***Oare acest simptom nu poate fi şi unul psihic?*** Golul apetitului esențial de libertate, tocmai acum, când au implodat barierele şi autocenzura – vârful perfid al „turnului de control" totalitar. De unde şi delirurile criticoide, sudalmiada şi cocoteria acestei Rinoceriade post-Caragiale. Toți îl aşteaptă pe Godot-ul Manolescu, aşa cum l-au aşteptat pe Iliescu. Şi ei sunt, de fapt, în capul trebii. Cred că romanul românesc reîncepe sublim-abject de la începutul Filimonian.

Iar poezia… ce e de fapt poezia?? – se sparie gândul! Poate că Mallarmé ar fi pentru noi, îmbălcăniții (Io ba!) un prag de unde să batem saltul spre o nouă poezie românească. Poate. „Măi nepoate", cum moşul meu zicea. Şi tot el: *„Îs multe de zâs, dar mai multe de tăcut"*. Mallarmé şi al său Blanchot. Daimonul lui Onan biblicul – al monştrilor sacri. Sau cum anagramase simpaticul Vasile Leac: „Monştrii-s acri". Puah! Monstruozitatea invocată şi de Caragiale, care gândea „monstruos" versus intuiția – şi efectul placebo al stigmei pe care cel puțin eu, smulgându-mă întru saltul următor şi degravifierea necesară zbu-rătăcirii (…) – anume înnoirea (auto-psiche terapică prin erezia (!) scrisului-trăit!) – emoția (fără aluzie la tot soiul de satanisme gen „emo" (de la emotion), capcane în care cad ca fluturii derutați feromonic (sic,n.) – ori alte cele agonisme… Cine sau Ce agonizează în/prin aceştia? Nu cumva devianta cruzime a naturii – autocruzimea firii,

canibalismul acelei treimi de zeu din hibrys-ul Enkidu? Iată ce ați stârnit cu ingenioasele şi foarte interesante întrebări, simpatică poetesă Maria Diana Popescu! E un elogiu modest, nicidecum un reproş! Numai că aceste sky-traps, inocente prin profunzimea lor şi nuanțările vitralice, sunt ale entității D-voastră poetice, mai mult decât ale demersului exegetic pe care îl probați căutând acel sacru pe care Blaga îl numea Curcubeu. Vai, simbolul lui re-ligio… Care a fost confiscat în occidentul Fricilor toate, (vezi Konrad, Popper etc.) – venind asupritor şi peste noi – doinitorii reminiscenți ai Dainelor (aina-daina) de demult! Devastator! Vă adresați superb întrebări! Şi iată de ce m-am rezumat simpatetic intact la aceste fulguiri metatextuale. Precum în text, aşa şi în metatext. Oracularul, dragă Maria Diana, a fost o farsă! Efectele unei emanații toxice şi delirul cu sclipete de premoniție… Arta a fost şi va fi Divinație. Iar divinația este mantrică şi pare a fi ancestrală. Apropos de cunoaştere (şi prin scriere-trăire poieion): sensul originar biblic al cunoaşterii era strictu al împreunării sexuale. Adam a cunoscut-o pe Eva etc. etc… Blaga a sublimat unic acest sens: *„A cunoaşte, a iubi/ înc-odată, iar şi iar.../ a iubi e primăvară!”*. Aş spune că să ne iubim pe noi înşine, să reînnoim acest deziderat cosmic. Şi aş spune că omul are imperios foame-nevoie prioritar de a IUBI şi doar apoi a FI IUBIT. Sunt un pic truistic, prin aceea că scriu inclusiv în vis şi la trezire încerc să recompun non-dimensionalul şi atemporalul Ființei. De aceea îl invocam, pe Carl Gustav Jung şi submersiunile sau „regresiunile” lui în Memorie. Inclusiv în cea freudian-colectivă. Dar matriceal eu sunt transilvanic şi sunt în paideuma-melosul ultra-energetic al spațiului cu stele foarte joase ce zburdă

peste cimitire vesele, sapienţiale, cu aceeaşi ludică… seismicitate subcuantică de deasupra teraselor montane sau ale meridianului Frunţii. Întrebările Domniei voastre sunt demne de răspunsuri spontane şi deviante, deoarece săgetează himera mea: Hiperyon. Primiţi aceste confesiuni – recunosc delirante, şi sper să fiţi sinceră că în propria-vă poezie. Candelăreasa Dvs. este Dantelăreasa lui Vermeer? Ador Culegătoarea de scoici. Şi nudurile preoteselor sacre ce se prostituau la porţile templelor. Chiar dacă „pruncul" text este asistat de doi heruvimi, eventual prin anestezie necesară implantului. Aluziile mele umil-mitologice sper să nu insulte (nici nu au cum!)! Iar dacă există şi un cimitir al metafizicii, desigur că e o groapă comună: se fac epurări şi în Shambala dezgolită accidental de dislocările cacademicilor în prelungită andro (re)pauzare. Bine faceţi că scrieţi *dumnezeu* cu minuscule, fie şi ca prudenţă. Deoarece el s-ar putea să fie Plural, cum bunăoară Elohimii. Filigranele din Bacovia, cum scrieţi, dar şi *„cara, lontano come il una spechio"* a lui Montale. Fiinţăm prin oglindire şi cuvintele poezează taumaturgic pentru NOI. În fiece apus este deja răsăritul. Ceea ce va fi, a mai fost. *„Neastâmpărul are paşi de balet/ ciocnindu-se nelămuriţi uneori, alteori/ îmbrăţişându-se într-un cerc rotitor/ într-o vervă pe note"* (am citat din poemul Dvs. „Când încep să dea în pârg zăpezile"). Să ne supunem, dar nu timizi, „destinului de poet". Din curcubeul, de acolo de unde *„curcubeul îşi bea frumuseţea/ şi nemurirea"*. Departele în aproape. Transubstanţa în stare de suferinţă? Antimateria râzând? *„Fără tot felul de injecţii de atenuare a durerii"*, ci poate doar de atenuare a cruzimii naturii şi pedepsei naşterii prin durere ce stăruie

nedrept asupra femeii. Şi determină erezia nova a clonării, industria vibratoarelor, drogurile super-potenței care ne fac geloşi pe Îngerii odinioară căzuți, dedulciți la femeia umană: care să ne țină de urât! Chiar de urât? Adicătelea doare de singurăciune? „Viciați de dorul de absolut”? Dorul de noi înşine. Dorul gemelar. Toate astea sunt muşcături ce se vor sublimate în tandre săruturi cu privirea, pe luciul apelor textelor poetesei Maria Diana. Mă întorc şi zic apropos actul critic: orice specializare eşuează în denaturare şi ambiguizare implicit perceptivă. Orice act textual eşuează prin exces în act ratat freudian. Asta e valabil şi în in istorie, în revoluții, bunăoară: 1989 un act istoric ratat, adică unul cu p---e îndoite. Fie capii-căpăii sunt asexuați, ca Adolf, Mao sau impotenți ca „tătucul” Vissarionovici, cu a sa fiică Alilueva, fie female eroticon ca Elena CODOI, care se delecta cu porno în iatacul Cizmarului cu limbă groasă: cică odată ea l-a întrebat pe el: *„Nicule, dar tu când mă mai f--i?”*. Iar toa'r'şul a răspuns patriotic: *„Înîîîntâiaş datî boborrrul!”*. Oare, ăştiiia, monştri sacri specializați a ne „esplica” nouă şi studenților poesia alturora, nu sunt de aceeaşi stirpe? Ba bine că nu! Dacă la păsări cântătoare, trilul este preludiu, atunci artele pentru om – în naturaleța lor de odinioară-adineauri, ar fi de drept numai ale masculului – bărbătuş!!! Nu privighetoarea cântă, errare Macedonski!, ci Privighetorul! Mutația este stingheritoare, textele se androginizează… recuperatoriu? Este ceva putred în Matei 19 cu acei fameni, nu-i aşa? Isus răspunde cel puțin straniu: ei, famenii, sunt şi *„pentru îngerii din cer”*! Ce zici de asta? Iată că te rog să strecori aici un răspuns dintre acele întrebări ce ni le punem prin chiar poemele noastre… seismografice! De

aici ar merita să monologăm nocturn–sideral ca două entități principii ce tind spre sfericitate (…), iar textele noastre replicate una dintr-alta, să întregească şi în planul Cogito şi Emotion – *sensuality*, rostul de SEISMOGRAF care titrează un poem recent inserat în revista Provincia Corvina de mine. Ştiți care e floarea seismului? *Primulla regala!* Ea răsare doar ca semnal al cutremurului de adâncime, ce superb cod al inteligenței ciclic-genezice! Ci nu despre trup ca seismograf am vorbi cu glas scăzut: ci de ceea ce eu definesc dual (în accepția unui Mircea Florian cu a sa „Dualitate ca recesivitate a lumii"). Natura poetică a Omului ancestral: suflet radiestezic-fotosintezic, spirit telepatic. Fie şi ca, încă pulsând, relictă a Divinului acelei Treimi de zeu. Să îl plângem cu Ghilgameş pe fratele nostru Enkidu! Cu etimonul zeului căzut ENKI… Priceapă cine vrea! Vă mulțumesc pentru îngăduința de a mă rezuma la acest mod de a vă răspunde: cu palma la gură, ca să vă fiu ecou. Dacă vreți, eu fiind un muntean, toate astea sunt doar nişte iodle. Şi ca să vă amuzați: Laurențiu Ulici mă vedea la a cincea mea carte... Parafrazic am uitat care critic afirmase că *„omul este un animal marin, ieşit pe uscat şi visând să zboare"*… Ei bine, prin anii '70, Ulici mă vedea ca pe un alpinist la malul mării, echipat ok dar ce aş fi escaladat eu, omul din munte? Poate furtuna ori poate nălucirea unui catarg… morganatic? Sunteți mulțumită? Este cercul vicios al oricărui scepticism; renunțați deci la podoabe dintr-astea învechite! Bineînțeles, e o ruşine să repeți asemenea truisme, dar pedanții noştri sunt atât de proşti şi de superficiali, încât trebuie s-o faci; bineînțeles, punctul de vedere al lui Blanchot este personal. Şi, de asemenea, oricare ar fi instrumentele pe care le folo-

seşte, în cele din urmă experimentatorul constată cu ochii lui rezultatele experienţei. Dar, dacă într-o anumită măsură, obiectivitatea este deformată, ea este şi revelată. Pasiunile, spiritul, sensibilitatea lui Blanchot îl determină să facă o anumită conjectură mai degrabă decât o alta; dar numai Mallarmé va verifica conjectura lui Blanchot. Deprinderile mentale şi afectivitatea unui critic servesc drept revelatori, pregătesc intuiția. Conjectura, adevărată sau falsă, serveşte la descifrare. Adevărată, ea este umplută de evidență. Falsă, ea se şterge indicând alte direcții" („Saint Genet", p. 517). Poetul, criticul şi teologul Paul Aretzu oscilează între a-i acorda criticului calitățile invocate de Sartre (deprinderile mentale şi afectivitatea care servesc de revelatori şi pregătesc intuiția) şi poziția detaşat-ironică a celui conştient că, în lipsa unei platforme teoretice relativ omogene, în lipsa cristalizării unei concepții integratoare, critica (v. „cronica") este „cochetă, aventuroasă şi dă satisfacție primului amant. Apoi, are prospețimea unei paradoxale istorii literare în pas cu timpul prezent" (p. 8). Înseamnă că ne întoarcem la Barthes, care spunea că în critică adevărul nu există: *„A face critică nu înseamnă a vorbi just în numele unor principii adevărate"* („Eseuri critice", p. 254). Deci înțelegerea critică nu depinde de categoria adevărului: *„Lumea există şi scriitorul vorbeşte, iată literatura. Obiectul criticii este însă cu totul altul: nu lumea, ci un discurs, discursul altuia: critica este un discurs despre un discurs, este un limbaj secund sau un metalimbaj, care se exercită pe un limbaj prim sau limbaj obiect. (...) Din moment ce critica nu este decât metalimbaj, înseamnă că sarcina ei nu este de a descoperi adevăruri, ci numai validități. Un limbaj în sine nu este ade-*

vărat sau fals, ci este sau nu este valid; valid, adică constituind un sistem coerent de semne. Se înțelege astfel mai bine de ce criticul se bucură de o libertate absolută față de obiectul său" („Eseuri critice", p. 270). Paul Aretzu numeşte „trădare" această libertate absolută a criticului: *„Dacă un scriitor se scrie pe sine, un critic literar se citeşte pe sine, în text. Prin caracterul ei total neconvențional, interpretarea este predestinată să trădeze. Măştile scriitorului nu coincid cu obrăzarele criticului"* (p.8). Evident, volumul publicat de Paul Aretzu nu este în totalitate fidel afirmațiilor din „La ce bun criticii...", deoarece cronicile adunate în el încearcă o polarizare în jurul unor principii omogene. Fenomenele centrifugale se explică prin conştientizarea libertății de a citi în cheie personală volumele de poezie încredințate de poeții contemporani spre lectură şi înțelegere (printre ei, nume care s-au impus – Ana Blandiana, Gheorghe Grigurcu, Eugen Evu, Nichita Danilov, Liviu Ioan Stoiciu, Ion Beldeanu ş.a., dar şi nume de care se va mai auzi – Aura Christi, Ion Maria, Tudor Negoescu şi mulți, mulți alții). Această libertate de a citi oricum o operă şi de a scrie pe marginea ei ca şi când ai scrie-o tu, de la capăt, în virtutea principiului strămoşesc al cărților care „se fac" din cărți, poate deveni păguboasă pentru literatură şi, mai cu seamă, pentru critica literară de la noi, dacă acel „oricum" se traduce prin eclectism şi empirism. Ar rezulta (dacă nu cumva fenomenul s-a produs deja) o inflație de critici de circumstanță, fără o minimă pregătire teoretică, dar gata să ia cu asalt cărți pe care nu le-ar înțelege nici chiar dacă le-ar citi (de fapt nu le citesc!), dar despre care ar fi capabili să scrie la nesfârşit, cu acel tupeu al asasinului de cuvinte ce confundă critica literară fie cu

o acțiune de ecarisaj, fie cu una de vidanjare, chit că n-ar putea deosebi măcar o figură de stil de alta. Paul Aretzu, cu ingenuitatea trăitorului într-un spațiu intelectualizat, se pare că ignoră consecințele unor afirmații care ar da apă la moară veleitarilor şi ar confirma perspectiva sumbră de care tocmai am amintit. Când spui: *„Un critic chiar face cărți din cărți. El este un cititor profitor. Fiind foarte ocupat cu munca lui, timpul de trăire efectivă este foarte redus şi, de aceea, trăieşte prin delegație, dând credit creaționist autorilor”*, dar continui cu un ambiguu *„critica are tendința de a deveni autonomă de textul referențial, de a-şi rupe cordonul ombilical”*, nu înseamnă neapărat că te contrazici (cine nu iubeşte oximoronul?!), ci, mai degrabă, că te bazezi pe o înțelegere empatică a celui care te citeşte şi-ți completează, mental, cu cunoştințele sale, spațiile pe care dinadins le-ai lăsat albe în argumentația ta. Autonomia față de textul referențial este de fapt o falsă autonomie, nu poți interpreta un text făcând abstracție de el, iar Paul Aretzu nici nu procedează aşa în cronicile adunate în volum. Demersurile sale critice se bazează pe descrierea unei organizări, a organicității interne a operei, cu scoaterea în evidență a unor structuri valide. E drept că citeşte în cheie personală, dar nu reacționează pavlovian şi nici nu şi-a pierdut acuitatea percepției ori capacitatea de procesare. Dimpotrivă, abordarea textului se face cu maximă prudență, fără etichetările socio-psihofiziologice de care aşa numita „critică actuală” este plină până la refuz, fără judecăți de valoare tranşante şi cu un respect aproape înduioşător față de cuvântul scris. Luând, la întâmplare, cronica făcută la volumul lui Liviu Ioan Stoiciu, „La plecare”, se poate observa o logică fără

cusur a comentariului, o curgere aproape canonică de la emiterea ipotezei *(„Cartea lui LIS [...] face parte, prin temă, din categoria ezotericelor cărți ale morții, deşi argumentul ei este tocmai imposibilitatea de a muri, datorită unui exces de vitalitate, unei viziuni a fenomenului, mai degrabă antropologice, perene”* – p. 55) spre demonstrație şi apoi spre concluzia pertinentă: *„Liviu Ioan Stoiciu scrie o carte insolită despre o temă frecvent asumată, dar foarte pretențioasă. Demersul liric, aparent flegmatic, ținut sub control, în profund este tensionat, disimulând o autentică stare afectivă şi punând în valoare o procesare artistică memorabilă”* (p. 58).

Cele câteva pagini ale „demonstrației” se focalizează pe o înțelegere circulară a textului, ceea ce-i asigură unitatea, criticul, datorită deprinderilor sale intelectual-culturale, intuind exact elementele de bază ale universului poetic în care pătrunde: aventura existenței, funcția magică a poeziei, spiritualitatea trecerii în fizică şi metafizică, în biologie, magie, mitologie, antropologie. Cumva asemănător sunt elaborate şi celelalte 48 de comentarii, ceea ce presupune nu numai un intens efort de lectură, ci şi capacitatea de diferențiere semantică a limbajelor poetice supuse exercițiului critic. Este adevărat că acest exercițiu este unul de libertate şi că, uitând uneori să fie „raportor al lecturii”, Paul Aretzu visează pe marginea cărților citite şi se lasă sedus de un limbaj ezoteric, nicicând la îndemâna cititorului profan. O face, totuşi, cu grația intelectualului care – vorba lui Călinescu – mai este încă *„putrefiat de cultură”* şi iremediabil îndrăgostit de aripa ei cea mai dumnezeiască, literatura.
martie 2008

Retrovizor internet:
Sorcova fără... moscova sau ciuma lui Caragiale

Alogenul albano-grec I.L. Caragiale, este patronul indiscutabil al comportamentului vorba lui, *naţionale*… Mircea Vulcănescu, cu ale sale „ispite ale omului românesc", este devansat de intuiţia genială a acestuia, care a stabilit mai degrabă o „re-evoluţie constantă" a capitalismului dâmbovicios, care emană via Tipătescu-Iliescu-Becali, pe dominanta mavroîncordaţilor beizadiţi-tuzlucoidici, dogorind şi dospind noi culmi de civilizaţie şi progres… Ai zice că Iorga, Haşdeu, Eliade, Stere, Eminescu, Metafizica, Maniu, Pârvan,Blaga, Crainic, Blajul, junimiştii, greco-bulgărimea, bizanţoidicii, toate sunt depăşite de parvenitismul lui Dinu Păturică încarnatul împielițat clonat filimonian, dintre toate minorităţile ce tind spre majoritarism disimulat, ţiganii singurii care vor face răzmeriţa sporului de populaţie, întru democraţia demografică… În 2050, vom fi mult mai puţini, iar ei, puţin mai mulţi. Tipologia omului politic carpato-danubiano-pontic este caragialoasă, caraghioasă adică şi e aiuritor, dacă nu paranormal că el s-a născut în Haimanale. Dacă rememberăm (sic, n.) – nu-i întâmplător nici că Scornitul Împuşcat se născuse la Scorniceşti… Mahala, haimana, caraghios, iată ce semantică şi ce etimonologie ce pare să fie cumva inseminată. În codul de bază (era să scriu de bare) al subcorticului lui homo balcanicus. Bucureştii ciumei lui Caragea, brrr, recidivează halucinant în ceea ce aş numi ciuma lui Caragiale. Limbajul mediilor, mai ales al celor ecranate ale televiziunilor private, este o adevă-

rată ciumă, iar dacă te gândeşti argotic, este al Ciumeților… Ce aventură a limbajelor, ce manipulare, alt concept înmănuşat la fix pe realitatea noastră… curat-*demo*-gogică! Găgăuții şi guşaii… Agathone, cel cu Drakula Park şi palmierii gonflabili, oare nu au astea toate legătura cu Shambala, cu Agartha şi cu teoria resurectă că Planeta ar fi goală pe dinăuntru, anume că polii magnetici nu există, ci ar fi două intrări într-un regat subterestru, de unde scapă câte-un Mamut siberian, ori vreun Mastodont care se încarnează în niscaiva Lorin Fortuna, Oracolul Dămăroaiei ori Taumaturgul din Tanacu? Dar chestia asta, cu consilierul europenizat Ludovic Orban, mda... nu cumva multi-lingva asta va să zică ceva Egregor, vreun Ciclorton de câmpuri energetice din țara stihiilor? Lorin Fortuna zice că în Moldova s-a născut Noul Mesia, iar un tribal din țara Picților, eclozat la Baia de Criş, se crede el însuşi mandatat de nu vă spui cine, persoană importantă, musiu!... ca urmaş al lui Dalai Lama? Elli, Elii, Lama Sabachtani??? Ştiați că arabii îi zic lui Eli (Tatăl Elohimilor) Allah? Şi lui Adam – Saddam, lui Iosif– Iosub, lui Abraham – Imbrahim ş.a.m.d? Vă spun eu, suntem în al doilea Babylon (tradu. Bâlbăială) – şi vorbim cu toții despre acelaşi lucru, dar în limbi diferite, de aici toată apocalipsa asta cu față umană! Dar să revenim la ciumeți… Ciuma lui Caragiale ne este parcă totuşi mai simpatică, decât de ar fi fost a unor rinoceri de-ai lui Ionescu…Suntem cei mai neserioşi din Europa, zice careva. Am fost mioritici, dar acum sărim la extremă, suntem săpânțeni!

– Cum, adică, săpânțeni!? – Păi de la atitudinea aia, de consolare fatalistă, aşa cum reiese din balada Miorița, considerată de specialiştii semioticieni un fel

de cod genetic moştenit sau dobândit, un mesaj, o stigmă cosmică, tragică am fi sărit la extremă: acum sfidăm însăşi seriozitatea morţii, adică ne comportăm într-o veselie, ca-n Cimitirul vesel din Săpânța! Într-o veselie, de la opincă la vlădică, boborul şi oborul, politicienii şi electoratul, planturoşii lui Garcea, la Divertis-ul lui Giuri Pascu... Paştem fericiți, deşi suntem ancestral mioritici… Dar elitele, despre care domnul Băsescu zicea că trebuie să ținem seama, ca să intrăm în Europa? Păi avem elite, de par egzamplu Liiceanu, Hurezeanu, Paler, Cristian Tudor Popescu, Pleşu, Manolescu… Dar avem mai multă plevuşcă rămăşiță de la năvodul cripto-fripto propagandistic al UTC-ului, care jurizează, culmea, chiar ei, cine e mai elitos şi care ba: Tatulici, Cristoiu, Patapeviciu, and liota, ăştia da „directori de conştiințe”! Şi Păunescu! (Care i-a declarat lui Tatulici, cu patos revo, „da, domle, sunt un porc”!!!) Şi Iliescu! Şi Becali! Şi Evanghele! Şi Voicu! Şi Bahmuțeanu şi Prigoană! Şi dulcissimele crainice românce televizatnice, toate fără sutiene, doar suntem naţia cu populaţie majoritar feminină… Mi s-a spus că prea fac jocuri de cuvinte, iar unii mi-au amintit de activistul tipic brucanian: cică să scriu pe înțelesul tutulor! Minţile reduse la dicţionarul ceauşist de cca. 400 de cuvinte, egal cu al hunilor lui Atilla, asta cer, deoarece ei asta cred, că naţia este un STUPIDE PEOPLE, este în ei reflexul acesta ticălos, de a-l crede prost pe cititor, aşa că au scornit lozinca „echidistanță”… Ce jurnalist eşti dacă nu opinezi liber şi cult, dacă reduci aplatizarea creierului tău la grila fricii tale de a scrie cinstit, de a comenta cinstit, cutare comportament social? Ei bine, dacă nu, e simplu: treci la extrema ciumeților, paşti în cimitirul

vesel, persiflezi totul, iar caricaturizarea devine o supapă eliberatoare, capac de Kukta… Dai tare în toți și se petrece ceva trăznitor: toți cei luați în colimator, te simpatizează, se tem de tine, de gura ta… Într-o veselie, ventrilocii, imitatorii, parodiștii, ne fac să râdem de tot ceea ce este, de fapt, de plâns… Apoi ne culcăm liniștiți, bă... le-a zis-o! Acest fenomen al ciumeților care ne ciumează caragialos, devin moaște, vip-uri, icoane pe ecrane, apoi intră în mitologia de consum a națiunii… Credeți că dl. Băsescu face pe „Jucătorul" de florile mărului? Păi asta vrea mușchii boborului, să facă haz de necaz, să cobori din elicopter și să dai mâna cu el, să-i nășești pruncul și să-l gâdili! Gâdilitura este un reflex al despăduchierii și nu-i rușine să recunoaștem că ne tragem din maimuță, deși batem temenele creație-niste… Suprarealismul românesc este bine implementat în atitudinea mioriticului, în incinta cimitirului vesel: de fapt este suprarealismul lui Tristan Tzara, Becket, Ionesco, dar mai ales al lui Caragiale… Să recunoaștem că e mai sănătos să râdem de tot ce e de plâns, că dialectica lui Platon, Aristotel, Gorgias, sunt depășite, că Țiganiada lui Budai Deleanu ne este mai aproape și că seriozitatea nemțească, bunăoară, este cea care l-a dus pe Brâncoveanu la decapitarea familiei de către sultan. Așa că, virgulă, capul plecat sabia nu-i taie… Dar parcă mai corect era „aplecat", deoarece capul plecat, vasăzâcă, înseamnă capul cam plecat cu min-țile… Adică dus cu sorcova… Sorcova, vesela Să trăiți, să-mbătrâniți… mai bine! Și dacă tot intrăm în U.E.: „Mâine banul se-nnoiește/ traiul nostru se scumpește/ Toți vom râde, rrromâneşte!" Dar ce ați zice dacă am fi ceva mai serioși, adică să nu tot facem haz de necaz, ci să trecem de macaz? Serioși, cum de fapt chiar suntem,

nici mioritici, nici săpânțeni, ci adevărați, pur şi simplu. Parada idolilor va trebui ignorată şi lăsată deriziunii, iar eroii adevărați, modelele de urmat, să iasă în față, să ajute timpul istoriei noastre a se grăbi, recuperator. La Mulți Ani cu Sănătate, români, oriunde vă veți afla! Veniți cu colinda? Venim cu colinda? Leroi Ler şi Lerui Doamne …

Happy bordel!!!

De la comunism la consumism? (pamflet de la Stress-Bourg)

Glumind, greu traductibil, undeva între Caragiale, Becket Orwel şi Ionesco, căci de glume încă de mai arde, deşi suntem cel mai fript „bobor" din vama UE! Aş face un calambur: tot ce îmi sugerează viitoarea capitală europeană, va veni de la STRESSBURG. Ne vom, car'va'zâcă, stress-burghezi! Unii moşierindu-se, pe seama ălorlalți, moşmodindu-se. Banul tre tranzât care circulă paralel şi la distanța liniilor ferate ruseşti, cu ecartament siberian, este numit RON (1 ron egal 10 lei vechi), dar ar fi mai potrivit să-i zică RROM! Un rom, doi romi, că doar de la RRRâm ne tragem, romii se-mping în Europa, suedezele ard de prăsilă faraonică. În România dodoloață doi Împărați, unul mondial (Mon Dieu!) rrromi şi un Roa… Bulibaşe, de unde şi Bulă se trage, bulversează bulevardele, umplu de bulion bula, au bulane, buletine, buline şi bubuline, bulbucați ca budlogii, îmbulinați şi nebuloşi ca ai lui Taras Bulba, pe trambulinele bulendrelor de la „Bulandra"! Un pitbul întăbulat l-a făcut tabula rasa pe un bulevardist, *vis-á-vis* de Boulangeria „Noroc Bul „– ca-ntr-o fa-

bulă… Fibula unei nebule s-a-nfipt în bulta umflată ca o incunabulă, carlamburlind vocabularul bulgarochtonilor, că au bulit-o! (Acest exerciţiu cu etimonul Bulă, ori vocaBULA integrată BUL (bula-i feminionă, bulu-i mascul), în puteţi continua până la pragul de risc al hărţuirii SEXtuale! Io, după ce fac exerciţii de-astea, de mate-paradoxiste, mă simt ca pe drumul Demascului, iar metaforele mele de obicei flori de colţ, devin flori de colţ de mistreţ. Am avut chiar un poricet de pamflete cu titlul acesta, doar că mi le-a făcut pierdute o paciaură din Râpa Dracului, cartier al Petrilei, sub care se bănuie că ar fi regatul Şhambalei, luat în chirie de tandemul inuman despărţit, Viorel Ilici Iliescu-Miron Cozma Răcoare. Se spune că înainte de Potop, celula adamică se autoreplica, adică era androgină. Platon mai bârfea despre asta, apoi i-au închis gura (minei) şi aşteptăm clonarea, recuperativă .Vom afla şi cine a tras în (n) OI, după doo-j-doi! P-ormă or să dea ei ceva, că de-aia întreabă tot natul: „Bă animăl, ce se dă măăă acilea, se dă promoşân, se dă jos governul, se dă încă un impozit? Că deja avem 450 pă cap dă înlocuitor!” Ce-z-sâi? Păi vom afla şi de ce nu iese luceafărul huilei, să intre luciferul hulei, c-aşa-i în tenis de câmp, sau penis de tâmp, că acum-i voie. Şi încă un calambur: tranziţia de la comunism (ratat), la consumism (sperăm că nu-l vom rata,nici nu-l vom suporta în rate, la noi are loc cu încetinitoru’! Deşi, ardelean fiind, sunt cumpănit, răbdător până peste cap (de locuitor), cred că zicerea veche latinească *„festina lente”* nu mai este o înţelepciune, ci un viciu. Sintagma este de fapt un paradox, căci cum, Doamne, să te grăbeşti încet? Dar parcă pentru noi, cei din vârsta a treia (a patra fiind tot mai nesigură ca ardere şi împlinire), cei ce râd mai mult,

mor mai mult, adică mormâie, chestia asta durează! Mor oamenii cu zile,chiar cu noaptea-n cap. Descendenții lor devin mai radicali, mai liberi: acuză stressul, dar stressul face progesul! În acest sens, aşadar, suntem deja cetățeni ai Stressburgului! Vivat Evu Media, că mi-a suflat un rubridacor calamburul meu naturel! Văd că mai există şi o revistă electronică EVU, hait, e chiar ecologică! Logic, deoarece eu sunt un ecologic, adică logica mea are ecou! Vivat *Neuronews*! Ni se induce stressul pe uscat, prin aer, şi pe ape, şi mai grămuştăm: unde sunt teroriştii din decembrie: păi un-să fie, bre? În continuare! În ianuarie, februarie, martie, ş.a.m.d.! Iau la-'ntâmplare: suntem țara cu 450 de impozite! Da' ce, nu mai încap? Trei milioane (vechi) de români sunt „migrația forței de muncă" în lume, pe plantații, ca altădată africanii în America de dinainte de războiul de secesiune: aceşti 3 milioane sunt cei încă activi, desigur, mai sunt printre ei şi pasivi, că acuma-i voie, or fi şi famnei, de care scrie la Matei cap. 19, ia mai citiți, nu doar coranul şi Tora – Tora frate! În 2007, gubernia prognozează încă cca. 2 milioane de şomeri din mediul rural, deoarece vor pătrunde masiv tehnologii performante, iar cei ce totuşi se mai glorios deşelau pe tarlalele patriei, vor rămâne fără resurse de trai, pe-un picior de plai, pe-o guşă de vai, plus că nu avem perfectat un sistem de filiale bancare ce ar permite rapid distribuirea unor fonduri europene per familie şi proprietate! Ne stressburghezim, nu z'săi? Stressul nu vine pe ştrec, vine prin televiziune, unii zic televizuină! La ora 24 noaptea, când omenimea doarme, la radio Buck-Arest se cântă imnul: „Deşteaptă-tee române, din somnul cel de moarte..." Car'va'zâcă ne-ndeamnă la-nviere! Suntem sub o

terapie de şoc psihic, terorizați măi dragă animal! Aşa-zisa imagine a României, face mânia Românului gata să explodeze. Este de fapt o campanie de manipulare, de inducere a stării de panică, depresie, pe toate canalele! Suntem consideraţi distrofici, de-ai ne distrează ăia, de ne-omoară: cu un soi de rețele de canale, suntem „interconectați", adică suntem genia-loizi, scoatem limba în mod satiric, ca Einstein, căruia îi găsiră în creierul criogenizat, conexiuni în plus, datorate unei anomalii: vom avea şi noi un *ein-stein*, un *zvai-ştein*, un *drei-ştein*? Bă, ce reclame către noi, cu studiourile lor! Bă, ce dame! Bă, ce voci gyiborgizate, prefigurând revenirea lu' Semyaza! Suntem aurolaci naivi aşa consideraţi, pare-se de „experți analişti" şi parada interminabilă, disimulat electoralnică, de politi-cieni, discuții delirante despre orice, mai ales despre corupție : nimic din modelele „bune", căci sunt şi astea, doar se raportează, totuşi, triumfalist sau strecurat diplomatic, unele creşteri. Nu scapi de una, saltă alta, ciudat lucru, dar parcă anume se vrea „undeva", căci suntem consumişti şi la asta, prețul fiind suportabil, adică cel de abonați la informații video! Bă, ce gruppen-sexen pe Spice Platinum, păi de ce vă uitați, bre? Butonați şi gata! Butonăm, Măria ta, dar e aşa, în lifturi, un damf de emanație! Pute-a peşte, sau pute cu diacritică, vorba orbului, când trecea pe lângă pescărie: „Ce mai faceți fetelor!". Consiliul Național al Audiovi-zualului impune cablagizaților să afle că „alcoolul dăunează grav sănătății"! Dar aia mintală, aia nu găunează, măi toarşu? Avem şi feminizarea lui „escu"! Esca! Escatoloagă, după cum dă veşti de pe şosele! Care stress? Care terorism? Care capră? Ziarele? Am zis, a apărut specia „cititorilor de titluri", returele

zilnice sunt aşa cum erau pe vremuri cele de la Scânteia şi de la toată presa de partid monogamic. Stereotipia unor publicaţii este stupidă, dar genială. Eşecul difuzării presei a fostei regii-monstru, nu l-a plătit nimeni, doar noi; ca şi a altor regii, acum un soi de hibrizi între etatism şi bişniţă. Dar să nu ne stresăm: vorba unui ghelărean tolobon, unul mort (de beat): „Bine că-i Rău!". Nici măcar în glumă, ca să nu vă stresăm în plus, nu mai scriem satiric: satira a devenit un pleonasm, acela cu râsu-plânsu! La ce să vă amintim, iubiţi ascultători şi neascultători, fie şi meşteşugit artistic, ceea ce vedeţi, dacă nu vă mai interesează. Căci apatia e efectul unui instinct numit şi de conservare. Conserviţi-vă! Aşadar, fără vreo aluzie la conservatori, conservaţi-vă! Şi, cu toate îndemnurile bulgarohtonilor tuzluceni, ori ale lui Agahton Palmieristul, de a vă face treaba, eu zic să nu vă mai faceţi treaba: nici cea mare, nici cea mică, decât după necesităţi şi nu neapărat după tufe, dar nici aşa, ca la triburile Bantu, cu closete ecologice. Ce ofensă! Apropos! Ardelenii numesc WC-urile din fundul grădinii „bude"… Nu, ardelenii nu sunt budişti! Recent am umblat pe la sate şi cu toate că subiectul nu e deloc poetic, i-am întrebat pe unii de ce nu renunţă la bude, că-s inestetice, se umplu şi clatină holda şi tot ca(m) ca alea turceşti, de stăteai pup pe triunghiul bermudelor, dacă nu călcai în conturul relictei! Biblia zice balegă de om, nu *kaka*! Amerindienii au un lac traductibil: Titicaca (caca zeilor)! Noi avem un Titi, dar nu spui şi mai cum, că mă dă-n judecată pentru calomnie! Din asta trăieşte! Nu din kaka, zic, ci din procesomanie! Au şi ei, sătenii navetişti, dreptate, „pentru că nu avem instalaţii de apă"! La aproape două mii de ani de când Romanii ne instalau

apeducte, e o chestie de *festina lente*. Oare de ce zic ei Budă şi nu Pestă?! Şi de ce oraşele din judeţ nu mai au WC-uri subterane, publice? O fi ceva strategic, să nu fie confundate cu metrourile! O fi ceva de la terorişti, o fi ceva de la extratereştri? Dar am promis că nu voi mai glumi nici literar, nici apolitic: îmi atrag duşmani şi-mi pierd ultimii prieteni falşi de-o viaţă, poate chiar două… Căci scriitorul este „apolitic", cum pretinseră emanaţii, şi continuă să pretindă şi alţii, vă sugerez să vă conservaţi şi să nu luaţi totul în serios: nici măcar gluma! La ce să ne stress-burghezim! Dacă mă voi reîncarna, deşi sunt un ascetic şi semi-vegetarian, promit că nu voi mai face glume pe seama stresaţilor! Cu voia dumneavoastră, ultimul de pe listă, promit că nici nu voi bântui, cum o fac alţii, de peste 16 ani, considerându-se ba în revoluţie permanentă, fie geniali neînţeleşi, răstindu-se către edili să-i proptească, nici măcar nu voi mai fi ceea ce sunt: un poet rămas acasă, în ţara noastră, care e mai mult a Lor! Se spune că poeţii şi câinii aud infrasunetele: cu atât mai mult poeţii comunitari! Cu neţărmurită veselie, pentru conformitate non conformism.

2005, 2007 Revista Agero Stuttgart

Eseu despre Omar Khayyam Poetului sirian şi român Djamal Mahmoud

...Dimineaţa de Februar, la vreo mie de ani după Khayyam, dimineaţă ce se repetă, ca una a Lumii ubicuu-prezentă,... trezit dintr-un vis secvenţial amintit, îmi veni a scrie de poetul desăvârşitei simţiri omeneşti întru sacru, întru re-cunoaştere a

sufletului, Omar Khayyam, scrib al esenţelor, cel căruia i s-au închinat milioane de rostitori ai stihurilor sale, precum nişte rugăciuni laice... Dimineaţă în care auzi materia plângând, mugurii imprudent crăpând în scoarţele aproape pietrificate, cu foame de lumină şi căldură... A-l venera, este a-l iubi pentru unica sa artă de a concentra poţiunile magice ale cuvântului omenesc în aprindere şi desprindere spre inefabilul mirajului: Sunt! Cogito, ergo sum (sumum)!

Gânditor liber, ironizând muşcător „zeloşii ipocriţi" ai vremii lui, (şi celor dintotdeauna, vai!) – Omar Khayyam (bizară vocabula sumero-egipţiană Ka!), genialul poet „filosof nu sfidează Coranul, ci îşi zideşte pietre pentru templul său", cum scria „recent" Lucian Blaga, ctitorind prin poezie coloană făr-de-sfârşit a Singurătăţii şi Boemei. Dacă în viziunea teosofiei orientale, dragostea era „covor de carne al rugăciunii", în poezia Inimii ce devine cupă pentru vinul roşu ameţitor, leac de a suporta revelaţia... Fecioara Maria a sa este Miriam... Din acelaşi spaţiu al lui Avraam ce se născu în Ur, în Chaldeea (Balilonia)...! Profetismul de sâmbure păgân are o superbie a Fiindului, a conştientizării existenţei tragice prin aceea că venim şi plecăm în şi din lume fără vrerea proprie. Este un bocet „divinatoriu", din acel „dintotdeauna" al Fiinţei trezite în lume, nefericită prin aceea că Ştie că va muri. În literatura română oarecum Ion Barbu îi corespunde, umbră scăzută, subţiratică, a Persanului... Matematicienii care se iubesc cu metafizica, nirvanică, prin interferente atingeri sinoptice la vizionarismul scientist: astronomie, filosofie, matematică, poieion... Se ivi în nordul Iranului de azi, la Nişapur (O, Babilon!), în 1040

şi se stinse cu lumină proprie de aproape-zeu, la 1124, acolo unde se şi născuse. În acele vremuri, 84 de ani era o vârstă venerabilă, mai ales pentru gânditorul ce îşi arde etapele cu fervoarea şi riscând nebunia „bolii de origine divină”... Dar nu! Khayyam Omar Hakym îşi scrie evanghelia ritmată cumva divinatoriu-mantramic a Catrenelor lui, ecleziast al ecoului cel originar al Sumerului, incantatoriu, alinător, vindecător şi unei vieţi grăbind în legendar încă de când umbla printre semenii săi, considerat ca şi Mesia, „Învăţătorul”. La 17 ani era cunoscător al filosofiei, matematicii, istoriei, teologiei musulmane... Potirul catrenului său cuprinde cumva ezoteric, substanţele extrase astfel, prin cunoaştere, inima lui este însă Ulciorul. Erudiţia se contopeşte cu inocenţa „paradisiacă”, a uimirii-mirării, a percepţiei realului ca o dimensiune a maieuticii sacre. Catrelele au un „înveliş”, un halou semantic ce rezistă şi prin traduceri, iradiant, empatic, rezonant. Avea discipoli aşa cum aveau în Elada marii înţelepţi. Este prototipul semizeului. Citi hărţile stelare, la Observatorul din Merv, fu ocrotit de şahul Malik... Cum sună de ciudat, vizirul Mulk îi acordase o PENSIE anume de 1200 minkali pe an... Nimic mai fascinant între vieţile poeţilor lumii, decât a acestui gigant. Sigur, pe meridianele lumii, vom recunoaşte stranii (dar nu prea...), analogii ale vieţii, arderii şi morţii marelui poet-gânditor-savant.

Ecoul al acestui arhetip, în fond, ne este Eminescu, dar iată cum „răsună” Khayam, cu un mileniu în urma-i:

„În cercul existenţei noi prea târziu venim
Şi coborâm pe scara-i în luptă mult prea grea,
Când viaţa nu ne trece precum noi o dorim

De s-ar sfârşi, mai bine, suntem sătui de ea”!
Sau: Privind atâtea rele sub bolta ce se-nvârte
Privind la lumea care de prieteni s-a golit,
Cât timp poți fi tu însuți, ce-o fi, să nu te-ncânte,
La ieri nu te întoarce, „azi” trebuie trăit”.

Inegalabilă viziune a continuumului spațiu-timp, a „eternului Acum”, perenitate a revelației. Aici se conciliază Religii cu Ştiința, la vârful cugetului uman. Aici suntem în paideuma Mundi, în Kali Yuga, dincolo şi dincoace de precesiunile cosmice manifeste şi în spiritul, în Ființa omenescului dintotdeauna. Vălul Maja este spintecat ca o catapeteasmă prin care Sacrul coboară în Profan, spre a-l reînălța. Îndulcit cu dor de moarte... (Eminescu). Dor de Viață eternă... Iată Oximoron-ul cum saltă peste Condiție! Nu e temere, spaimă de iminența muririi, prin aceea că trăpim murind, neh? Ci, la înalt vârf al flăcării, conştientizarea în Acum-ul etern, a durerii, suferinței însăşi Naturii, laboratorul genezei perpetue... strigăt ameţit de eter al Viului ce se ramifică din Arborele Vieții, cel migrator, în conexiuni amintindu-ne revelațiile lui Enoh, cel călătorind la îngeri.

Khazzam acuză, reproşează imperfecțiunea existenței umanului într-o dimensiune a „alungării” scarate din paradeisos-ul originar... Luciferic este Poetul dintotdeauna, „nemuritor şi rece” (Eminescu, idem). Descins din imemorial, din atemporal, limitat în durata existenței esențial „tragice”, cum dixit D.D. Roşca.) Ne reîntâlnim cum smeritul ce sunt acum, în Acum, după visul sus-invocat, cu Sinele Lumii. El este Cartea Înnoirilor (Norooz Nameh)... ce dăruită a fost sufletului

în trecerea-i prin întrupări. El este Noi. Ardere şi curgere, văzduh şi poate Duh.

„În focul care arde de-ar fi doar unul demn,
Şi arderea s-ar face mult mai uşor atunci;
E cel mai rău în viaţă din câte faci s-ajungi
Să te uneşti cu-acela ce ştii că e nedemn”

Doamne, oare la ce să mai scrie, repetând axiomaticul, nenumăraţii poeţi de după Khayyam?

Întrebarea ne dăinuie, Aina-Daina: În acest cerc al lumii cum s-a născut mişcarea?

Că început nu este şi nici sfârşit, iar starea
Aceasta nimeni n-o ştie, e mister
Din ce loc e Venirea şi-nspre ce loc plecarea?

POESEU despre ultimul orgoliu. Neutrosofia? Materia, antimateria sau Nonmateria?

După un timp de agitaţie sufletească prelungit şi pe fundalul celor sociale din aceşti ani de chin 2010-2013, sunt in dilema de a *mai continua sau nu a mai scrie*… Forma, modalitatea la care am recurs in ultimii ani din vechiul sistem, totalitar, a fost una semi-ocultă, a jurnalelor scrise de mână, (păstrez şase astfel de jurnale, totalizând cca. 700 de pagini), şi a dactilogramelor, articole, panseuri, aforisme, pamflete, eseuri, cronici, dar mai mult poezie. O parte destul de subţiratică…, a ajuns in unele cărţi ale mele, grosul este

îndosariat într-o arhivă pe care tot aman a o selecta… După ieşirea din sistemul comunist, am înţeles şi mai bine că am avut intuiţia şi instinctul de a mă „salva" de la alienare, de a-mi face acel catharsis, definit încă de Aristotel, voila!, „acţiune purificatoare a artei asupra spiritului! Dacă îmi auto-consider ca demnitate ceva, este calitatea mea sufletească, deci şi a spiritului!, aceea de sinceritate. Însă cum să fii sincer când comunici cu ceilalţi, empatic din preaplinul înzestrării tale, din părinţi, din familie, cat şi din acele frustrări care ne asaltează cotidian, o viaţă, dinspre lumea ta, fără a fi in conflict cu „sistemul", cu puterile zilei, cu asupririle care nu sunt al spiritului, ci ale profaniei istoriei şi la care cu ardoarea mistică (!) eşti atras a participa şi convibra, a trepida şi a tinde să faci binele, obsedant, dacă nu riscând mania? Un critic al meu, Al Cistelecan, considera după primele-mi şase cărţi, (1980, Dicţionarul Scriitorilor Romani) – că „religia mea ar fi una transilvanica"… Oarecum da, eram in plină vigoare şi sete a comunicării elevate, prin poezie, dar şi prin condiţia paideumei (Frobenius, Adler, Blaga), iar dacă am învigorat mereu ceva in mine, acesta a fost talentul înnăscut, prin Melos, prin incantatoriu, prin întrezărire şi revelaţie a sorginţii sacrului in semiotica „divinatorie", mantică, a liricii noastre, transilvănene… Realitatea corupe, entropic, însăşi mişcarea care suntem, ca fiinţe. Am înţeles demult ce fenomene determină scrisul, ce riscuri, ce modificări ale funcţiilor cerebrale, ce îmbolnăvire şi cat de agravant este pentru suflet-spirit să scrii. Dacă sufletul este pragul, atunci spiritul este bolta, iar atunci aici ne este Poarta.. Am aflat deodată (noaptea ploioasă e un bun sfătuitor!) cheia de boltă, însă nu sus, ci într-un punct suspendat, virtual, în chiar

centrul porții. Mi-am scris mie însumi: orice ieşire din Undeva, este spontan o intrare în Altundeva. Enunțul acesta paradoxist i-ar plăcea lui Florentin Smarandache, neutrosofiei lui, mai ales acum, când aud că are o teorie despre nonmaterie… pe care o impune şi in fizică… Altundeva… am scris ca parafrază paradoxistă la… Bacovia, („Aud materia plângând") – că eu aud… „nonmateria râzând"… Un mare poet psihedelic Pius Servien, a scris un poem vizionar, în care – îmi amintesc – descria omul undeva pe un țărm de Mare, împovărat de singurătate, boală şi venirea morții, iar ceea ce „vedea" Servien în spatele acelui om învins de viață, era un spirit ca un abur, era acel suflet captiv în „animalul-om" (vezi Karl Popper-Konrad Lorenz) – care se bucura de chinul trupesc, îmbătrânirea şi agonia omului acela, călărindu-l şi aşteptând să SCAPE… Las cititorului să afle singur analogiile, interconexiunile, eventual înțelegerea Condiției noastre. În ce mă priveşte, cu modestie ci nu ipocrizia ei,… încă nu ştiu nimic salvator despre acest eroism tragic, iar cine vrea, recitească-i pe marii tragici ai Eladei, pe Shakespeare, şi probabil că sunt copleşitor de mulți cei ce au pus in „ecuația" proprie aceste esențiale întrebări… Unele retorice, altele a la Hamlet, unele orfeice, altele prometeice, unele sisifice, altele biblice… Borges, poetul orb, afirma că de fapt o Unică Entitate Universală este cea care scrie, iar scriitorii sunt doar felurimea ei, multiplul acestei entități. Ciudat îmi pare cum dăinuie pe constanta vremilor…, acest impuls al fiecăruia ce se avântă a scrie,… crezând că EL va afla ceea ce nu au aflat decât – variabil în ipostază – toți filosofii, teo ofii, poeții, geniile lumii. Să fie într-adevăr Cunoaşterea una luciferică? Unde să aflăm ceva definitoriu: in fizică, in

metafizică sau în… antimetafizică? De ce să ÎNNEBUNIM – complici naivi cu propria evoluție a acestei alienări…, pentru care cauză cată vreme precipităm paradoxal… efectele??? La 69 de ani ai mei, şi la peste 40 de ani de experiment în scriere, m-am trezit azi dimineață cu acest gând nou, poate tragic, poate eroic pentru mine, poate o aiureală, pentru sceptici: să renunț la scris… E un gând ce revine, e drept, însă acum îl voi urma, deoarece consider că este un ordin al „dictaturii conştiinței", unul al instinctului intim de conservare şi unul autoprotectiv, pentru a încetini evoluția unei alienări… A sufletului? A spiritului? Al ființei? Ştiu că… nu ştiu. În fine, apelul la jurnale mi-a fost mereu prielnic, iar în ultimii vreo 20 de ani, am înțeles că de fapt umorul, demitizarea tragicului manifest în noi, atitudinea asta de „cimitir vesel din Săpânța", este de fapt un altfel de catharsis, specific spațiului post – mioritic şi celui resurect (!) Manoleic… Şi ca atare am cultivat oximoronic ceea ce patetic devenise auto – mutilant, în acel sens înţeles din romanul – parabolă a lui Graham Greene: „Un caz de automutilare"… Nu ştiu dacă e vicios a scrie, ştiu că e alienant, dar a fost şi vindecător. Zic „adio dar nu rămân cu ego, egotic, şi sper că nici voi fi de careva hulit de… bigotism. Omeneşte vorbind, cu pathos, recunosc,… voi suferi, ştiu, ca după despărțirea de o iubire unică, dar nu de Sine, nici de Misterul care suntem… de acea bucurie în sine de a scrie… Dar la ce să îmi plâng de unul singur la propriu-mi mormânt? Fiind un nevindecabil optimist, limpezit, prieteneşte zicând, închei prin a scrie că pentru noi, cuvintele au fost şi vor fi, un fel de celule Stem ale unei anumite regenerări ce pare-se, aparține gemelarilor Spirit-Suflet.

Preparatio poiesis

Motto:
Dinspre pădure zvonea un flaut:
Nu te mai caut, nu te mai caut!
e.e. sept 2013

* Cartea la care tot scriu: „Câine pe lanţ". * Între vatră şi şatră, diferenţa unei litere: v-ş, recte sans diacritice, vs (versus, contrarii) * maghiaroş–magyarău, – vartiantă în nord, Măgherăuşi) – numele comunei Mânerău, de unde e originară fam. Pogea, fostul prim– ex. Ministru din satul Josani (vs Suseni, adică cei de jos * Ruga, rugăciunea, este de fapt auto-programare a subconştientului: isihasmică sau comună * Comp(l)otul de prune, adică al ţuicarilor * Euforisme, adică euforii, vs aforisme. * Nu noi ne controlăm pe deplin Calea. Dar se face aşa, că uităm şi mergem ca împin şi de nevăzutul din Om, iar asta poate fi ceva determinant-programat, ancestral, arhetipal. În epopee, se spunea „treimea de zeu" din om. * Nu există invenţii, ci descoperiri: toate sunt reamintiri din Cunoaşterea primordială.

Omul este prin excelenţă un animal auto-experimental, prin condiţia sa: însă nu pe deplin. Deci el este rob, ci nu fiul?

Pagini invitate

Cum am sărbătorit Ziua Limbii Române la Montreal

Alexandru Cetățeanu

Când trăieşti departe de ţara ta natală, veştile bune, venite din locurile unde ai respirat odinioară, îți aduc o mare bucurie în suflet. Sunt ca o adiere caldă de primăvară peste coline înghețate. Şi ce rare sunt veştile bune din România!

Am aflat cu satisfacție că în sfârşit, Parlamentul României a legiferat ca Ziua Limbii Române să fie sărbătorită pe 31 august, aşa cum o serbează încă din anul 1989, fraţii noştri basarabeni. Ce idee minunată! Bucuria a fost dublă, prin faptul că şi noi am publicat în revista Destine Literare petiții pentru susținerea acestei idei şi am fost necondiționat alături de maestrul Corneliu Leu, „sufletul" acestei inițiative. Deci, nu am stat pasivi şi am reuşit împreună cu Țara. Trăiască Ziua Limbii Române pe 31 august!

Prima întrebare pe care ne-am pus-o: Cum vom serba la Montreal limba noastră românească pe 31 august? Ce să facem? Pentru aşa eveniment istoric, trebuia să facem ceva deosebit. „Îndrumarul" trimis de maestrul Corneliu Leu ne-a fost „steag". Absolut,

trebuia să fim uniți cu țara şi cu basarabenii noştri, încă separați de România, atât de Prut cât şi de bolşevicii lui Stalin, „eliberatorul popoarelor”. Pentru prima dată în istorie, limba română a fost pusă oficial la locul de cinste care i se cuvine, ca „temelie” a națiunii române. Până la urmă, noi, scriptorii din Asociația Canadiană a Scriitorilor Români am hotărât să celebrăm evenimentul pe 31 august alături de Eminescu nostru, în Piața României de la Montreal. Cum să-l lăsăm singur pe Eminescu şi să ne închidem într-o sală oarecare, ca la „casele de cultură” de altă dată? Nu lui Eminescu trebuie să-i mulțumim pentru progresul limbii noastre româneşti? Una a fost limba română înainte de Eminescu şi alta după el. Cât despre statuia lui Mihai Eminescu de la Montreal, considerată de unii „o urâțenie” trebuie citat Jean Sibelius care a zis: „Nu băga în seamă ce spun criticii; niciodată, un critic nu a ridicat (făcut) o statuie.” Noi o iubim şi nu vom avea linişte până nu o vom ridica pe un soclu de 2,5 m înălțime, aşa cum a fost concepută de maestrul Vasile Gorduz şi aşa cum a cerut pe patul de moarte. Deja a devenit loc de rugăciune pentru doamna Tamara Cernăuțeanu (şi numai pentru dânsa), care de fiecare dată când organizăm ceva lângă statuie, aduce cu mare efort un imens „colac rumenit”, pe care îl depune cu smerenie la picioarele desculțe ale poetului nostru național. („Ți-am adus un ulcior/Şi-un colac rumenit/Poate ți-e foame/Poate ti-e sete....” – cum a spus poetul George Filip în poemul „Rugă lui Mihai”). Doamna Tamara este basarabeancă şi are 87 de ani!

Riscul de ploaie era însă foarte mare – de aproape 30 de ani de când „respir” în Canada, nu a mai existat un an cu atâtea ploi ca anul 2013. Cu toate astea, ACSR

şi revista Destine Literare (secretar literar poetul George Filip), împreună cu renumitul artist plastic Dinu Marc Marinescu (directorul festivalului *Just pour rire*, al doilea eveniment cultural ca importantă după Festivalul de Jazz din Montreal) şi Cristian Bucur, preşedintele Asociaţiei Jurnaliştilor Români de Pretutindeni şi realizatorul emisiunii de radio *„marca ro”* (105.1FM) plus Simona Pogonat, redactor şef la ziarul românesc Accent Montreal şi Victor Roşca, redactor şef la Candela de Montreal, am hotărât să mergem înainte, indiferent „dacă plouă sau ninge”. De ce s-au inventat umbrelele?

Dinu Marinescu a venit cu ideea de a invita la sărbătoarea noastră cât mai mulţi canadieni, în special cei care au învăţat şi vorbesc (sau „rup”) româneşte. Minunată idee – de ce să nu le mulţumim cumva, indirect şi canadienilor care au învăţat limba noastră? Şi de ce să serbăm numai între noi, românii (cum facem mai tot timpul) şi să nu antrenăm la sărbătoarea noastră şi pe cei în mijlocul cărora trăim?

I speak – je parle... româneşte! În loc de litera „O”, o inimă roşie cu limba tricoloră – tot ideea lui Dinu Marinescu cel care a creat invitaţia . Ba chiar mai mult, am hotărât ca inima cu limba tricoloră să fie făcută eticheta (colant) de lipit pe geamurile maşinilor şi oriunde. Poetului G. Filip nu i-a plăcut deloc această inimă cu limbă (o compara cu penisul tricolor al unui măgar, cum a văzut el în revista „Plai cu boi”). Părerea lui a fost în minoritate şi am mers înainte.

Ce a urmat, este uşor (sau greu!) de imaginat: Telefoane la personalităţi canadiene, la artişti, aprobări de la Primărie, tipărire de invitaţii, de afişe, deplasare pe la locurile unde trec românii pentru a pune afişe şi

lăsa invitații, rezervare de stație de amplificare şi un „clavier” în loc de pian (am fi vrut să aducem renumitul „pianoforte” de la Universitatea McGill, dar am renunțat – prognoza era nefavorabilă), cumpărături (prelata şi un „gazebo” pentru a ne adăposti pe noi şi aparatele în caz de ploaie – de altfel era sigur că va ploua, aşa se anunța pe toate canalele şi sursele meteorologice) şi fel de fel. Primăria ne-a atras atenția că nu avem voie să agățăm nimic de teii lui Eminescu. Pentru cei care nu ştiu – unul dintre aceştia este altoit cu muguri aduşi din teiul din Copou, şi nişte nemernici, care urăsc pe Eminescu, au tăiat unul din tei, acum 9 ani. Şi pe aici sunt indivizi care urăsc pe poetul nostru național, ba chiar şi pe noi, cei care îl iubim.

Revenind la Eveniment – nu ne-a fost uşor – câte nu au fost de făcut şi ce greu este să faci ceva, când nu ai prea mult timp să te ocupi şi trebuie să te împarți în fel de fel de locuri şi activități!

Am fi vrut să ne unim forțele cu mai multe organizații – „Comunitatea” basarabenilor (moldovenilor) de exemplu, ar fi fost foarte bine-venită lângă Eminescu. Dar aceştia, continuând tradiția lor, împreună cu mulți români (olteni, ardeleni, evrei, bănățeni etc.) au serbat foarte frumos Ziua Limbii Române la un centru comunitar. Merită felicitări şi respect, absolut toți cei care au celebrat această zi... sfântă, aşa îmi vine să-i zic.

A fost o adevărată minune că nu a plouat „cats and dogs” cum spun cei de pe aici. Chiar şi cu o seară înainte, toți meteorologii susțineau că va ploua pe 31 august – şi de obicei nu se prea înşeală – este chiar impresionant cât de bine prevăd vremea. Festivalul „Maria Tănase” (de la Câmpul Romanesc – Val David, la aprox. 80 km nord de Montreal), programat să se

desfăşoare tot în cinstea Zilei Limbii Române, a fost amânat de frica iminentei vremi nefavorabile. Repet, a fost o minune – nu numai că nu a plouat – dar norii au fost prietenoşi cu noi – ne-au protejat de soarele arzător de august canadian. Am avut parte deci – de o zi ideală pentru o zi specială – Ziua Limbii Române!

În aceste condiţii optime, la ora 9 dimineaţa, eu, Cristina Mihai (venită de la Ottawa), Cristian Bucur, Dinu Marinescu şi Valentin Luca, ne-am apucat de treabă. Dacă era nevoie să instalăm copertina şi acel „gazebo" ar fi trebuit să ne sculăm de la ora 5, dar am avut mare noroc.

Cel mai greu ne-a fost să fixăm imensul steag românesc. Mesele de picnic aduse de primărie cu o zi înainte au fost atacate de „creatorii" de graffiti şi nu arătau bine. Cristina a plecat repede să cumpere feţe de mese şi a găsit exact culorile tricolorului. Le-am prins bine pe mese cu tape dublu adeziv şi atmosfera s-a înveselit. Cristian Bucur a instalat staţia de amplificare şi „clavie-rul", apoi a plecat în grabă să o aducă pe Llovete Foster, care a adus cu ea şi un băieţel de vreo 4 ani şi ne-a vorbit într-o română aproape perfectă. Tot înainte de ora de începere (11.30), pentru a ajuta, a venit şi colegul nostru în ACSR, profesorul univ. Antoine Soare, pentru care eu am o admiraţie deosebită – îi învaţă pe francofoni, literatura franceză!

Mulţumesc mult colegilor şi tuturor celor care au putut să fie prezenţi în Piaţa României (precum şi la al doilea eveniment din acea zi – lansarea de carte a domnului Herman Victorov la renumita bibliotecă Atwater). Mulţumesc mult reprezentanţilor Consulatului General al României la Montreal, care au fost alături de noi la ambele evenimente. Mulţumesc Institutului Cultural

Roman Bucureşti, pentru „mâna întinsă” prin trimiterea cunoscutului actor Constantin Chiriac şi la statuia lui Eminescu. Îi mulţumesc domnului Costi (cum îl numesc prietenii cu drag pe cunoscutul actor, cel mai competent organizator de festivaluri în Ro.) pentru bucuria pe care ne-a făcut-o de a fi şi alături de noi în această zi specială. I-am mulţumit din suflet maestrei Stana Bunea şi îi mulţumesc din nou pe această cale, pentru minunatul aport pe care ni l-a adus la calitatea evenimentului, cu harpa sa cea „fermecată”. I-am mulţumit şi îi mulţumesc din nou maestrei Ruxandra Oancea care ne-a încântat simţurile cu măiestria ei de mare pianistă.

Eminescu ne-a zâmbit, nu glumesc deloc. Altă minune? Este foarte curios ce s-a întâmplat. Eram aproape gata cu pregătirile, când deodată, un curent de aer a ridicat imensul drapel românesc deasupra statuii şi am observat un zâmbet pe faţa de bronz a poetului nostru drag. Să fi fost un joc înşelător de lumini? Ne-am repezit, ca la un gând şi eu şi Dinu Marinescu la aparatele de fotografiat, dar zâmbetul aproape dispăruse. Şi totuşi, am reuşit să prindem ceva – vedeţi poza alăturată.

Le-am mulţumit deja personalităţilor care ne-au vorbit şi le mai mulţumesc odată pe această cale: Michel Dallaire, preşedintele Fundaţiei Nelligan; prof. univ. Pierre Morel (care a vorbit româneşte), Richard Letendre (a scris piesa de teatru *Cine este acest Ionescu?* şi a interpretat un fragment, în limba română, împreună cu actriţa quebecoază – Lori Hazine Poisson, Llovet Foster – care a învăţat şi vorbeşte foarte bine româneşte şi prof. Martin Segal, care a adus un ARO din 1973, ce a produs senzaţie. Ne-a onorat cu prezenţa şi a vorbit lângă Eminescu John Carpenter, şeful de cabinet

al lui Thomas Muclair, şeful partidului NDP, în opoziție oficială la nivel federal. Poetul Dumitru Ichim a fost printre noi cu sufletul, prin poemul dânsului numit *Odă limbii române* care a fost recitat de mine lângă Eminescu (am recitat mai multe poeme) şi a stârnit un ropot de aplauze. Mulțumesc poeților din România care ne-au trimis poeme: Ion Scorobete, Ilarion Boca şi Marin Voican Chioroiu!

Revin cu mulțumiri pentru colegii care au fost fizic prezenți în Piața României:

Profesorul Antoine Soare, care ne onorează prin faptul că ne este coleg în ACSR. (Martin Segal, proprietarul automobilului ARO 1973, este vecinul distinsului nostru coleg).

Carmen Doreal – care a recitat două poeme, dintre care unul şi în franceză.

Felicia Mihali, un nume renumit nu numai în Quebec, dar şi în toată Canada.

Corina Haiduc Luca, secretara ACSR, scriitoare şi... mare farmacistă.

Ionela Manolescu (poemul dânsei numit tot *Odă limbii române* a fost recitat de Marc Dinu Marinescu).

Prințul Eugen Enea Caraghiaur, care ne-a vorbit din partea Federației Românilor din Canada şi a recitat un poem în limba franceză. Să ne trăiască! A împlinit recent 90 (!) de ani.

Victor Roşca, colaborator la organizare cu revista Candela de Montreal şi bun coleg al nostru.

Poetul George Filip, care ne-a recitat un poem dedicat limbii române şi un poem dedicat lui Eminescu.

Colegul nostru Florin Calinic Toropu, care este şi preşedintele Asociației Oamenilor de Afaceri din Quebec a fost cu noi.

Să nu uit să menționez că a mai vorbit foarte frumos şi convingător George Rusu, de la postul de radio românesc din Montreal şi îi mulțumesc.

Vicepreşedinta ACSR Cristina Mihai care a venit din Ottawa, a vorbit despre limba română, a recitat, ne-a ajutat (aşa cum am mai menționat mai sus) şi îi mulțumesc din nou.

Lansarea cărții „Din viața unui om obişnuit" la celebra bibliotecă Atwater (înființată în anul 1828!) a fost o a doua sărbătoare în această zi mare pentru toată suflarea românească. Trebuie să-i mulțumim în mod special profesorului univ. dr. Antoine Soare pentru prezentarea academică a cărții, doamnei profesoare Mihaela Ignat pentru minunata descriere a activităților profesionale pline de succes ale domnului Victorov şi pentru modul absolut încântător în care ne-a citit un fragment din povestirea *O întâmplare de neuitat. Cum am cunoscut-o pe Maria Tănase.* Poetul George Filip a vorbit despre eroul nostru cu umoru-i recunoscut şi a primit aplauze.

Pentru domnul Herman Victorov, cuvintele sunt prea sărace pentru a ne exprima gratitudinea. A străbătut drumul lung de la Windsor la Montreal pentru a fi alături de noi (şi pentru a întâlni vechi prieteni de la şantierele din România) şi ne-a umplut inimile de bucurie cu această minunată carte. Ne-a vorbit cu înțelepciune, ne-a recitat cu talentul său de mare actor şi a oferit cărți şi autografe la toți participanții. În plus, ne-a potolit setea şi dorul de România cu vinuri bune româneşti şi ne-a «hrănit» cu gustări alese. A fost un eveniment de neuitat, în această primă zi de sărbătoare pentru Limba Română, în anul de grație 2013. La mulți ani şi să ne

trăiți, stimate domnule inginer, inventator şi scriitor Herman Victorov!

Aşa am sărbătorit la Montreal, pentru prima dată în istorie, ZIUA LIMBII ROMÂNE. LA MULȚI ANI tuturor participanților! LA MULȚI ANI, ROMÂNIA!

JE PARLE • I SPEAK
RO MÂNEȘTE!

JE PARLE - I SPEAK
ROMÂNEȘTE!

« Éternellement jeune, enveloppé dans ma cape...»
Don du Ministère de la Culture et des Cultes de Roumanie
à la Ville de Montréal
Œuvre de Vasile Gorduz
Inaugurée le 18 septembre 2004
Mihai Eminescu
1850-1889
Poète national roumain
Montréal

Cuprins

Biblioteca lui Umberto. Apocrifele de la Marele Mort Bolşevic..... 7

Despre omul care scrie liric..... 9
Cartea-memorial? Experienţa visului Dorul românesc? 12
Cartea – obiect de cult – recte cultură! 13

I. Singur printre psihologi. Poeseuri şi însemnări . 15
UROBOUROS, melc melc codobelc... 15
Adaos / Rostogolul din abatajele „noii culturi” 16
„Orbitor”? „Rezistenţa prin cultură”? Violenţa prin limbaje? „Agonismul”? 18
Mărturisire: patologia creaţiei, artelor, sau sublimul Fiinţei? 18
Dualismului străpuns? Sociologia neoprotestantă? (Între Industria Cărnii şi Industria Cărţii?) 20
Precum în Metatext, aşa şi în Text. 22
Patriotism? Identitarul următor, cetăţean al Europei? 24
Preparatio II. Seminarul 24
Preparatio poieion 27
Piper/ pamphlet by Eugen Evu. BRAVOS, TITI, JOS GHIAURII! Un ieşean – ghelărean de pretutindeni 11

Imagini muşcate 35
Preparatio poiesis II 37
La Weimar 38
Vămile 39
De rerum tempus 39
Arhiva Noua Provincia Corvina – Cercul de la Sibiu 41
Aktionsgruppe, un model pentru noi, sau un altfel de „Caz Wagner”... 44
Cimitirul vesel 47
Colocviale la Bunavestire. Pamflet de dai boje, adică de pomană 48
Ceva de dulce 49
Memorabile. Criza culturii româneşti şi Criza omului contemporan 49
The experimental colage 51
Obsesia cain, a fratricidului 51
Masca şi iasca... 52
Post-text la Pantea Rhei pantheonicul Logos străpuns 54
În arte ca-n arte, rime deşarte 55
Texte încrucişate (crucificate): Conflictul şi terror mentis 56
O intruziune la Colocviu: Oximoronul iluminaţilor orbi. Apocalyipsis cum figuris 58
Din Stersslandia 50
Din Primordii? 61
Determinism „absolut”... Dualitate. 62
Dezmărginire? 62
Drumul care curge. Scrisoare alor mei 63
Paradoxalia 63
Modele şi surogate. Evanghelii şi aprocrife 65
Marele Empatic 68

Deja vu? Magia poeziei, magia artelor... (Cult-cultură, cultivare...) 69
Psihedelia… 59
Blestem cu blândețe 71
Imagini muşcate II 71
Un pasaggio. C.G. JUNG – „Cartea Roşie” 73
Epilogice 74
Ex minimum, la maximum! 75

II. Jurnale. Vindecarea de Acum. Modulator 79
Autocitate 80
Pamflet, ma non troppo. Teroarea imaginarului, terror mentis 81
Preparatio poiesis. La Umberto Eco 85
Accad Angelo Manitta 89
Mircea Petean, editor 89
Aşa grăit-a Emil Cioran 90
Dansul tahionilor (Ferestre fulgerate) 90
Eikonice II, per conclude. Preparatio poiesis III
Enunțurile parafrazice 101
Biomul 101

III. SEMNE DE CARTE 103
De Ziua Limbii Române, 2013; Cartea de recitire 103
Epistola către noi înşine 104
Experimental text: Magdalena Constantinescu * Eugen Evu (a. D. 2000) 105
Epistola non-anagramică, către omul luminos: Fiat Lux! 106
Poeseu 109
Epistola către noi înşine 110
De la Gurile Dunării, spre izvoarele ei: despre Maggie… 111

Ferestre fulgerate 112
Celor care vin spre poezie HERMENEUTICA 118
O întâmpinare poeseică: Aşteptându-l pe
Dumitru GĂLEŞANU cu „Însemnele Materiei”...119
Un răspuns poliedric complementar pentru
Maria Diana Popescu 125
Retrovizor internet: Sorcova fără... moscova
sau ciuma lui Caragiale..... 118
De la comunism la consumism? (pamflet de la
Stress-Bourg) 143
Eseu despre Omar Khayyam. Poetului sirian şi
român Djamal Mahmoud 148
POESEU despre ultimul orgoliu. Neutrosofia?
Materia, antimateria sau Nonmateria? 152
Preparatio poiesis..... 156

**Pagini invitate: Cum am sărbătorit Ziua
Limbii Române la Montreal**..... 157

Autorul acestei cărți cu aripi deschise
îi mulțumeşte fratern lui Alex şi asociaților
de pe meridianul frunții planetei, Canada.

Tipar:
ZOOM PRINT&COPY CENTER
Aleea Veronica Micle nr. 4
IAŞI

ISBN 978-0-9920329-3-7